

Vojtěch Doležal

**Legenda
o hvězdném
templáři**

**Knih první:
zrod legendy**

Legenda o hvězděném templáři
kniha první: Zrod legendy

napsal Vojtěch Doležal

Knihovnička
publikováno na <http://knihovnicka.mysteria.cz>
literární freeware

Vojtěch Doležal

**Legenda
o hvězdném
templáři
Kniha první:
zrod legendy**

ČÁST PRVNÍ

STUDIA

+ + + + SERGEJ + + + +

Sergej seděl v chodbě na železné lavici a pohazoval si s nožem. Byl to statný chlap, vysoký přes šest a půl stopy, dobře stavěný, s ostře řezanými rysy. Jeho zelené oči kontrastovaly s blondatými vlasy střiženými na ježka, na temeni přecházejícími do tenkého copu.

Před ním se se zasyčením otevřely dveře a z místnosti se ozval hromový hlas: "Vstupte!" Sergej si zandal nůž do pouzdra na opasku jeho kombinézy a vkročil dovnitř.

Uvnitř byla špatně osvětlená kancelář s venkovním průzorem. V kanceláři byl jenom stůl, za kterým seděl muž s ohromnými svaly po celém těle.

Když se za Sergejem zavřely dveře, vstal a pokynul Sergejovi, aby přišel blíž. Přátelsky mu potřásl rukou a řekl: "Tak vás tu vítám. Já jsem Claud, dělám tady administrativního důstojníka. Je to tu docela nuda, co? Ale vraťme se k věci. Vás sem poslali jako rekruta pro Space marinu, je to tak?"

"Ano, pane." odpověděl Sergej.

"A víte, co to pro vás znamená?"

"Jistě, pane. Seznámil jsem se se všemi požadavky pro přijetí."

Obr si sedl zpátky za stůl a vytáhl ze šuplíku nějaký formulář. Z náprsní kapsy vytáhl pero a podal ho Sergejovi. "Tento dotazník vyplňte. A používejte imperiální jazyk. Předpisy to vyžadují." Pak se k Sergejovi obrátil zády a zahleděl se z průzoru ven na hvězdy.

Když Sergej všechno vyplnil, Claud si lejstro vzal a pozorně ho přečetl.

Chvilí si mnul bradu a pak vytáhl z kapsy notes. Nalistoval přibližně doprostřed a obrátil se na Sergeje: "Nevím, jestli máte zrovna to nejlepší doporučení, ale to už není moje věc. Dostavte se k odletu za dvě hodiny do přístavního doku sedm s přístupovým heslem 1279365. Můžete jít."

Zasalutoval Sergejovi a opět se otočil k průzoru.

Sergej se mu za zády ušklíbl a vyšel na chodbu.

Nedošel ještě ani k sobě na ubikaci, když se rozezněla poplachová siréna. Chraplavý hlas v rozhlasu upozorňoval na blížící se nebezpečí. *Taky by ho už mohli vyměnit za něco novějšího. Vždyť tohle je nejmíň pět tisíc let starý.* pomyslel si Sergej.

Chvilí váhal, jestli je toto jen planý poplach, jako ty v posledních dvou měsících, nebo je to tentokrát doopravdy vážné. Nakonec nad tím mávl rukou a pomalou chůzí pokračoval v cestě.

Za chvíli dorazil na hlavní křižovatku. S úsměvem pozoroval dav, spěchající chodbou. Brzo mu však ztuhl úsměv na rtech, když se kolem něj přehnal pár ogrynů. Uvědomil si, že tyto kolosy se vyrojí ze svých cel jen v případě opravdu velkého nebezpečí.

Počkal si, až další ogryn prorazí cestu davem a vrhl se za ním. Musel běžet hodně rychle, aby se držel stále těsně za ogrynem, protože nechtěl, aby uvízl někde v davu.

Díky této rychlosti se dostal k doku sedm asi za tři minuty. Míhl se otevřenými dveřmi tak rychle, že proběhl kolem hlídky, aniž by ho stačili zastavit.

Utíkal dál chodbou k molům. Průhledy ze skelnaté ocele byla vidět jen jediná loď u mola čísla pět. Za ním se ozvaly výkřiky a dupot běžících nohou. Ohlédl se přes rameno a viděl, že za ním běží několik vojáků s napřaženými puškami. Najednou narazil do něčeho tvrdého.

Náraz byl tak silný, že ho to odhodilo tři metry nazpět. Hlavou narazil do podlahy tak tvrdě, až se mu zatmělo před očima. Uslyšel přibíhající vojáky a čekal, že se na něj okamžitě vrhnou, aby ho spoutali. Nic takového se ovšem nedělo. Zvedl hlavu, aby zjistil o co jde.

Nad ním stál chlap jako hora v zeleném mariňáckém brnění. Na levém nárameníku měl bílého ještěra a u pasu měl zavěšenu řadu vyznamenání.

Shýbl se nad Sergejem, jednou rukou ho popadl za kombinézu a zdvihl ho vysoko do vzduchu.

Přistoupil k nim velitel stráže a obrátil se na Sergeje.

"Identifikujte se! Víte vůbec, že sem se smí jen se speciálním povolením?"

Sergej ze sebe s chroptěním dostal: "Kód 1279365."

Velitel si vyměnil pohled s jedním ze svých vojáků, který mu přikývl. Pak se obrátil na mariňáka.

"Už ho můžete pustit, Siriele, ten patří k vám."

Siriel si Sergeje nedůvěřivě prohlédl a pustil ho.

Velitel stráže jim netrpělivě pokynul.

"Seberte se a běžte odsud. Jestli už na nikoho nečekáte, zkuste proklouznout do warpu. Už brzy tu bude horko."

Mariňák postrčil Sergeje k molu pět a lehkým klusem ho hnal před sebou. Když vbíhali do lodi, stačil si Sergej všimnout bílého ještěra na boku lodi, stejného, jakého viděl na mariňákově rameni.

+ + + + SALAMANDŘI + + + +

Sergej seděl ještě spolu s dobrými dvěma stovkami mužů ve veliké posluchárně v městském komplexu Ninive na planetě Serra VII v soustavě Beta prime. Ve vchodech do posluchárny a podél stěn stáli mariňáci v zelených brněnách typu Mk 7 s bílým ještěřem na nárameníku.

Když do místnosti vstoupil mariňák ve velice masivním brnění, označovaným jako tactical dreadnought armour, lidově řečeno terminátorův brnění, se Sirielem v patách, až na pár vyjímek ruch v místnosti úplně ztichnul.

Sirieli si vyžádal v sále ticho a když všichni konečně ztichli, promluvil velice silným a jasným hlasem.

“Mne už všichni znáte, proto bych vám rád představil jednoho z vašich nejvyšších nadřízených. Toto je kapitán Vinigus, jeden z nejlepších mariňáků v tomto systému. Je to vůdce naší první kompanie a v naší kapitole zastává místo druhého nejvyššího velitele. Nyní vám sdělí několik cenných informací, které budete potřebovat pro svoji činnost v kapitole Salamandrů.”

Sirieli odstoupil a uvolnil místo u řečnického pultu Vinigusovi.

Vinigus projel očima řady rekrutů a oslovil je kupodivu měkkým hlasem.

“Vítám nové rekruty na půdě slavné mariňácké kapitoly - Salamandrů. Vybrali jsme vás, aby se někteří jedinci stali členy nejlepší bojové jednotky v celém impériu. Budete silní, odolní proti bolesti, rychlí jako blesk, ale to nebude zadarmo. Pamatujte si, že ten, kdo se má stát mariňákem, musí splňovat spoustu požadavků a dodržovat spoustu pravidel. V normálních podmínkách byste vůbec takovou šanci nikdy nedostali, protože obvykle jsou rekrutováni mladí chlapci, kteří mají větší šanci na úspěch při našem tréninku. Proto se snažte využít šance kterou máte. Teď vás čekají rozřazovací zkoušky. Zároveň vás však upozorňuji na to, že ne všichni z vás se dostanou do našich řad. Ale i potom vám však můžeme nabídnout spolupráci s naší kapitolou. Nyní zpátky k organizačním věcem. Protože času na výcvik je málo, zahájíme první rozřazovací zkoušku už teď. Váš úkol je dostat se na naši základnu. Podle času, ve kterém dorazíte, budete rozřazeni do skupin. To je pro tuto chvíli vše, rozchod.”

Na tento povel se masy rekrutů daly do pohybu. Všichni vyskočili ze svých míst a hnali se k východům. Brzy byl sál prázdný.

Nebo spíš téměř prázdný. Kromě mariňáků podél stěn zbyl v sále ještě někdo. Uprostřed jedné řady klidně seděl s nohama na opěradle Sergej.

Mezi mariňáky to zahučelo, což přivedlo Vinigovu pozornost. “Rekrute, konkurence je veliká. Takhle se připravuješ o možnost vstoupit do našich řad.”

Sergej se na Viniga pobaveně podíval. “Kdybyste byl na mém místě, zachoval byste se stejně. Vy mi totiž řeknete, kde základna leží.”

Sirieli došel k Sergejovi a mírně mu pokynul, aby vstal.

“Pokud mluvíte s kapitánem, stojte v pozoru, pokud vám osobně nedal pohov. Tohle není imperiální armáda. Toto je marína. A to už něco znamená. A co se směru týče,” položil Sergejovi ruku na rameno, “rád vám ho ukážu.”

Nato popadl Sergeje i druhou rukou a mohutným švihem s ním mrštil velikým obloukem přes sál.

Sergej přeletěl patnáct řad, než jeho trajektorie letu změnila dráhu k zemi. S rachotem zapadl mezi sedadla.

S naraženými kostmi ležel na zemi a slyšel, jak mariňáci za velikého smíchu odcházejí. Nemohl však vidět, jak si Sirieli s Vinigem vyměnili pohledy a pak pokynuli jednomu mariňákově. Ten se potichu vytratil jinými dveřmi.

Sergej v sále osířel. Pomalu se postavil a kontroloval újmy na zdraví. Jeho zdroj říkal sice o první zkoušce hodně, ale jak mariňáci zareagují na Sergejův plán, odhadnout nedokázal. Naštěstí kromě pár škrábanců mu vcelku nic nebylo.

Vztekle kopl do sedadel a vydal se ven z posluchárny.

Prošel dveřmi a upřel svůj zrak na obzor. Všude, kam až oko dohlédlo, bylo vidět jenom město. Pokrčil ramena a lehkým klusem vyrazil do ulic.

+ + + + ULICEMI MĚSTA + + + +

Dorazil zrovna na křižovatku, když tu se za ním ozval křik. Otočil se a viděl, jak se za ním žene skupina pěti lidí, oblečených v černém. Někteří mávali nad hlavou obušky a řetězy, někteří zas měli v rukou kovové trubky.

Sergej rozhodně neměl náladu na rozhovor. Rozběhl se do ulic co nejrychleji mohl.

Doufám, pomyslel si, že jich není víc. Kdyby mě obklíčili, asi bych se jimi neprobil. To si s nimi určitě mariňáci domluvili. To je tedy pěkná zkouška!

Náhle však nahlas zaúpěl. Omylem vběhl do slepé ulice.

Otočil se a spatřil, že tamti ho už doběhli a zastoupili východ z ulice. Významně si poklepávali tyčemi do dlaní a nakysle se usmívali.

Zatím co se k němu blížili, Sergej se postavil zády ke zdi a připravil si bojový postoj.

Protože členství v maríně bylo podmíněno zkušenostmi v osobních soubojích, studoval půl roku téměř zapomenuté bojové umění. Utratil za to slušnou hromadu peněz. Snad mu to teď pomůže.

Náhle se za útočníky objevil další muž. Sergej si na chvíli myslel, že je to nějaký jejich šéf, ale po té, co dvěma ranami pěstí srazil dva útočníky k zemi, zjistil, že je to jen další z rekrutů. Neváhal a přiskočil mu na pomoc.

Vyhnul se jednomu řetězu a nádherným kopem jednoho poslal k zemi. Druhý kadet si to mezitím vyřídil se zbylými dvěma.

Pak Sergeje chytil za rameno.

“Rychle pryč. Brzo sem dorazí další.”

Vyběhli spolu ven ze slepé ulice. Zprava se ulicí řtil dav rozběsněných lidí. Rozběhli se druhým směrem mírně se svažující ulicí.

Dvě minuty už kličkovali v městských ulicích s pronásledovateli v patách. Sergej ztěžka dýchal a jentaktak druhému kadetovi stačil. Zahnul za roh a Sergej měl pocit, že pukne vzteky.

Na konci ulice se tyčila asi čtyři metry vysoká betonová zeď. Protože však druhý kadet nezpomaloval, běžel pořád dál. Když už byli od zdi jen kousek, druhý kadet se na něj obrátil: “Odrazíš se mi ze zad, jasně?” A aniž čekal na Sergejovu odpověď, zrychlil, takže Sergeje předběhl asi o deset metrů a těsně u paty zdi zaklekl.

Sergej jen tiše doufal, že se mu odraz povede. Prudce se odrazil a vylétl vysoko do vzduchu. Rukama tápal na sebou, doufaje, že se mu podaří zachytit horního okraje zdi. Ve chvíli, kdy už sjížděl podél hladké zdi dolů, ucítil pod nohama oporu. Když se podíval dolů, uviděl, že stojí kadetovi na ramenou. Ten zdvihl ruku, otočenou dlaní vzhůru. “Dělej, lez. Nesměj nás tu chytit.”

Sergej si mu stoupl na ruku a očekával, že ho kadet neudrží a Sergej spadne na zem. Kadet ale stál pevný jako skála. Sergej si stoupl na špičky a chytil se za horní okraj zdi. Přitáhl se oběma rukama, vysunul horní část těla nad zeď a pak se přes ní překlopil. Levou rukou se přitom přidržel zdi, aby se tělo přetočilo, pak teprve se pustil a dopadnul na nohy. Jeho nohy nevydržely náraz na zem a Sergej se skulil na záda.

Zatím, co vstával, došlo mu, že nechal na druhé straně toho kadeta. Zvedl zrak vzhůru k vrcholu zdi, aby viděl, jak z ní zrovna ten druhý kadet skáče. Lадně dopadl na nohy a spíš jenom pro efekt náraz ztlumil do kotoulu.

Zvedl Sergeje a podíval se mu do očí.

Sergej se na něj nevinně usmál: "Promiň, v tom spěchu jsem prostě zapomněl."

Kadet se jenom ušklíbl: "Jen aby se ti to nestávalo moc často. Ale teď musíme dál. Určitě se brzy přes tu zeď dostanou." Rozběhli se dál ulicemi, míříc na severovýchod.

Druhý kadet prováděl Sergeje různými temnými uličkami a průchody, kam by se Sergej sám nikdy neodvážil. Bludiště města bylo dokonalé, ale druhý rekrut se v něm pohyboval téměř jako doma. Sergej byl ale natolik unaven vyčerpávajícím klusem, že podobná myšlenka ho nenapadla.

Když probíhali přes nějakou lávku, Sergej si všiml na střeše jednoho nízkého domu dvou kovových strojů, které podle jeho názoru měly říditka. Představa, že by si mohli zkrátit cestu nějakým dopravním prostředkem ho zalarmovala natolik, že dohnal kadeta běžícího před ním a na stroje ho upozornil.

Dostat se na střechu bylo dílem pěti minut. Jaká byla jejich radost, když poznali dva lehké jednomístné spídry. Sergej zkusil jeden z nich nahodit. Spídr okamžitě reagoval a zapojil všechny systémy. Stav energie byl dostatečný na jakoukoli jízdu snad po celé planetě. Sergej se na spídr posadil a začal startovat motory.

Druhý kadet tiskl startovací knoflík druhého spídru, ale ten ne a ne naskočit. První spídr už hučel naplno. Stěny okolních domů zvuk odrážely v mnohonásobné ozvěně a šířily ho do okolních ulic.

Rekrut opakovaně mačkal tlačítko a nedělo se stále nic. Sergej už byl silně netrpělivý, protože hlasitý zvuk motoru mohl na ně upozornit. Konečně i druhý spídr zabublal a rozjel se. Sergej přidal plyn a zavěsil se za svého přítele. Pak už jen vnímal ostrý svist větru a míhající se město pod nimi.

+ + + + V DŽUNGLI + + + +

Ani ne za hodinku zastavili za městem. Skoro hned za posledními domy se zdvíhala zeď zeleně. Cestu k základně značila jenom věž tyčící se nad džunglí.

Oba sesedli ze spídrů a zatlačili je do malého dolíku, kde je zakryli travou. Potom se Sergej otočil na druhého kadeta: "Jdeme spolu už pěkně dlouho a ještě nevíme, jak se jmenujeme. Já jsem Sergej."

"Já jsem Kiril." odpověděl druhý kadet a stiskl Sergejovi ruku. "Díky, že jsi měl ten dobrý nápad s těma spídrama. Jinak bychom byli pořád kdesi hluboko ve městě. Ale teď už radši pojďme, chci to už mít za sebou." Otočil se, zkontroloval si směr k základně a pak vkročil do džungle.

Prodírali se džunglí už tři hodiny, když tu najednou odkudsi ze změní zelených rostlin přiletěl elektrický výboj. Narazil do stromu blízko Sergeje a zanechal na kůře černou stopu. Oba kadeti zalehli na zem, aby se skryli před dalším útokem.

Ze zeleně se ozval kovový hlas: "Cíl lokalizován. První střela neúspěšná." Pak se z džungle ozval praskot větví, jak se cosi velkého začalo prodírat křovím.

"Rozdělíme se." vykřikl Kiril. "Jenom tak máme šanci." Zdvihl se ze země a mohutným skokem zmizel za stromy.

Sergej si ještě chvíli počkal a pak vyrazil opačným směrem. Koutkem oka přitom spatřil cosi kovového, jak se prodírá podrostem. Po pěti metrech prudce změnil směr.

Za jeho zády se ozvalo zapraskání dalšího elektrického výboje. Pak kovový hlas opět prohlásil: "Cíl pronásledován. Druhá střela neúspěšná." Sergej se skrčil za keř. Skrze listy pozoroval, jak se změní rostlin prodírá robot. Jeho senzory zkoumaly okolní džungli a pátraly nejspíše po Sergejovi.

Sergej si lehl na zem a jako had se začal plížit kapradím. Hustá tráva mu trochu zacláněla výhled, takže se často musel vracet, když narazil na trnité rostliny, nebo padlý kmen. Každou chvíli se otáčel, není-li robot za ním. Když už se hodnou chvíli robot neobjevil, Sergej se zastavil.

V tom okamžení se jako na povel ozvalo z několika stran: "Lokalizován nový cíl. Zahájena palba."

Sergej vyskočil na nohy. Kolem něj v okruhu patnácti metrů stálo pět robotů. Každý z nich měl mechanickou paži s jakousi podivnou nástavbou, která jiskřila.

Sergej vyrazil k největší mezeře mezi roboty. O setinu sekundy později pět elektrických výbojů spálilo trávu na místě, kde ještě před chvílí stál.

Džunglí se rozlehlo pět robotích hlasů. Ozvěna hlasy vracela a vytvářela z nich nesrozumitelné houkání.

Sergej zatím proběhl mezi dvěma roboty a sprintoval dál džunglí. Nevšímal si trnitých keřů, ani větví, šlehačících ho do celého těla. Šlo mu jen o to, dostat se co nejdál od robotů, a to za každou cenu. Jaké však bylo jeho překvapení, když vyběhl z džungle ven.

Před ním se tyčila ohromná stavba z bílého kamene - mariňácká základna. Byla stará snad už deset tisíc let, postavena ve stylu Lumitské kultury. Skládala se z obrovské budovy ve tvaru kopule, kryjící malé město. Nad kopuli vystupovalo množství věžiček a výstupků, všelijak pospojovaných tunely a můstky a velká centrální věž. Sem tam se mezi bílým kamenem objevil tmavý kov laserové a plazmové obranné věže. Vchod do základny, což byla vlastně pevnost, tvořila velká brána z adamantia.

Brána byla otevřená a před bránou stáli dva mariňáci v terminátorím brnění. Sergej se k nim bez zaváhání rozběhl. Když byl od brány asi dvacet metrů, jeden z terminátorů pozvedl stormbolter. "Stůj tam, kde jsi!"

Sergej se zastavil a pomalu zdvihl ruce nad hlavu. Druhý z terminátorů k němu přistoupil, sáhl mu dozadu za opasek a vytáhl jeho dýku.

"O tohle se můžeš přihlásit později. Teď se hlas u chaplaina Chu-Lina. Stačí, když půjdeš po žlutých šipkách."

Odstoupil od Sergeje a druhý terminátor sklonil stormbolter. Sergej vešel otevřenou branou do mariňácké pevnosti kapitoly Salamandrů.

+ + + + NA ZÁKLADNĚ + + + +

Sergej procházel chodbami vytesanými z kamene. Ze zdí na něj číselo stář. Tato pevnost zažila už několik tisíciletí, bůh ví kolik bitev se už tady odehrálo. Kolik lidí prošlo těmito prostorami, aby padli za mír a vymýcení chaosu. Teď tady byl Sergej a i jeho měl potkat stejný osud.

Žluté šipky Sergeje dovedly až do jakési čekárny. Na lavici tam seděl Kiril. Když uviděl Sergeje, viditelně ožil: “Tak jsi jim taky zdrhnul, co? Já měl štěstí a narazil jsem na základnu skoro hned. Už tu asi deset minut čekám, co se bude dít.”

V tu chvíli se otevřely kovové dveře, které vedly do nějaké další místnosti. Vyšel z nich mariňák v plášti a ukázal na Kirila. “Vy jste první na řadě. Chaplain Chu-Lin vás očekává.” Kiril vešel a dveře za ním s třesknutím zapadly.

Neuplynulo ani deset minut a dveře se opět otevřely. Tentokrát mariňák pozval dovnitř Sergeje. Sergej vešel do místnosti.

Byla to komnata asi sedmkrát patnáct metrů, podlaha byla potažena zeleným kobercem s bílým vzorem ještěra, poděl stěn se zlacenými plastikami byly vyrovnány sedačky a ze stropu svítlo mdlé namodralé světlo. V zadní části místnosti stál kamenný trůn. Na trůnu seděla vysoká postava, zahalená v dlouhé kápi

a v kostnaté ruce třímala hůl, na horním konci ozdobenou malými křídly.

Mariňák přivedl Sergeje před trůn a donutil ho pokleknout na jedno koleno. Sám si pak stoupl za trůn.

Sergej vzhlížel na postavu v kápi. Kapuci měla stažena hluboko do čela, takže jí nebylo vidět do obličje. Jen dvě načervenalá světélka očí na něj hleděla ze stínu. Kostnatá ruka namířila hůl na Sergeje.

“Identifikujte se, kadete.” ozval se suchý hlas.

“Kadet Sergej z kapitoly Salamandrů očekává vaše rozkazy, pane.” vyhrkl ze sebe Sergej.

Mariňák za trůnem pochvalně zamručel. Ani chaplain nezůstal s chválou pozadu: “Výborně kadete! Odkud znáte předpisy pro hlášení?”

“Sloužil jsem nějaký čas v domobraně planety Nitra VIII, dokud situaci nevzala pod kontrolu imperiální garda.” Odpověděl pravdivě Sergej.

“Jaké má kadet Sergej hodnocení?” zeptal se Chu-Lin mariňáka. Mariňák vyndal z pouzdra u pasu malý terminál a četl: “Mám tu osm neúspěšných pokusů strážních robotů o paralyzování, jedno setkání s městskou bandou a...” mariňák se odmlčel.

“No tak pokračujte.” pobídl ho chaplain.

“Pak tu mám deset bonusových bodů a dva trestné z městské posluchárny. Bez udání příčiny.”

“To je v pořádku. Na to se zeptám kapitána Viniguse, ten jistě bude mít vysvětlení. Jaké je tedy celkové hodnocení kadeta Sergeje?”

“Celkem pětset padesát tři body.”

“To je přijatelný výsledek, kadete. Tímto se řadíte do třetí skupiny ve výcvikovém programu. Váš velící důstojník je seržant Dillis. Teď máte volno, dokud nedorazí zbytek kadetů. Bratr Ponn vás zavede na ubytovnu.”

Chaplain Chu-Lin stiskl tlačítko na pravé opěrce trůnu a část jedné zdi se odsunula.

Ponn Sergejovi pokynul: “Následujte mne, kadete.”

Sergej se poklonil chaplainovi a vykročil za Ponnem.

+ + + + KAŽDÝ ZAČÁTEK JE TĚŽKÝ + + + +

Ponn Sergeje vedl dlouhými chodbami z hrubě otesaného kamene. Zavedl ho až do místnosti, která se měla stát Sergejovým domovem.

Byla dost veliká, asi pět krát šest metrů, což byl pro Sergeje nezvyklý komfort. V jednom rohu stála strohá kovová postel s matrací a v druhém byla velká skříň, jinak byla místnost prázdná. Ponn otevřel skříň a vyndal z ní pár tlustých knih. Podal je Sergejovi se slovy: “Toto je průvodce po základně, toto je nedávná historie a činnost Salamandrů, toto jsou stručná pravidla pobytu a toto je malý technický slovník. Budete mít asi týden na přečtení všech těchto knih, takže byste měl začít asi hned teď.”

Měl bych vás upozornit, že když nepřečtete tyto knihy, čeká vás vyloučení z řad kadetů a budete muset naši kapitolu opustit.” Když odcházel, ještě se otočil a řekl: “Nezapomeňte, že když se nedostavíte do jídelny včas na jídlo, budete o hladu. Tak zatím na viděnou.” Vyšel ven, zavřely se za ním dveře a Sergej osaměl.

Následující týden strávil Sergej nad knihami. V přestávkách mezi čtením se procházel po základně a seznamoval se s dalšími kadety.

V jeho skupině bylo ještě dalších třicet devět kadetů. Jako náhodou byl jedním z nich i Kiril.

Seržanta Dillise zahlédl jenom jednou v jídelně u důstojnického stolu. Byl to jako většina mariňáků statný muž, brnění měl vyzdobeno několika menšími vyznamenání. Co na něm bylo zvláštní, že byl z poloviny z kovu. Jeho levé oko, ruka a noha byly nahrazeny dokonalými bionickými protézami. Jeden mariňák Sergejovi prozradil, že o levou část svého těla Dillis přišel po částečném zasažení velkým plasmatickým výbojem.

Jinak na základně vládl klid, dokud nenastal den, na který byla ohlášena další rozřazovací zkouška.

Hned ráno byli všichni předvedeni do obřadního sálu. Byla to obrovská místnost se stěnami dlouhými několik stovek metrů. Strop podpíraly vysoké sloupy, čnící do výšky skoro padesáti metrů. V obřadní síni byl u stěny naproti dveřím ze zlaceného adamantia umístěn na vysokém kamenném podstavci trůn z čistého smaragdu, v podobě stočeného ještěra. Na trůnu seděl sám komandr kapitoly Salamandrů - Jeremen Stoll. Před trůnem byli shromážděni kadeti podle skupin se svými seržanty v čele.

Když se všechno utišilo a komandr otevřel ústa, náhle se vstupní dveře otevřely a dovnitř vešel kapitán Vinigus v doprovodu několika terminátorů. Přestože předpisy nepřikazovaly na základně v klidové situaci nosit helmy, měli všichni, až na Viniguse, helmy nasazené.

Zatím, co kráčeli dlouhou obřadní síní a jejich kroky těžce duněly na kamenné podlaze, komandr Jeremen Stoll vstal z trůnu. Jemným stiskem na ovládacím panelu svého brnění zapnul komlink a posuňky naznačil Vinigusovi, aby učinil totéž. Než Vinigus s terminátory došli až k trůnu, zuřivě spolu diskutovali přes soukromý komunikační kanál.

Pod trůnem se terminátoři zastavili a jen Vinigus po schodech vyšel až nahoru. Ještě chvíli spolu o něčem diskutovali, načež se Vinigus obrátil na kadety.

“Náhlá nabídka od imperiální gardy nám umožnila urychlit cestu k vašemu definitivnímu přijetí do kapitoly Salamandrů. Tímto budete poslání rovnou do akce. Z těch, kdo se vrátí, vybereme ty, které přijmeme mezi Salamandry. Ovšem k této nečekané akci nechci vůbec nikoho nutit. Nejste ještě vyškoleni k boji, nechceme tedy nikoho ohrozit na životě. Kdo nemá zájem, má teď příležitost odstoupit. Rozmyslete si to hned, protože do akce se odlétá ještě dnes. Takže ti co nechtějí odletět, ať zůstanou zde v sále. Ostatní budou odvedeni svými ser-

žanty, kteří si teď ke mně dojdou pro instrukce. To je vše, velím rozchod za účelem splnění rozkazů.”

Kadeti, kteří se rozhodli jít na misi obdrželi ze skladu zbraní každý po bolt pistolí s třemi zásobníky, nůž a na ochranu jen lehké brnění z několika plátů, přesně takové, jaké používá imperiální garda. Kdo měl nějakou osobní zbraň, dostal povolení vzít si ji sebou. Pak byli odvedeni do vesmírné lodi a jejich mise začala.

+ + + + PRVNÍ MISE + + + +

Sergej procházel chodbami, které dobře znal. Byl na vesmírné stanici Geidi II, odkud odletěl před měsícem. Vesmírná stanice byla v dost chatrném stavu, stěny prostřílené naskrz, zvenčí ledabyle vyspravené kovovými pláty. Vzduchové systémy naštěstí perfektně fungovaly a uvnitř byla dýchatelná atmosféra. Na chodbách ležely znetvořené zbytky lidských těl a podlahu pokrýval téměř souvislý povlak prázdných nábojnic.

Seržant Dillis krácel v čele kadetů, v ruce připravený bolter a řetězový meč. Jeho skupina dostala za úkol projít část stanice s doky. Procházení chodbami a mrtvolné ticho bylo rušeno jen hlasy znějícími ze seržantova komlinku a duněním jeho kovové nohy. Celá stanice vypadala jako opuštěná, jenom dálkové senzory zaznamenávaly přítomnost nevelkého množství živých organismů. Skupina se zastavila na křižovatce. Pět chodeb se zde spojovalo do jedné veliké, na jejímž konci byly velké hydraulické dveře. Pokud si Sergej dobře vzpomínal, za nimi bylo skladiště náhradních dílu k lodím.

Dillis chvíli komunikoval s librarianem Linsem, který velel této akci, a pak zamířil chodbou k velikým dveřím. Skupina kadetů se rozestoupila a pokračovala podél stěn. Když byli od dveří nějakých třicet metrů, ozvalo se syčení hydraulických kohoutů a dveře se začaly otevírat. Sergej, uzavírající skupinu, couvající podél levé stěny, se otočil. Hydraulické dveře se s třesnutím otevřely.

Za nimi byla neveliká místnost, plná humanoidních bytostí. Byly o chlup větší než mariňák, jejich ohromné tělo pokryté zelenou kůží bylo plné svalů ve velikosti melounů a z široké tlamy jim čnely žluté tesáky. Většina měla v ruce bolt pistolí a sekeru, ale v zadních řadách měli někteří na ramenou veliké zbraně, pro Sergeje zcela neznámého typu.

Chvíli bylo ticho, jako by obě skupiny vyčkávaly na akci toho druhého. První ticho přerušil seržant Dillis. Jeho hlas se nesl ztichlými chodbami: “Seržant Dillis žádá o posilu u skladu Dé pět. Narazili jsme na velkou skupinu orků. Očekávám velké ztráty. Evakuace skupiny nutná.”

Orkové jako na povel vyrazili s šíleným řevem vpřed. Jediné co Sergej stačil ještě zaslechnout byl seržantův zoufalý hlas: “Ústup! Každý at se dostane do střední části stanice, byť i na vlastní pěst.” Pak vše přehlušil zvuk střelby.

Kadeti, dosud stojící u stěny, vyběhli doprostřed chodby, aby odpověděli na orčí palbu. Několik z nich bylo zkoseno palbou z orčích zbraní. Seržant rozběhl svůj motorový meč a vyběhl vstříc orkům, řídicím se chodbou. Máchl mečem a první ranou rozetnul dva najednou. Krev se rozstříkla po stěnách a kousičky masa odletovaly od běžících zubů na meči. Pak byl Dillis obklopen zuřivě dorážející hromadou dalších. Sergej sledoval dění poněkud z povzdálí. Před ním byla spousta kadetů a on nechtěl riskovat střelbu mezi nimi. Najednou ho v koutku oka upoutal nějaký pohyb.

Prudce se otočil a jentaktak se stačil sehnout před ostřím sekery, která zasvištěla nad jeho hlavou.

Před ním se tyčil ork v maskovacím obleku. V rukou třímal obouruční sekeru, u pasu měl zavěšenu bolt pistolí a pár granátů.

Druhou ranou mířil svisle na Sergejovu hlavu. Sergej stihl pouze nastavit ráně svou pistolí. Sekera se s praskotem zakousla do tvrdého kovu, jako by to bylo máslo. Ale i přes to se rána vychýlila natolik, že těsně minula Sergejovo rameno.

Sergej odhodil nepoužitelný zbytek pistole a připravil se na poslední, smrtelnou ránu. Ork se široce rozpřáhl a náhle strnul. V této poloze zůstal stát a nehýbal se. Pak se mírně zapotácel a zřít se k zemi.

Z orkových širokých zad trčel dlouhý meč.

Sergej udiveně zdvihl hlavu a uviděl za orkem stát Kirila. Ten jen klidně vytáhl meč a oťel ho o rukáv. Sergej si přitom povšiml podivného modrého lesku čepele.

Kiril vzal Sergeje za loket a táhl ho ke křižovatce: “Radši běž odsad’ a zachraň si život, nebo tě orci zabijí.”

Sergej se mu vytrhl: “Jsme ve válce. A tam se říká: nenecháš přítele, nebo nadřizeného ve stychu. Útěkem bych nikomu nepomohl. Myslí, že by seržant potřeboval trochu pomoci.”

Odvrátil se od Kirila a sebral ze země orkovu sekeru. Na svoji velikost byla až podivuhodně lehká. Pak se otočil na Kirila: “Pokud mi chceš pomoci, tak pojď. Jinak mi už radši nechod’ na oči.”

Kiril švihnul mečem do vzduchu a usklíbl se: “Jak chceš. Bít se a zemřít. Císař nechť tě provází.” Pak oba dva vyrazili chodbou k orkům. Řady kadetů byly už silně prořídle a před nimi se kupily hromady mrtvých orků. Sergej a Kiril se prodrali mezi kadety a vyhýbajíc se střelám, blížili se k místu, kde se seržant Dillis rozháněl svým mečem.

Orků kolem něj bylo už jen pár, ale jemu dělal problém obrovský ork o půl hlavy větší než ostatní, s rohatoú přilbou na hlavě. Tělo měl kryté jakýmsi brněním, od kterého se seržantovy rány odrážely, jako by ho tloukl gumovým obuškem. V jedné ruce držel obrovskou sekeru a v druhé měl štít s černou zatnutou pěstí ve znaku. Pomalu, ale jistě zatlačoval seržanta ke stěně.

Kiril k nim doběhl jako první a třemi seký poslal k zemi orky, kteří se tísnili okolo.

Sergej se kotoulem dostal k druhé stěně chodby a rozběhl se k orkům s těžkými zbraněmi. Ti jen stáli a slepě stříleli do chodby. Očividně jim bylo jedno jestli se trefí, nebo ne, hlavně když stříleli.

První ork, který si Sergeje všimnul, přestal na okamžik střílet, ale pak bleskurychle obrátil hlaveň své zbraně na Sergeje. Naštěstí ještě než stačil vypálit, ho zasáhla střela přímo do hlavy.

Další ork odhodil svoji zbraň a vrhl se na Sergeje holýma rukama. Sergej v obraném gestu před sebe nastavil sekeru.

Ostří projelo orkovi hrudí jako by ani neexistoval. Ork byl sice okamžitě mrtev, ale jeho váha strhla Sergeje k zemi.

Sergej ležel pod obrovitým tělem, které vážilo snad dva metráky a marně se snažil z pod něj dostat. Viděl jen, jak se zbytek orků pomalu chystá k ústupu.

Jeden z nich ještě naposledy vystřelil směrem k seržantovi. Ohromný projektil projel seržantovi hrudí. Z díry vyhřezly zbytky vnitřností a bylo vidět i odkryté bijící srdce.

Seržant se sesunul k zemi.

Ve stejné chvíli Kiril rozsekl velkému orkovi lebku. Ta se rozskočila ve dvě a malý mozek s plesknutím dopadl na podlahu.

Zelené tělo se ještě chvíli potáčelo v chodbě, než se mu podlomily nohy a padlo se zaduněním na kovovou podlahu.

Orkové se otočili a se zbraněmi, z nichž ještě stoupal modravý kouř, zmizeli v jednom otvoru ve zdi skladiště.

Kiril se rozhlížel po Sergejovi a když ho spatřil, rozběhl se k němu. Několika přesnými seký rozporcoval mrtvolu orka a jednotlivé kusy od-

házel stranou.

Když se přesvědčil že Sergejovi až na pár škrábanců nic není a krev na šatech není jeho vlastní, svolal zbylé kadety k ležícímu seržantovi. Obrátil se k těm pěti co přežili a řekl: "Musíme rychle pryč. Orkové se můžou každou chvíli vrátit. Vy poběžíte napřed, já se Sergejem se pokusíme odtáhnout seržanta. Nebudeme ho tu přece nechávat orkům napospas."

Kadeti přikývli a nabíjíc si své pistole vykročili zpátky ke křižovatce. Kiril popadl seržanta za ruce, Sergej za nohy a vykročili za kadety. Když už byli téměř na křižovatce, ozvala se za jejich zády střelba. Několik střel zasáhlo i tři kadety, jdoucí před Kirilem a Sergejem.

Ze skladu vybíhaly davy orků s podivně vystrojeným orkem v čele. Na rameni měl zbraň s velikou hlavní a s maniackým výrazem z ní páli ránu z ránu.

Na poslední chvíli zahrnuli Sergej s Kirilem za roh. Dva poslední kadeti zůstali na křižovatce, aby zdrželi postup orků. Sergej s Kirilem zatím pádili chodbami se seržantem mezi sebou. Na další křižovatce Kiril najednou zastavil. "Takhle to nepůjde, brzo by nás dohonili."

Sundal si ze zad meč a rozsekl seržanta těsně pod hrudníkem na dvě části. Seržantovu horní půlku si nandal přes ramena a hodil Sergejovi svoji pistoli.

Takhle to půjde mnohem rychleji, ostatní tady necháme. Však oni si to mariňáci najdou."

Pak opět vyrazil bludištěm chodeb k centrální části, kde měla čekat záložní skupina mariňáků.

Sergej vyběhl za ním a čas od času se otáčel, jestli už orkové nejsou v dohledu.

Vypadá to, že tamti dva je dokázali držet dost dlouho. pomyslel si. Náhle však hlasitě zaklel.

V chodbě před nimi byly pancéřové dveře, které dělily od sebe jednotlivé sektory stanice. Jak si pamatoval, tyto dveře bývaly většinou otevřené, protože šly otevírat jen pomocí speciálního kódu, který znal jen velitel stanice. Teď však byly zavřeny.

Kiril zastavil u zámku a podíval se na Sergeje.

"Ty určitě přístupový kód neznáš."

Sergej jen zavrtěl hlavou.

"No tak to jsme teda v pěkný kaši." ulevil si Kiril.

Sergej se obrátil a namířil pistole do chodby. Tunelem se ozývalo dupání těžkých orčích okovaných bot a stále se blížilo. Sergej se přitiskl ke stěně co nejvíc to šlo.

Ve chvíli, kdy zpoza zatáčky vyběhli první orkové, se zprudka otevřely pancéřové dveře, rozrazeny obrovskou silou.

Za nimi stála skupina terminátorů. Když uviděli přibíhající orky, zvedli své stormboltery a vypálili jednu salvu.

Celá první řada padla. Pak terminátoři z nepochopitelných důvodů ustoupili zpět.

Sergej si začal myslet, že to snad chtějí vzdát. Před terminátory však předstoupil jeden, který doposud stál vzadu. Ten totiž místo stormbolteru svíral v ruce obrovský rotační kanón.

Terminátor s rotačnickem zahájil palbu na davy orků, kteří se řítily chodbou jako řeka. Rychlý štěkot výstřelů splynul v jeden nepřetržitý hřmot, řady orků padaly jako podseknuté jednou velkou kosou a mrtvolky se kupily do obrovských hromad. Přesto se však zdálo, že orků neubývá.

Už dobrých šedesát rozstřílených těl leželo v chodbě, když tu náhle rachot ustal. Rotační kulomet se protáčet naprázdno.

Terminátoři ještě rychle vypálili salvu do orků a pak svými obrněnými těly zakryli Sergeje s Kirilem. Orkové přelézali hromadu svých mrtvých druhů a stříleli z boltipistolí, jejichž střely se zatím od silného brnění terminátorů neškodně odrážely.

Náhle se z chodby za dveřmi ozval těžký, pravidelný dusot. Ale nebyl to zvuk okovaných orčích bot. Tenhle byl daleko hlubší.

Z chodby za pancéřovými dveřmi přirázovala další skupina terminátorů. Každý držel v ruce velký plamenomet, připravený ke střelbě.

Proběhli kolem první skupiny a Sergeje s Kirilem a pustili přívod hořící směsi do plamenometů.

S ohlušujícím hukotem vyšlehy oranžové plameny, pod jejichž žářem se začalo všechno rozžhavovat do červena. Terminátoři postupovali v sevřené formaci stále kupředu, až zcela zmizeli v ohnivě výhni.

Když asi po deseti minutách oheň uhasl, nebylo po orcích ani památky. Jejich spálená těla ležela všude, kam až jen oko dohlédlo.

Jeden z terminátorů předstoupil před Sergeje s Kirilem.

"Následujte mne, Librarian Lins očekává vaše hlášení. O zbytek už se postaráme, už to není váš problém."

+ + + + LIBRARIAN LINS + + + +

Librarian Lins seděl ve své komnatě, ve vysokém křesle. Před ním seděl na malé stoličce Sergej a naslouchal Linsovým slovům.

"Původně byli všichni orkové na stanici. Něco kolem tří milionů orků. Tam měli dostatek potravin, aby tam vydrželi delší dobu a nebyl znám jejich další cíl. Nejrozumnější řešení bylo celou stanici rozbít náložemi. Pak se ale z nepochopitelných příčin dali orkové zase do pohybu.

Celá orčí flotila tedy táhne systémem a ničí vše, na co narazí. V stanici byla ponechána jen hrstka orků, jako to dělají vždycky. A protože garda nemohla uvolnit z pronásledování dost mužů, požádala naši kapitolu o pomoc.

Původně jsme předpokládali, že orci budou rozptýleni po celé stanici, aby udržovali v chodu všechny systémy, proto jsme se rozhodli využít přítomnosti vás, kadetů, aby nedošlo k opuštění základny moc velkým počtem mariňáků pro případ nenadálého útoku ze strany chaosu. Ovšem náš předpoklad byl mylný, orkové byli soustředěni kolem svého vůdce, což byl nějaký orčí boss. Obvykle nemají v orčím společenství takový význam, ale tenhle ho opravdu měl.

Domníváme se, že to byl nejčerstvější adept na warlorda, ale pořád si ještě moc netroufal. Patrně byl přímo úmysl warlorda zanechat ho na stanici Geidi II a tím se ho zbavit.

Každopádně vaše skupina vedená seržantem Dillisem jako jediná na orky narazila.

Jak jste se sám mohl přesvědčit, setkání s větším množstvím orků vůbec není příjemné.

Podle vašeho hlášení jste ale narazili spíš jen na přední řady, což vás asi zachránilo.

Seržant Dillis sice stačil vyslat volání o pomoc, ale terminátoři, kteří vás doprovázeli a zajišťovali hladký průběh akce, měli postup ztížený zavřenými komorovými dveřmi.

Naštěstí jste se při stahování z místa střetu setkali s vedlejší skupinou, která měla za úkol pozotvírat všechny dveře na stanici. Ti pak dokázali pozdržet orky to té doby, než dorazili elitní terminátoři, kteří zničili zbylou orčí sílu, pronásledující vás a zbytek vaší skupiny.

A protože jste s nasazením života zachránili seržanta Dillise, komandr Jeremen Stoll se rozhodl udělat vše pro vaše co nejrychlejší zařazení do maríny.

Za chvíli je svolána celá naše kapitola na obřad vyznamenání. Tam se od komandra dozvíte další. Máte k tomu nějaké dotazy?"

Sergej zdvihl hlavu a podíval se librarianovi do očí.

“Se mnou tam byl ještě kadet Kiril, pane. Rád bych věděl, co bude s ním.”

“Vše se dozvíte při obřadu, kadete. Slyšení je u konce, máte rozchod, kadete.”

Librarian si podepřel rukou bradu a sledoval Sergeje, jak vychází ze dveří a ty se za ním pomalu zavírají. Co si v té chvíli myslel, to se už nikdo nikdy nedozví.

+++ OBŘAD +++

Celá kapitola Salamandrů byla shromážděna v obřadní síni. V zadních řadách terminátoři, uprostřed mariňáci a vpředu skauti. Osobnosti kapitoly byly shromážděny okolo trůnu. Před ním pak stáli kadeti ve skupinách za svými veliteli. Jen Sergej tam stál zcela osamělý. Nebyl tam ani seržant Dillis, ani Kiril. Sergej s napětím očekával, co se vlastně dozví.

Kapitán Vinigus si stoupl pod trůn a pohybem ruky požádal o ticho. Bylo to sice zbytečné, protože by bylo slyšet mouchu bzuchet, ale žádal si to mrav. Z ohromných reproduktorů na stěnách a sloupech se ozval jeho hlas.

“Kapitola Salamandrů se zrodila z císaře. A protože císař zaznamenal vítězství, musíme i my zvítězit. Každým padlým jsme o kousek dál vítězství. Ale když vytrváme, vše se může podařit. Teď alespoň vzdejme hold padlým, zvláště padlým na Geidi II. Bili se statečně a mnoho orků padlo. Ti všichni se bili za naše vítězství. A proto ať jejich duše ochraňuje císař.”

Po jeho slovech se sálem rozlehly stovky hlasů: “Ať je ochraňuje císař.”

Kapitán Vinigus se uklonil komandrovi a odstoupil na bok trůnu. Komandr vstal a přelétl zrakem řady kadetů.

“Řekl jsem, že kdo se vrátí z mise na Geidi II, bude definitivně přijat do kapitoly Salamandrů. Proto teď všechny přítomné kadety pasuji na první hodnost skauta-čekatele, kteří hned zítra odletí na imperiální výcvikovou základnu na Melaboo, kde jim bude vysvětlena jejich role a úkoly. Každý padlý kadet dostane im memoriam počtu orčího zubu. Ale máme tu muže, který nejenže přežil útok orků, ale také se ho i aktivně zúčastnil. Jeho zásluhou můžeme mezi sebou opět přivítat seržanta Dillise. Ale tentokrát jako Dillise nezničitelného! Zde přichází!”

Před trůnem se odsunul kus podlahy. Pak začalo otvorem něco vyjíždět vzhůru. Něco kovového. Něco obrovského...

Výtahová plošina se zastavila. Před trůnem stál kovový kolos. Nejistě přešlápnul na dvou nohách, tlustých jako solidní klády, zhoupnul se nahoru a dolů a pak se zastavil. Stál tam Dillis. Dillis dreadnought-nezničitelný.

Komandr počkal, až úplně ztichnou servomotory stroje a opět si vzal slovo: “Ptáte se, kdo je ten muž? A jestli vůbec udělal to, co o něm tvrdím? Mám tu někoho, kdo mi toto dosvědčí.”

Zpoza trůnu vyšel Kiril. Měl na sobě černé přiléhavé oblečení a na zádech připnutý meč. Postavil se před dreadnoughta Dillise a přiložil si obě dlaně na obličej.

Chvíli takto nehnutě stál, až se Sergejovi začalo zdát, že se mu mění dlaně. Pak už mu byla jasné, že se Kiril mění doopravdy. Jeho kůže zesvětlala a zvláčněla. Prsty mu zhubly a trochu povyrostly nehty. Jeho postava se zúžila v pase a zakulatila v bocích. Oděv se mu na hrudníku napjal a vyklenul se. Pak si Kiril sundal dlaně z obličeje. Místo Kirila tam stála překrásná žena s nakrátko ostříhanými, na modro obarvenými vlasy.

Komandr promluvil na užaslého Sergeje: “Toto je Kyriela, naše pomocnice z úřadu asasinů. Ona nám referovala o každém tvém kroku od okamžiku, kdy jsi opustil halu ve městě Ninive. Odměnou za tvoji odvahu obdržíš své válečné jméno. Bude všem navěky připomínat toho, který byl ochoten udělat pro vítězství cokoli. Na přání librariany Linse o tvém jménu rozhodne sám císař. Čekáme posla každou chvíli.”

Najednou se rozevřely vstupní dveře a do obřadní místnosti vstoupil menší průvod. V čele šel vysoký muž, zahalený v bílé kápi, v ruce třímající zlatou hůl, za ním šlo několik postav zahalených v hnědých kápích. Většina z nich měla na zádech ještě jednu mechanickou ruku a za sebou táhli na vozíku velkou bednu,

k níž byli připoutáni několika hadicemi.

Řady mariňáků se spěšně rozestupovaly, aby uvolnili průvodu cestu.

Pod trůnem se celý průvod zastavil, jen muž v bílé kápi vystoupil po schodech na trůn. Chvíli s komandrem debatovali a pak se komandr obrátil na Sergeje.

“Slyš rozhodnutí císaře. Císař se rozhodl odměnit tě tvým vlastním jménem. Obdoba tvého jména zní na některých planetách našeho impéria Abadon. Toto tedy bude tvé jméno, až dosáhneš plné mariňácké hodnosti. Vše se dozvěděl psychik Karol, jenž jediný dokáže navázat kontakt s císařem a vykonávat tak jeho přání, i když jsme bez spojení se Zemí a jinými mariňáckými kapitolami. Karol měl nedávno živé vidění, v němž byl plně instruován. Toto je tedy přání císaře a právě nabylo plné platnosti. Tímto končím shromáždění kapitoly Salamandrů. Rozchod.”

+++ OPERACE +++

Sergej stál nahý v hybernační komoře, mechanici na něj upevňovali monitorovací sondy a testovali přístroje. Nakonec otevřeli velkou bednu. Zevnitř se vyvalila pára a když se rozptýlila, Sergej zahlédl uvnitř malé průhledné kontejnery s různými, pro Sergeje neznámými orgány.

Psykr Karol ukázal na kontejnery a řekl: “Toto jsou speciální orgány, které má každý člen maríny. Nyní vás uvedeme do narkózy a v ní je vám všechny implantujeme. Poté budete uveden do stavu hybernace s pětinasobným zrychlením metabolismu. Je to nová metoda vyvinutá pro urychlený růst implantátů. Implantáty se rychleji rozvíjejí a tělo si lépe přivyká, ale ostatní je jako v obyčejné hybernaci. Celý proces bude trvat asi tři měsíce a až se proberete, librarian Lins pro vás bude mít přesné instrukce co a jak. Máte nějaké dotazy?”

Sergej se zamyšleně díval chvíli do země a pak zdvihl oči: “Na kolika lidech jste už zkoušeli tuto metodu?”

Karol sebou při těchto slovech mírně trhl, ale librarian Lins ho předešel: “Obávám se, že statistika provedených operací není běžně dostupná, takže nikdo přesně neví, kolik jich vlastně bylo provedeno. Ještě něco?”

Sergej zavrtěl hlavou: “Nemám další dotazy, pane.”

Karol kývl na hlavního mechanika: “Dobrá, tak to spustíme.”

Sergejovi se do paže zabořila dlouhá jehla a mlha zastřela jeho zrak. Za chvíli už přístroje ukazovaly hlubokou narkózu.

Librarian Lins se nervózně otřepal: “Nevím, jestli bylo dobré mu lhát. Cítím, že to nebylo dobře.”

Karol se na něj prudce obrátil: “Bylo to nutné, librariane. Je velice důležité, aby se experiment povedl. Sice má malou šanci, ale proč to ještě ztěžovat tím, že by chtěl od operace odstoupit? Sám Císař mne o úspěchu ujistil. Stejně jsme už začali a nemůžeme couvnout. Tenhle projekt bude doveden až do konce a vy mi za něj budete osobně ručit!”

+ + + + HLUBOKÝ SEN + + + +

Všude kolem Sergeje byla tma. Tma tak hustá, že se dala nabrat do rukou. Jediné co na ní bylo zvláštní, že sebe Sergej viděl. Měl na sobě svoji starou leteckou kombinézu, a když si sáhl za opasek, nahmatal za ním svůj nůž. Vytáhl ho, zkontroloval ostří a zase ho zandal. Chvilí se otáčel kolem dokola a pak vykročil tím směrem, kam byl zrovna otočen.

Šel nekonečně dlouho, když se tma najednou změnila v podivnou místnost.

Její stěny byly z jakéhosi pevného, černého a lesklého materiálu, který vypadal jako ztuhlá kapalina, protože stěny byly pokryty kapkami, bublinami a jinými podivnými útvary. Z místnosti vedly jediné dveře, ty jediné byly rovné a vyhlazené.

Jakmile k nim Sergej udělal první krok, samy se otevřely.

Za nimi byla vidět chodba, vedoucí až někam do nekonečna. Stěny vypadaly zrovna tak podivně, jako stěny místnosti.

Vykročil chodbou, dívaje se do míst, kde se její konec ztrácel v dáli. Když se po chvilce ohlédl, viděl opět jen nekonečnou chodbu. Nezbyvalo mu nic jiného, než pokračovat v cestě.

Technik, který seděl u monitorů, vykřikl chraplavým hlasem: “Zkontrolujte někdo panel životních funkcí u hybernační komory. Mám podezření na kraťas.”

Hlavní mechanik kývl svým kovovým klepetem na jednoho technika. Ten beze slova vstal, odšrouboval kryt na panelu hybernační komory a odložil ho stranou. Pak se hloubavě zahleděl do složitých spojů v panelu.

Sergejovi něco začvachtalo pod botou. Opřel se o stěnu a sáhl si na podrážku.

Byla mírně navlhká a jemně páchla. Když si dal ruku před obličej, viděl, že je celá umazaná od krve.

Pohlédl na zem.

Všude po podlaze byla krev. Souvislá, milimetr tenká vrstva krve byla po celé chodbě.

Technik nad spoji krčil rameny. Pak odpojil vrchní desku a odsunul ji stranou. Sáhl do kapsy a vytáhl molekulovou lupu. Nasadil si ji na pravé oko a počkal, až se lupa automaticky uchytí kolem očního důlku. Pak se opět zahleděl do obvodů.

Když se opět podíval do chodby, napadlo ho, že se něco změnilo. Stěny dostaly tmavěčervený nádech a bylo slyšet tiché kapání.

Sergej se jemně dotkl stěny. Byla vlhká a teplá. Po stěně proudila krev a stékala na podlahu. Sergej se opět podíval na zem. Tentokrát mu krev sahala skoro po kotníky.

Odtrhl ruku od stěny a rozběhl se. Krev se od jeho nohou rozstříkovala a třísnila mu obličej a šaty. Najednou prudce zastavil. Někdo běžel proti němu.

Na jednom monitoru se rozsvítila poplašná kontrolka. Technik zděšeně vykřikl: “Zkrat ve fázovém rozvaděči hlavního transformátoru hybernační komory. Výpadek ochrany hybernační funkce.”

Hlavní technik se otočil na mechanika, který zkoumal spoje. Ten jen pokrčil rameny.

Technik u monitoru se opět ozval: “Klesá stabilita produktu. Předpokládaný čas rozpadu za sedm minut.”

Otevřely se dveře a do místnosti vešel librarian Lins.

“Co se to ksakru děje? Experiment je už skoro u konce a vše se zatím daří. Přece to nechcete všechno vyhodit? Dělejte rychle, protože jestli ho ztratíme, nechám vás poslat do první linie jako obsluhu zbraní!”

Vztekle se otočil a spěšně z místnosti odešel.

Hlavní technik se jen mlčky podíval na technika u monitoru. Ten ale upřeně sledoval ubíhající číslice. Čas se krátil.

Sergej vytáhl nůž a přitiskl se ke stěně. Těsně před ním se ten někdo na okamžik zastavil. Byl to jen okamžik, ale Sergej v té postavě poznal sebe. Ano, byl to on sám. Celý potřísněný krví se šiléným výrazem ve tváři. Hned potom přízrak zmizel.

Chodba najednou opět zčernala. Nikde nebyla krev a Sergej byl opět čistý. Nůž si nechal v ruce a šel dál chodbou.

Hlavní mechanik se vztyčil a zdvihl své kovové klepeto do výše. Mezi sevřenými čelistmi držel něco malého a černého. Malý pavouk se dostal do panelu a jeho tělíčko způsobilo v jemné elektronice zkrat.

Technik, krčící se u jeho nohou, pohlédl na mechanika u monitoru.

“Stabilita produktu upevněna. Všechny systémy mohou opět pracovat na plný výkon.”

Hlavní technik se mírně usmál svými kovovými ústy. Opět ukázal, proč je hlavním technikem on a ne někdo jiný.

Zničeho nic se před Sergejem objevily dveře. Vypadaly stejně, jako ty, kterými vyšel do chodby. Nehlučně se otevřely a Sergej vstoupil do místnosti, která byla za nimi.

Dveře se za ním opět zavřely a zamezily přístupu světla z lehce osvětlené chodby. Všechno se opět utopilo ve tmě.

Před Sergejem se ze tmy ozval smích. Smích skoro až dětský. Najednou bylo všude světlo. Ostré oslňující světlo, takže Sergej musel na chvíli zavřít oči.

Když je opět pomalu otevřel, viděl, že se nachází v obrovském sále.

Stěny byly ze žlutého lesklého kovu, zdobené mnohými plastikami a ornamenty, z nichž nejčastějším motivem byla lebka. Všude po místnosti pobíhaly malé, různobarevné kreatúrky a asi deset metrů od Sergeje byl ohromný trůn se sedadlem ve výši dvou metrů vyroben z kostí.

Na trůně sedělo něco velkého a obludného. Z nejasných obrysů obrovského těla číselo hrůza.

Tvor otočil hlavu na Sergeje a pomalu se postavil. Na zádech se tomu objevila obrovská blanitá křídla. Jedním obrovitým pařátem stvůra uchopila obrovskou sekuru, která byla opřena o trůn. Svoje rudé svítící oči upřela na Sergeje. Po chvilce si krátce odfrkla. Z nozder na hla-

vě připomínající vlčí se vyvalil obláček dýmu. Obrovská tlama plná obrovských tesáků se otevřela a naklonila k Sergejovi.

Sergej cítil odporný pach hnijícího masa.

Nestvůra se mírně zaklonila a vydala ze sebe hrozivý řev. Hemžení kreatúrek v místnosti ustalo, jako když utne. Celý sál byl najednou prázdný, byl tam jenom Sergej a ta šílená obluda. Ostří sekery, kterou netvor držel v ruce, se zdvihlo proti Sergejovi.

Librarian Lins stál vedle hybernační komory a sledoval Sergeje, napojeného na jednotlivé systémy. Jeden po druhém se systémy odpojovaly a zajížděly dovnitř hybernačního přístroje. Librarian se otočil na hlavního mechanika: “Bude to ještě dlouho trvat, než zase přijde k sobě?”

“Ne, pane.” odvětil hlavní mechanik. “V tuto chvíli by už měl přicházet k vědomí.”

Lins si spokojeně mnul ruce: “Vypadá to, že pokus se opravdu zdařil. Opravdu nevím, co mohlo dříve způsobovat, že docházelo při zrychlených implantacích k propadání Chaosu.”

Mechanik varovně zdvihl prst: “Nezapomeňte, že přeměna nemusí být znatelná.”

“Sám Císař nám garantoval úspěch.” zvýšil hlas Lins. “Snad o tom nechcete pochybovat?”

Technik se mírně přikrčil: “Právě došlo k úplnému odpojení. Jestli chcete, můžete ho jít vzbudit.”

Librarian kývnul hlavou, otevřel hybernační komoru, položil Sergejovi ruku na rameno a lehce s ním zatřásl.

Ostří sekery minulo Sergeje o milimetry a zaseklo se do stěny. Nestvůra s ní chvíli lomcovala, ale pak se otočila zpět na Sergeje.

Jedním dlouhým skokem stála u něj. Popadla ho do jednoho pařátu a hodila proti vzdálené zdi.

Jen velice těžce se Sergej zdvihl ze země. Netvor se zatím zastavil a vydal ze sebe dlouhý vítězný řev.

Chvíli pak stáli a dívali se na sebe.

Nakonec vyběhli proti sobě. Tři metry před nestvůrou Sergej vyskočil do vzduchu a kopnul. Těsně před netvorem se všechno rozplynulo.

Najednou byl v hybernační komoře, letěl vzduchem s napřaženou nohou a přímo před ním stál librarian Lins. Srážka byla nevyhnutelná.

Librarian odletěl odražen silným úderem do hrudi. I přes váhu svého brnění padl až ke zdi místnosti, kde zůstal ležet. Zdvihl jednu ruku a napřáhl ji proti Sergejovi.

Sergeje zasáhla silná psychická vlna. Pomalu se dobývala do jeho mozku, až tam konečně pronikla. Celým Sergejovým tělem projela křeč a Sergej se zhroutil na zem.

Pak už jenom paralyzován sledoval, jak se librarian Lins zdvihá a obrací se na jednoho technika: “Přiveďte okamžitě chaplaina Chu-Lina. Potřebuji, aby se na něj podíval.”

+ + + + VÝSLECH + + + +

Librarian Lins nervózně přecházel po místnosti a občas pohlédl na Sergeje. Ten, už oblečený, stál připoutaný řetězy u sloupu.

Všichni vyšší důstojníci kapitoly byli shromážděni ve výslechové místnosti. Pouze komandr se omluvil, kvůli nějakým neodkladným záležitostem.

Chaplain Chu-Lin chytil librariána za ruku.

“Už jsem vám řekl, že to byl jenom přechodný stav. Pravděpodobně to byl sen, jak on sám tvrdí. Podle mého se experiment zdařil a vy sám jste si mohl vyzkoušet, že jeho organismus není nijak oslabený. Kdyby došlo k nějaké duševní mutaci, muselo by se to už dávno projevit.”

Librarian Lins se znovu zadíval na Sergeje a řekl: “Byly sice teorie, že ve zrychlené hybernaci vědomí odstupuje do warpu, ale ještě nikdy se to nepodařilo prokázat. Ale pokud se tak stalo, nemůžeme odhadnout následky. Mohli ho tam objevit démoni. Ne, já bych radši experiment uznal za nepovedený a zlikvidoval bych novopečeného skauta jako nakažený produkt.”

Zcela neočekávaně promluvil nejmladší z důstojníků, nedávno povýšený vlajkonoš Ball.

Nikdo to od něj neočekával, protože komandr teprve nedávno ustanovil, že se shromáždění vyšších důstojníků smějí účastnit i nižší důstojníci, kteří dosáhli stejného počtu vyznamenání jako vyšší důstojníci.

Sice se všichni obávali, že přijde rozkaz o odvolání komandra pro porušování mariňáckých tradic, ale nestalo se tak, protože vlastně neměl nikdo potuchy, co se v této části galaxie děje. Proto teď Ball povstal a promluvil k ostatním.

“Proti tomuto musím zásadně protestovat. Toto jsou všechno věci, které se mohou udělat později. Můžeme ho propustit a necháme ho hlídat. Pokud je tělo ovládnuté démonem, nejpozději do měsíce se dostaví první reakce. Dosud měla tato teorie stoprocentní úspěšnost. Jediné, co bych udělal hned, zrušil bych opakování tohoto experimentu. Označil bych teorii odchodu vědomí do warpu za prokázanou a skončil bych s tím. Tenhle skaut, pokud vůbec, má štěstí, že experiment přežil. Nemůžeme si dovolit ztratit cenné implantáty, když se skaut ještě nezúčastnil žádného boje. Osobně požádám komandra o povolení řídit tuto akci. Je snad někdo proti mému návrhu?”

Kapitán Vinigus zvedl ruku k dotazu. To bylo nezvyklé, protože v nepřítomnosti komandra měl možnost promluvit bez svolení ostatních.

Všichni se na něj zvědavě podívali. Kapitán Vinigus okamžitě ruku stáhnul a napůl zamyšlen prohodil: “A co kdybychom nechali o tom rozhodnout jeho samotného?”

Všechny oči se stočily ke sloupu kde stál Sergej.

“Předstupte, Sergeji.”

Sergej udiveně zdvihl hlavu.

“Rád bych, pane, ale musel by mi někdo sundat řetězy.”

Kapitán Vinigus zavrtěl hlavou: “Uposlechněte rozkazu, předstupte.”

Sergej nevěřícně zíral. Je připoután řetězy ke sloupu a oni po něm požadují, aby předstoupil.

Pohlédl na všechny kolem.

Někteří sledovali kapitána Viniguse a někteří sledovali Sergejovu reakci.

Aby Sergej udělal vůbec něco, lehce zatřásl řetězy. Jaké však bylo překvapení, když se pouto kolem jeho zápěstí otevřelo a jeho ruka vyklouzla z kovového sevření.

Librarian Lins zbledl a téměř křičel na kapitána Viniguse: “Jak je možné, že jeho pouta nejsou uzamčena? Není dobré si takhle zahrávat s někým, kdo může být posedlý démonem. Co kdyby utekl?”

Ball se postavil před kapitána Viniguse.

“Nebojte se, neutekl by.”

Librarian Lins ze zhrozil odvahy jeho podřízeného: “Jak si tím můžete být tak jist, Balle?”

Ball jen ukázal zpátky ke sloupu. Vedle Sergeje, který si sundával řetězy, stála Kyriela a vesele se na Linse usmívala. Naštěstí než stačil Lins zareagovat, otevřely se dveře a vešel komandr Jeremen Stoll. Rychle obhlédl všechny důstojníky a pak upřel pohled na kapitána Viniguse.
“Vinigusi, Balle, Linsi, Chu-Line, až odvedete Sergeje na ubytovnu, necháte ho na starosti Kyriele a budete se hlásit u mě. A teď si všichni dejte rozchod.”

+ + + + ROZHOVOR S KYRIELOU + + + +

Sergej seděl na posteli a koukal do zdi. Na rohu postele seděla Kyriela a sledovala Sergeje. Po chvíli se Sergej na Kyrielu otočil: “Proč všechna ta komedie? Mohli jste to říct rovnou.”
“To já vůbec nevím.” odpověděla Kyriela. “To všechno byl nápad Balla. Zřejmě mu to připadalo v té chvíli jako nejlepší řešení. Nezapomeň, že kdyby dřív nedělal u mechaniků a nevyšel si svého kondiciogramu, librarian Lins by tě už dávno zlikvidoval. Teď si na něj budeš muset dát chvíli pozor. Sice se dokáže ovládnout, ale když dostane amok, bývá Lins bojovníkem k nezaplacení. Však ještě se budeš moct přesvědčit, jak se může bitva obrátit ve prospěch maríny jen díky jemu. No, a když jsi se probral a srazil ho k zemi, vzal to jako útok a ztratil kontrolu. Naštěstí se brzo uklidnil. Kdyby se neovládl, asi by tě zabil. I já bych s ním měla problémy. Hlavně teď před ním nesmíš dát nic znát. Komandr přísně trestá, když Linsovi někdo připomíná jeho výpadky. Lins je doopravdy dobřej. Zatraceně dobřej. Jo, ale abych nezapomněla, než se dostavíš na první trénink k Vinigusovi, máš se stavit ve strojovém parku.”
Kyriela se zdvihla k odchodu. Když byla mezi dveřmi, Sergej se otočil a zavolal na ni: “Proč jsi mi neřekla, kdo jsi?”
Sladce se na něj usmála: “Já si dělám svou práci a ty si dělej svou. Do mých věcí se mi nemotej.”
Pak se otočila a odešla.

+ + + + VE VOZOVÉM PARKU + + + +

Sergej sjel výtahem do přízemí. Prošel obrovskými kovovými dveřmi a ocitl se v garáži. Všude kolem stály v dlouhých řadách tanky a bojová vozidla všech velikostí. Vpředu stály bojové motocykly, za nimi byly land spídry se smrtícími multi-meltami na přední kapotě a za land spídry se tyčily pancéřované tanky. Krabicovitá rhina, razorbacky se štíhlými hlavňemi, predátory s otočnými lascanóny na bocích, chlouba maríny - land raidry a bylo tu vidět i pár leman russů, zabavených vzbouřenecké imperiální gardě.
Celá garáž se topila v tichu, jen tu a tam občas zasyčela pára unikající z trubek, co vedly podél stěn a po stropě kdovíkam. Mechanik, který šel za Sergejem, ukázal rukou s kovovými prsty do hloubi hangáru.
“Tímhle směrem běžte až dozadu. Ale moc se nezdružujte, nemůžeme si dovolit nechat moc dlouho v garáži rozsvíceno.”
Sergej procházel napříč garáží.
Tanky na něho čnely hlavňemi v jakémsi děsivém gestu silnějšího. Velikostí tanky Sergeje skoro dvakrát převyšovaly a jejich široké pásy jako by se chtěly každou chvíli rozjet.
Když došel k zadní části hangáru, skoro zaklel. Celý zadní úsek se topil ve tmě, jen tu a tam pronikalo světlo mezi tanky. Skoro se už chtěl vrátit, když ze tmy před sebou zaslechl jemné hučení servomotorů.
Reflexivně si sáhl dozadu za pás a vytáhl nůž. Teprve potom si uvědomil, že proti tomu, co tam je, bude naprosto zbytečný. Zandal nůž zpátky za opasek a udělal pár kroků do tmy. Okamžitě se před ním rozsvítil reflektor. Sergej musel na chvíli před oslnujícím světlem zavřít oči.
Po chvíli je zase otevřel a mžoural do zářícího bodu.
Z místa, kde reflektor svítil se ozval hluboký dunivý hlas: “Koho zde hledáte, skaute?”
Sergej se chvíli rozmýšlel, ale když se ozvalo netrpělivé mručení, odpověděl: “Hledám seržanta Dillise, řekli mi, že bude někde tady.”
“Jo, tak ten tu je, ale už to není seržant. Je jedním z nás!”
Reflektor naproti Sergejovi zhasl a pomalu se rozsvítila stropní světla.
Všude okolo Sergeje stálo asi dvacet kovových monster. Přesně takových, jaké se stalo z Dillise.
Dvě mohutné nohy, na nich mohutný trup bez hlavy a dvě ruce se smrtícími zbraněmi. Jakékoliv kombinace na přání.
Ať už měli dreadnoughti assault kanóny, raketometry, lascanóny, nebo kovové pařáty se zabudovaným plamenometem, se vším vyhlíželi stejně hrozně a důstojně.
Dreadnought, který stál před ním, přešlápl a protočil naprázdno rotační kulomet.
“Dillis stojí tamhle v koutě, už tě očekává.” řekl a ukázal pařátem do jednoho rohu.
Pak jemně zahučel motory a odkolébál se stranou na svoje místo.
Ostatní dreadnoughti se ani nehnuli, ale Sergej cítil, jak ho sledují svýma neviditelnými očima.
Dillis stál úplně v rohu, mírně sehnut k zemi. Když uslyšel klapot Sergejových bot, narovnal se a natočil tělo, aby stál proti Sergejovi.
Sergej se postavil do pozoru a lehce se uklonil: “Rád vás vidím pane. Proč jste dal pro mne poslat?”
“Stal jsem se vaším dlužníkem. Dostalo se mi pocty, které se nedostane jen tak někomu. Ale to je úplně vedlejší. Hlavně jste mi zachránil život. I když tohle teď ani život moc není. Stát tady ve tmě a čekat, až sem někdo přijde a já se půjdu zúčastnit nějaké mise. Ale budu si muset zvyknout. Jen doufám, že to bude už brzo.”
“Promiňte, pane, ale proč komandr nevymyslí něco jiného, než stát tady, zapadat prachem a rezivět?”
“Ty tu ještě moc dlouho nejsi a nevíš nic z kodexu astartes, ani historie naší kapitoly ti není moc jasná. Ale kdyby ti někdo vysvětlil, co se v naší kapitole děje, asi by jsi pochopil, proč tu jen tak stojíme. Já ti toho moc vysvětlit nedokážu a navíc na to ani není čas. Za chvíli máš trénink, že?”
“Ano, pane. A ani mechanik mě tady nechce dlouho nechat. Myslel jste, že by mne mohl doučovat některý chaplain? Už jsem na jedné lekci byl, učil nás podle tradice nejstarší chaplain kapitoly. Ale Chu-Lin vykládá roztržitě a nedokáže vždy odpovědět na otázky.”
“Chu-Lin má za sebou už několik set let služby, ale je nejlepší. Zajdi si za ním a požádej ho o doučování. Když jsem nastoupil u Salamandrů, náš velící kapitán mi ho zvlášť doporučil. Ale nepatřil jsem k nejlepším studentům a mnoho věcí mi unikalo. A to je chyba, protože jen ten, kdo porozumí všemu, se může stát opravdovým mariňákem. Takovým, jako je třeba Jeremen Stoll, nebo Vinigus. A byl bych rád, kdyby jsi se takovým stal i ty. Máš dobré šance, tak to dotáhni až do konce.”

“Podle rozkazu, pane.” radostně zasalutoval Sergej.

“Tak teď už radši běž, ať nezmeškáš trénink.”

Sergej se opět Dillisovi mírně uklonil, otočil se a odešel k východu z garáže.

Dillis se za ním ještě dlouho díval, než se sklonil do původní polohy. Pak se všechno kolem něj ztratilo ve tmě. Vypnul si všechny pozorovací systémy a upadl do robotického spánku.

Když se za Sergejem zavřely dveře do garáže, Sergej se zastavil a stál s pohledem upřeným do prázdna.

Hlavou se mu honily otázky a věci, kterým vůbec nerozuměl.

Najednou mu někdo zezadu poklepal na rameno: “Vy přece nechcete promeškat svůj první trénink? A nebo snad ano?”

Sergej se na přichoziho překvapeně otočil. Byl to komandr Jeremen Stoll.

+ + + + TRÉNINK, OTÁZKY A ODPOVĚDI + + + +

“Všichni teď máte v sobě nasazené implantáty speciálních orgánů. Takových, které má každý mariňák. Udělají vás silnější, odolnější, rychlejší, šikovnější a umožní vám mnoho dalších věcí, o kterých by se normálnímu člověku ani nesnilo.

Ano, stanou se z vás superlidé. Jen takoví dokáží odolávat válečnému tlaku chaosu. Jenže nic není tak jednoduché. Budete se muset naučit implantované orgány ovládat a používat. To bude váš první úkol.

Dále se budete také učit ovládat bojové umění. Střelba a osobní souboje, vším tím budete muset projít, aby se z vás stali doopravdy mariňáci. Toto je můj program pro vás. Týká se všech tělesných záležitostí co jen existují. Můžete se na mne obrátit i s případnými dotazy. Jakmile půjde o cokoli jiného, obraťte se na chaplainy. Však oni vám také řeknou své. Teď se shromážděte u svých seržantů a vyčkejte na další rozkazy. Rozchod!”

Když kapitán Vinigus domluvil, skauti se zvedli ze svých míst a začali se rozcházet do svých jednotek.

Kapitán Vinigus přistoupil k sedícímu Sergejovi.

“Vy budete mít podobný program. Jenom budeme muset občas udělat testy, protože ještě nevíme, jestli jsou implantáty stabilní. Protože mezi skauty budete velkou pozornost svým věkem, vezme si vás na starost Ball. Teď si za ním zajděte, on vám řekne zbytek.”

Sergej zasalutoval a vyhrkl: “Dovolte mi odejít, pane!”

Vinigus se na něho udiveně podíval.

“To tyhle móresy v imperiální gardě ještě nezrušili? Jestli jste si nevšiml, já jsem vám dal rozchod. Tedy, abych byl přesný, dal jsem vám pokyn k odchodu a skončil jsem rozhovor. Měl byste si ještě jednou přečíst mariňácký zákoník.”

Pak se od Sergeje otočil a odešel s kapitánskou důstojností.

S Ballem se Sergej potkal v půli cesty k němu do apartmá.

Ball neřekl ani slovo a odvedl ho do lékařského střediska. Tam Sergeje prošetřovali všelijakými přístroji, dokud jeden z lékařů neprohlásil, že je vše v pořádku.

Potom Ball doprovodil Sergeje do jeho apartmá a sedl si u něj na postel.

Pokynul Sergejovi, aby si sedl naproti němu a pak začal vykládat: “Váš trénink spadá na moji hlavu, takže budeme muset spolupracovat, jinak dopadneme oba špatně. Doufám, že se na vás můžu spolehnout. A v případě, že spolupracovat budeme, rád bych ti tykal. Nemám moc rád oficiální ceremonie.”

Sergej se jenom usmál: “Žádný problém, Balle.”

“Dobře,” pokračoval Ball “budeme si tykat. Dál pokud se týká těch zdravotních prohlídek, ty budeš absolvovat každé tři dny, dokud si nebudou jistí, že je funkce implantátů stálá. Ohledně tréninků si nedělej žádné starosti, já si tě vždycky najdu. Máš štěstí, že ti byly s implantáty do mozku vloženy i ovládací instrukce, takže teď se budeš jenom učit je používat. Ale nemysli si, že když máš před ostatními skauty náskok, protože už máš vyvinuté implantáty, můžeš něco zanedbávat. Nic takového není přípustné.”

“Je mi všechno jasné. Žádné ulevování a tvrdě makat.”

“Jsem rád, že si rozumíme.”

Ball vytáhl list pergamenu a podal ho Sergejovi.

“Tohle je seznam všeho, co budeme muset zvládnout. Vlastně jakýsi plán práce. Až zítra pro tebe přijdu, vybereš si, čím začneme.”

Ball se zdvihl.

“V čase, kdy nebudeš mít trénink, máš lekce u chaplaina Chu-Lina.” dodal ještě. “Tak nezapomeň, zítra.”

“Ne! Nechápu, jak se můžeš takhle hloupě ptát. To přece není možné.” rozčiloval se Chu-Lin. “Nejsme jiní než ostatní kapitoly.”

“Jak je potom možné,” ptal se dál Sergej “že jsou zde jiné zvyklosti, než mají ostatní kapitoly?”

Chu-Lin znova zanařikal: “Vždyť ti už asi po desáté vykládám, že to není pravda. Akorát ty to jinak vnímáš.”

“Vždyť dobře víte, že to není pravda.” ozval se nějaký hlas. Sergej s Chu-Linem se po něm otočili.

V místnosti stál nějaký mladý chaplain v brnění, s crozium arcanum v ruce.

“Nejsem rád, když mi rušíte hodinu, Kalime.” obrátil se na něho Chu-Lin. “Mohl byste nás laskavě nechat o samotě?”

Kalim zavrtěl hlavou: “Měl byste mu říci pravdu. Vždyť on má být právě ten, který všechno vrátí do původního stavu.”

Chu-Lin chvíli přemýšlel a pak se obrátil k Sergejovi.

“Je to pravda, měl byste se dozvědět pravdu. Kalim tedy bude tak laskav a usedne k nám a opraví mne, když udělám nějakou chybu.

Pokud jste si pozorně četli historii naší kapitoly, víte, že v době po poražení Horuse se znovu zaváděl pořádek do organizování maríny.

Všechny legiony se dělily na organizované útvary o stálém počtu mariňáků. Například z Ultramaríny vzniklo přes dvacet dalších známých kapitol. Z Imperiálních fistů vzniklo přes deset kapitol.

Salamandři byli v té době skoro úplně vyhlazeni a navíc naše záznamy z té doby nejsou úplné. Jen existuje teorie, že někteří tehdy zbylí mariňáci odcházeli do neznámých končin, aby tam založili nové kapitoly.

Naše kapitola vznikla ze zbytku několika Salamandrů, kteří se přesunuli na okraj galaxie. Někdy čas jsme se tu rozvíjeli a dali jsme se do celá dohromady. Dokázali jsme vybudovat několik základů, vyrovnat všechny ztráty a získat respekt jako jedna z nejlepších původních kapitol. Tak to šlo až do minulého roku. Náhle se objevila obrovská warpová bouře a přišel chaos.

Odřízнул náš systém od celé galaxie a přerušil veškeré spoje se srdcem impéria.

Od té doby trčíme v tomhle zapomenutém koutu galaxie a nemůžeme s Impériem navázat spojení.

Protože by hrozilo zaplavení tohoto systému chaosem a místní válečné zdroje se během několika desetiletí vyčerpají, rozhodl se komandr Jeremen Stoll tuto situaci radikálně řešit.

Kvůli tomu všemu bylo třeba zbavit zákony několika pravidel, aby bylo možné uskutečnit i tvoji operaci s implantáty. Přesto však komandra budu plně podporovat, protože císař o nás ví a nenechá nás utopené v problémech.”

“Vlastně jde jen o reformaci ve Space maríně.”

“Ano, v mezích omezených pravidel. Nikomu to neuškodí a nám to pomůže. Vlastně chystáme celkovou renovaci naší kapitoly. Úplným vyvrcholením by měla být nějaká velká bitva, kde se Salamandři všem ukáží. Porazíme chaos a najdeme cestu do impéria. Pak opět potáhne v bitvách v předních řadách a budeme drtit nepřítele naší obrovskou silou. Na ostatní zbyde jen prohledávání mrtvol a dobíjení raněných.”

+ + +

“Neboj se toho a pořádně si zamiř.” křičel Ball v mezerách mezi ranami.

“Strašlivě to kope. Nemůžu si pomoci.” odpovídal Sergej.

“Chyť si ho víc pod hlavu. Ale pozor na prsty, ať ti je nějaká střela neutrhne.” radil Ball.

Střelnicí zarachotila další salva.

“Výborně. Znovu si nabij a začneme s novým terčem. Teď už pojedeme na body.”

Střelnicí zarachotila řada výstřelů.

Když po chvíli hluk ustal, pohlédli oba na displej vedle kóje, ze které Sergej střílel boltgunem na figurínu orka. Na displeji žlutě blikaly číslice nastříleného skóre.

Ball znalecky pokýval hlavou: “Na začátečníka to není špatný. Za nějaký čas budeš střílet jako ďábel.”

+ + +

“Jistě, že rekrutování by mělo probíhat trochu jinak. Ale to už přeci jenom bývá problém kapitoly, jak si to zařídí.” Rozsáhle vysvětloval Chu-Lin.

“Já osobně bych řekl, že se to dá podřídit situaci. Komandr to takhle přesně dělá.

Když se mu podařilo objevit ty záznamy o urychlení implantátů, rozhodl se, že tuto starou a zavrženou metodu znovu vyzkouší. Při několika umělých simulacích se ale stávalo přesně to samé, co se stávalo před dávnými lety.

Rekruti, do nichž byly implantáty vloženy, měli ve většině případů nějaké duševní poškození, takže nebyli schopni normálně jednat a komunikovat.

Ale ani tyto nepovedené simulace komandra neodradily a byl rozhodnutý provést pokus doopravdy.

Proto jsme udělali ten nábor, abychom sehnali co nejsilnější individualitu se schopností čelit vlivu chaosu.

Když jsi byl vybrán, radši jsme ti nechtěli nic říkat, aby to nemělo vliv na růst implantátů. Později po dokončení pokusu jsme zjistili, že i ty jsi měl neuvěřitelné štěstí.

Do obvodů přístroje se připlétl pavouk, který způsobil malý zkrat. Krátkodobé vyřazení přístroje z činnosti trochu navrátilo tvoje vědomí z warpu, proto pak, když jsi se setkal s velkým démonem Khornu, byl to už jen povrchní sen, ze kterého tě šlo velice jednoduše probudit.

Císař nad tebou celou dobu bděl a možná z jeho vůle se připlétl ten pavouk do obvodů.

Proto ty, který jsi prošel starou cestou implantace, obdařen požehnáním Císaře, získal jsi velkou sílu bojovníků před pádem Horuse. Sám se jednou přesvědčíš, jak velká síla se v tobě skrývá.”

+ + +

U zadní stěny střelnice vykvetl obrovský výbuch. Stěny obrovské místnosti se otřásaly pod jednotlivými nárazy detonací. Nové a nové výbuchy se objevovaly u zdi.

“Jen jim dej, Sergeji” smál se Ball ve svistotu vylétajících raket.

Sergej stál před kójemi, dolní polovinou těla se ztrácel v podstavci pro obrovský raketomet, který si opíral o rameno.

Hlaveň raketometu opouštěla jedna raketa za druhou a odlétaly ke vzdálené zdi.

Sergej v tichém soustředění mačkal spoušť a v bionickém zaměřovači sledoval jemnou kouřovou stopu po jednotlivých raketách.

Náhle se z raketometu ozvalo cvakání na prázdno. Dozněly poslední výbuchy a ve střelnici se rozhostilo ticho. U zadní zdi se pomalu rozptyloval kouř.

Sergej se vyprostil z raketometového stojanu a vykročil s Ballem na místo terčů.

Za nimi vyjela ze stropu obrovská mechanická ruka, uchopila stojan s raketometem a zmizela s ním v otvoru ve stropě.

Kouř sice ještě nebyl ani zdaleka rozptýlený, ale přesto se v něm Sergej i Ball pohybovali s naprostou jistotou.

Zastavili se nad zčernalými kovovými pláty, které se válely po podlaze. Ball se obrátil na Sergeje.

“Tak to vidíš, naše kovová figurína neodolala ani frag raketám. Dokážeš si představit, jaký je to rachot, hustit do orčího dreadnoughta krak rakety?”

Sergej jen tiše zavrtěl hlavou.

+ + +

“Síla není ve zbrani, nebo ve svalch. Síla je jen v dokonalém celku.

To znamená, že zbraň a svaly, ovládané dokonalou duší tvoří neporazitelný celek. Jakmile část mechanismu selže, znamená to smrt. Nejčastěji selže duše. Je to velice citlivá věc. Působí na ni mnoho negativních faktorů. Deprese, hrůza, vztek a zloba, nenávisť..”

“Promiňte, chaplaine,” skočil Sergej Chu-Linovi do řeči, “může obstát někdo, kdo má strach?”

Chu-Lin se chvíli zamyšleně drbal na bradě.

“Kdosi už kdysi dávno říkal, že strach mít můžeš, ale nesmíš se bát. To patří mezi umění psychiky, zbavit se strachu a ovládnout mysl proti panice. I ty se budeš muset naučit ovládnout svou duši, stejně jako se učíš ovládat své tělo.

Co se fyzické síly týče, víme toho o hodně víc, než o psychice. Možná, že i to je příčina, že nedokážeme zvýšit odpor proti chaosu. Stále ještě čekáme na ty, kteří nám tato tajemství odhalí.”

+ + +

V kójiích střelnice stáli nováčci skauti a stříleli s boltipistolemi na plastické figuríny. Ozývalo se pravidelné mačkání spouští a mírné rány projektilů, zaryvajících se do měkké hmoty terčů.

Velící seržant s pýchou obhlížel svoje skauty. Přesná a koordinovaná střelba. Ze všech skautů mají ty nejlepší střelecké výsledky. Možná, že se mu podaří konečně se stát seržantem ve skautské jednotce ostřelovačů. Všechny skautské jednotky, které zatím odtrénoval, nikdy nedosáhly tak dobrých výsledků, jako tahle. Konečně se mu práce daří.

Zatím, co se zabýval těmito myšlenkami, ze stropu střelnice se spustila tajemná mechanická ruka, položila vedle plastických terčů kamenný kvádr a zase potichu zmizela.

Nikdo si nového terče nevšiml a skauti pokračovali ve střelbě.

Seržant znovu obcházel skauty a pročítal zápisy na světelných tabulích v jednotlivých kójiích. Na chvíli se zastavil, když spatřil kamenný kvádr.

Už ten terčový řadič zase blbne, pomyslel si.

Namačkal na ovládacím panelu odstranění terče v střelné dráze číslo deset.

Nic se však nestalo. Místo toho uslyšel temné hučení. Z hlubokých tónů se hučení zdvihalo stále výš.

Seržanta krátce napadlo, že už jednou tenhle zvuk slyšel. Kde to jenom bylo?

Z hučení se pomalu stával vysoký pískot.

Najednou vykřikl na svoje skauty: “Všichni k zemi!!!” a sám sebou praštil o zem.

Skauti zahodili pistole a začali zalehávat. V té chvíli byl pískot zastaven krátkým a hlasitým cvaknutím.

O půl vteřiny později následoval ohlušující výbuch

Přes skauty a ležícího seržanta se převalila vlna horkého vzduchu.

Seržant vyskočil ze země a aniž by věnoval pozornost skautům, z nichž někteří měli sežehnutá obočí a vlasy, vrhnul se ke kóji číslo deset.

V kóji stál Ball s Sergejem.

Sergej měl na rameni jakousi ohromnou zbraň podivné konstrukce, z jejíž hlavně stoupal hustý nažloutlý kouř.

Seržant nahlédl do prostoru střelby. Kamenný kvádr nebyl nikde k vidění a nejbližší plastické terče se úplně roztekly.

Seržant se obrátil na ty dva, co stáli v kóji: “Jak jste si tohle mohli dovolit? Dobře víte, že plazmové zbraně jsou povoleny k používání teprve od pátého měsíce výcviku.”

Jako první se k němu otočil Sergej: “Žádám o prominutí, pane. Jen jsme probírali, čemu vlastně orci říkají, elká p'ška. Je to sice jen volný překlad, ale zní to hezky. A taky to parádně bouchá.”

Seržant na něj jen ohromně koukal. Tenhle magor málem usmažil jeho skauty a ještě z toho má radost.

Konečně se taky otočil Ball. Z obočí se mu ještě kouřilo.

“Promiňte seržante, že vás rušíme při výuce, ale dnes nám nevyšel učební plán a tak jsme šli sem.”

Když seržant poznal, o koho se jedná, potlačil svoji zlost.

“Proti vaší přítomnosti nic nemám, ale příště raději cvičte s něčím méně hlučným. Třeba s vrhacími noži.”

+ + +

“Z orků jsou nejnebezpečnější asi weirdboyové. No ano, jistě. Sám jsem viděl, jak si dokázal poradit s půlkou solidního oddílu. Problémem pro něj není zabít ani assassina. Psychickou silou mu dokáže úplně roztrhnout hlavu. Prostě mu ji nechá vybuchnout. Ti jsou možná víc nebezpečnější, než samotní warlordi.”

“A co byste proti nim udělal vy, chaplaine?” zvědavě se zeptal Sergej Chu-Lina.

“Každý weirdboy má obvykle kolem sebe několik orků. Ti ho mají držet, aby nepustil svoji sílu naplno. Proto je dobré odstranit nejdřív je.

Pak se stává warphead naprosto nekontrolovatelným. Většinou začne pobíhat bojištěm a stane se tak snadným terčem, nebo namíří své síly proti sobě a zničí sám sebe.

Jen málokdy se stává, že ho popadne takzvaný warpheadí amok. Jeho síly se několikrát znásobí a je ještě mnohem nebezpečnější než dřív. Od něj pak raději dál, ať si s ním svoje užijí orkové, až ho budou chytat nazpátek.”

+ + +

“Střídáme se po jedné ráně. Musíš se strefit minimálně za stejný počet bodů jako já, jinak máš nulu. A když se strefíš na stejné místo jako minule, máš pět bodů navíc. Po každých čtyřech výstřelech se terč posunuje o deset metrů dozadu. Poslední posun je o padesát metrů. Prohrává ten, kdo bude mít po vzdálenosti třista metrů méně bodů. Je ti všechno jasné, Sergeji?”

“Jasně Balle. Můžu už střílet?” zeptal se Sergej.

“Samozřejmě, jenom se nezapomeň snažit.” připomněl Ball Sergejovi. Sergej už neřekl ani slovo, přiložil laserovou pušku k líci, zamířil a vystřelil. Uprostřed hlavy kovové figuríny se objevil malý zčernalý kráter. Patnáct bodů.

“No, to pro začátek nebylo tak špatný.” hodnotil ránu Ball. “Šťastné trefy by sis ale měl nechat na později.”

“Nemluv a střílej.” pobízel Balla Sergej. “Za dvě hodiny musíme v střelnici skončit. Nezapomeň, že pak je prověřování terminátorů. To se tu nesmíme motat.”

“Jasně, dáme si časový limit na výstřel. Deset sekund. Stačí to?”

Sergej mu na odpověď zakýval hlavou

Ball doplnil počítačací program o limit ke střelbě. Pak zamířil a vystřelil. Na číselníku se ukázala nová hodnota. Šestnáct bodů. Sergej ani chvíli nezaváhal a vystřelil. Na číselníku se limit opět pozdvihнул. Sedmnáct bodů.

“Vida, zřejmě se brzo naučíš mířit na slabá místa.” zasmál se Ball. Pak pečlivě zamířil a vystřelil. Dvacet bodů.

Terč se už asi po osmnácté posunul. Hlava a hrud' figuríny byly úplně zčernalé od stálých zásahů.

Sergej s Ballem nepohnutě stáli vedle sebe a bez větších pohybů střídavě stříleli do terče.

Pak Ball sklonil pušku a tiše zaklel. Zbývaly už jenom tři výstřely a Sergejovi se stále dařilo držet se jeho bodů. To Balla znervózňovalo a začaly se mu třást ruce.

Sergej se na něj vesele usmál: “Nic si z toho nedělejte Balle. To se občas stává. Jestli ale chcete uklidnit, můžeme si zbytek odstřílet každý sám. Pak se ukáže, jestli jste mě toho naučil dost, nebo málo.”

Rychle našel na ovládací panel příslušné instrukce. Ball zamířil a třikrát za sebou vystřelil. Samé dvacítky.

S mírným úsměvem pozoroval klidného Sergeje.

“Asi bude ještě něco, co jsem tě zapomněl naučit. To víš, málokdy se stává, že by byl žák po několika měsících lepší nežli učitel. Je sice fakt, že u Salamandrů nejsem zas tak moc dlouho, ale už jsem měl tu možnost dostat vyznamenání za dobrou trefu. No jen se neboj, tebe to taky čeká.”

Podíval se na světelnou tabuli. Svítilo na ni celkem pěkné skóre.

“Máte štěstí, Balle.” předem blahopřál Sergej. “Asi vás už nepřekonám.”

“Nech si ty řeči a střílej.” okřikl ho Ball. “Nikdy nevzdávaj nic předem!”

“Copak já něco vzdávám?” ohradil se Sergej. “Jen si nejsem jistý, jestli mám pro dnešek ještě nějaké šťastné trefy.”

Pak pozvedl pušku a chvíli mířil.

“Pozor, běží ti čas.” upozornil ho Ball.

Sergej sklonil pušku. Ruce se mu třáslы napětím.

“Jeď, za chvíli tu už budou terminátoři.” popoháněl ho Ball.

Sergej opět zamířil.

V pravidelných časových intervalech třikrát vystřelil. Pak se oba podívali na světelnou tabuli. Ball chvíli na ta čísla nevěřícně zíral.

“Chlape jeden, ty si ze mě musíš celou dobu utahovat.” Naoko se na Sergeje rozzlobil. “Vždyť ty střílíš opravdu jako ďábel. Kdyby se dvěma skautům sčítaly body, nedosáhli by takového výsledku.”

Ball letmým pohledem přehlédl výsledky. Bylo to jeho druhé nejlepší skóre. Jen jednou dosáhl lepšího a to o pět bodů víc. Na čas se tak stal rekordmanem, ale pouze do té doby, než do střelnice zašel také Jeremen Stoll.

Bylo to velmi neobvyklé, protože přání většiny vyšších důstojníků bylo nezachovávat dosažená skóre. Jeremen Stoll ale vždy střílel do celokapitolního bodování. Říkal, že to zlepšuje důvěru v něj.

A právě Jeremen Stoll dokázal na tři sta metrů laserovou puškou nastřílet vyšší bodovou hranici.

Zvonek vedle ovládacího panelu zazvonil a otevřely se dveře od střelnice. Vešel dovnitř seržant Quotter ve svém mohutném terminátorem brněním. Hned za ním se jako lidské tanky pohybovali terminátoři z první squadrony.

“Vidím, že už končíte.” zavolal na Balla.

Když došel k nim, podíval se na světelnou tabuli.

“Zřejmě jste se opět pokoušel o rekord. Hlavně ty tři poslední střely, ty se vám skutečně podařily.”

Ball nehnul ani brvou, když ukázal na Sergeje.

“To ale nastřílel on.”

+++

“Kdo padne pro věčnou slávu císaře, padne i pro věčnou slávu sama sebe.” vykládal Chu-Lin třídě skautů. “Kdo ale císaře zradí, bude zatracen na věky.”

“Myslíte tím propadnutí chaosu?” zeptal se Sergej.

“Jistě. Je vidět, že jsi bystrý.” odpověděl Chu-Lin. “Kdo propadne chaosu, toho čeká jen smrt a pak věčné peklo. Bude v agónii křičet mezi démony, místo toho, aby ho čekalo místo v řadách věrných císařů.”

“V jedné legendě se říká, že v poslední bitvě se objeví ti, kteří padli za velikého hrdinství a vykonali mnoho hrdinských skutků.” pokračoval Sergej.

“Přesně tak. Proto i vy musíte dosáhnout nesmrtelné slávy, aby i vy jste mohli pomoci porazit nepřítele v poslední bitvě. A vůbec to nebude lehké, protože on bude silný. Velice silný.”

“Jak se to vlastně děje, že někdo propadne chaosu?” zeptal se skaut Yelli, nejlepší ze své třídy v oboru kodex imperialis.

“Na to je velice složitá odpověď.” váhavě odpovídal Chu-Lin.

“Ne ještě všechna fakta o tom známe. Ale můžu vám říci, co jsem viděl na vlastní oči.”

Stalo se to asi před třístapadesáti lety, když jsem byl odvelen s malou posádkou do systému Grenada. Byli jsme tam jen jako jakási hlídka.

A právě tam tehdy působila neznámá síla. Občas jsme se střetli se skupinami místních obyvatel, které, jak mi později vysvětlil jeden librarian, ovládli nějakí démoni.

Museli napadnout i jednoho z našich mužů, protože se začal pomalu měnit. Nejdřív byl jenom často nervózní, dostával záchvaty agrese, pak se často stával nepřítelným.

Přičítali jsme to tomu, že mu špatně sedí brnění, protože ho často dřelo až do masa.

Ono mu ale sedělo dobře. Tak dobře, že do něj začalo zarůstat. Stávala se z něj jakási stvůra. Zdálo se, že ještě vypadal normálně, ale zblízka se ho člověk pomalu i bál.

Uzavřeli jsme ho do izolační komory, ale jednou se z ní nějakým záhadným způsobem dostal. Nějakou dobu se ukrýval na naší základně, než se nám ho podařilo najít. Když jsme ho našli, rozhodli jsme se ho zabít, ale nebylo to tak jednoduché. Během doby, kdy se skrýval, se opět změnil. Dalo by se říci že shnil zevnitř. Z odkrytých částí těla mu odpadávalo maso, z puchýřů mu vytékal hnis a v otevřených ranách se mu kroutili červi.

Ale i přes to, že by jeho tělo teoreticky nebylo být schopné pohybu, dal nám velkou práci. Střela, která prošla jeho tělem, jako by mu žádné

zranění nezpůsobila. Nakonec se mi podařilo srazit ho k zemi a useknout mu hlavu. Dostal jsem za to jedno ze svých vyznamenání. Došlo tady totiž k několikanásobnému propadnutí chaosu. To se o něj bohové chaosu poprali. Zarůstání pancíře je typické pro mariňáky, kteří propadli Khornu, naše označení pro ně je Worldeatři, ale v čisté imperiálštině to zní Požírači světů. Hniloba je zase typická pro Nurgle. Stávají se z mariňáků Plague-mariňáci. Nebo Morová marína, jak kdo chce. Jsou to nejčastější případy, i když se jich celkem moc nestává. Kodexy říkají, že k chaosu se obrátilo jedenáct z prvních legionů mariňáků, kteří se usadili v Oku teroru, jak se říká místu, kde dochází k propojení našeho vesmíru od warpu, tajemného démonického světa. Z těch chaos doplňuje své armády démonů, kteří procházejí Okem teroru a útočí na naše planety. A právě u našeho mariňáka se zřejmě bozi chaosu nedohodli, který ho vezme pod svoji ochranu. Z toho ta vícenásobná přeměna.

Dobře si zapamatujte, co jste se dneska dozvěděli.” Končil hodinu Chu-Lin. “K chaosu se sice ještě dostaneme, ale většinu se dozvíte teprve až se z vás stanou mariňáci. Pak vám bude dobrá jakákoli věc, kterou budete proti chaosu moci použít.”

+++

Zpoza rohu vyšla tmavá postava. Ozval se jediný výstřel a postava klesla k zemi.

Temnou uličkou někdo proběhl a skryl se za hromadou prázdných barelů. O jeden barel škrtla střela a ztratila se kdesi mezi kovovými sloupy. Postava za barely se vztyčila a vystřelila na místo domnělého střelce. Kulka narazila do jedné zdi a odolila kus betonu.

Jako na povel se snesla ze všech stran smršť střel. Postava za barelami rychle zalehla k zemi. Koušek od ní bušily do země kulky a zdvihaly ze země obláčky prachu. Tu a tam se objevil i laserový záblesk, nebo barely poskočily pod náporem střely z brokovnice.

Postava za barely sahla pod šedou kápi, vytáhla plochý zásobník a vyměnila ho za prázdný na své zbraně. Prázdný zásobník pečlivě uložila do záhybů pláště. Pak kopla do jednoho barelu.

Ten se s hlasitým rachotem převálil přes uličku, kde narazil do zdi. V okamžiku byl rozmetán soustředěnou palbou. Pak střelba na chvíli ustala.

Asi o padesát metrů dál vystoupila ze stínu mohutná postava. V nepatrném světle se zatřpytila obrovská hlaveň. Vyšlehla salva a zasáhla barely, které se roztančily po celé uličce. Celá stěna z barelů se rozskočila a odhalila místo skryté za ní. Bylo prázdné.

Střelba okamžitě utichla. Pak se začaly odevšad objevovat postavy. Z rozbitých oken, za železnými sloupy, ve zvýšeném podlaží, z vchodů polorozpadlých domů. Všechny tmavé, tiché, bez jediného zvuku. Jen temné dunění, přicházející z nějakého vzdáleného místa rušilo mrtvé ticho.

Jedna temná postava vyšla doprostřed ulice a pomalu šla k barelům, válejcím se po zemi. Najednou se zastavila. Na jejím těle se objevil svítící červený bod. Z jednoho vchodu v uličce šel tenký červený paprsek, výrazně kontrastující s temnotou, tak typickou pro megaměsta, stavěné na principu pyramidových vrstev.

Celé město byla jedna velká pyramida z betonu a ocele. Celé zježené od vystupujících věží a nově přistavovaných částí města. Jeho podoba i odpovídala složení obyvatelstva. Čím výše jste byli ve společenském žebříčku, tím vyšší patro jste obývali. A naopak, čím níže jste žili, tím hůře jste na tom byli se životní úrovní. Celá dolní polovina města byla chudina, ubožáci. Denním životem tu byl hon za potravou a přežitím. Protože jedině by neměl šanci, spojovali se zde lidé do gangů. Jejich střety byly na denním pořádku. Ubránit se nájezdům ostatních gangů, sehnat dostatečné množství jídla a zbraní a nestát se kořistí mutantů, kteří obývali stoky, opuštěné domy a jiná temná místa megaměsta. To byl opravdový život v bahně velkoměsta. A uprostřed jednoho takového teď zářil červený paprsek na hrud temné postavy. Ta sebou mrštně smýkla do stínu a rukou ukázala na místo, odkud paprsek vycházel. Okolí vchodu, ze kterého paprsek vycházel, bylo zkropeno deštěm střel. Vzduchem létaly kousky betonu, od železných částí konstrukce odletovaly jiskry a ze země se zdvihla oblaka prachu. Ve vzniklém rámusu si nikdo nevěšiml postavy, která vyběhla ze vchodu na opačné straně uličky, v obou rukou držící pistole, na rameni pověšenou automatickou pušku a u pasu se na chvíli ukázaly pod šedým pláštěm ukryté granáty. Několika výstřely za běhu střelila temnou postavu a opět se utopila ve stínu.

Po chvíli střelba opět utichla a rozvířený prach se začal usazovat. Podél stěn se začaly sunout tmavé stíny. Postava v šedém plášti krátce vystoupila ze stínu a ledabyly máchla rukou. Pak opět zmizela v neproniknutelné tmě. Jen bystré oko by zpozorovalo malý válcovitý předmět letící ke skupině postav. Ozvalo se jen pár výstřelů, které se neškodně zaryly do betonové zdi poblíž místa, kde se postava v šedém plášti ztratila. Pak se všude rozlehl ohlušující výbuch. Skoro jedna čtvrtina bloku se otřásla a rohový dům se pomalu sesunul k zemi. Mezi padajícími kusy betonu a železa bylo vidět i několik padajících postav se zbraněmi v ruce. Zbylé postavy zmizely ve vchodech do ostatních domů. Ostřelovači z oken zmizeli, jen několik postav stále postávalo ve skupince uprostřed uličky a pátravě se rozhlížely na všechny strany.

Na jednu visutou lávku se tiše vyhoupla postava v šedém plášti. Přikrčená za zábradlím tiše pozorovala skupinku v uličce pod ní. Pak sáhla pod plášť a vytáhla další granát. Palcem potichu odstranila pojistku a mírným obloukem hodila granát dolů z lávky. Dole před skupinkou vyrostl veliký výbuch. Žlutooranžová záře osvětlila široké okolí. Tlaková vlna vzduchu rozvířila prach na zemi v okruhu dvaceti metrů. Postavě na lávce dýchla do tváře vlna teplého vzduchu. Pak záře zhasla a bylo slyšet padat zrnka písku, zdvižené do vzduchu explozí.

Postava v šedé kápi vyhlédla skrz zábradlí. V oblaku prachu zahlédla ležící postavy. Jedna z nich se pomalu plazila prachem do bezpečí za kusem ležící železné vzpěry. Postava v kápi pozdvihla pistoli a jedním přesně mířeným výstřelem přišpendlila plazící se postavu k zemi.

Na stropě zablakala světla a osvětlila celou scénu zářivým světlem. Ležící postavy a oblaka vířícího prachu rázem zmizely. Zbyly jenom šedivé zdi rozpadající se a korodující konstrukce a postava v šedém plášti na visuté lávce. Pomalu a nejistě se vztyčila a rozhlížela po okolí, zbraň připravenou k výstřelu.

V jednom z domů se ozvaly kroky a otvorem po dveřích prošla postava v zeleném mariňáckém brnění. Postava v šedém plášti sklopila hlaveň zbraně.

“Balle, co tady děláš?”

Ball si založil ruce v bok a přešel zrakem přes trosky rohového domu: “Vidím, Sergeji, že našim technikům uděláš velikou radost. Stavba celého komplexu trvala deset let a oprava toho domu bude trvat nejméně jeden měsíc. Holt se budou muset tréninky odložit.”

Postava v šedé kápi si stáhla kapuci. Pod kapucí se objevila zpočena Sergejova tvář.

“Jaké tréninky? Já měl dojem, že jsem na misi. To chceš říci, že celý ten let a přistání tady nebyly opravdové?”

“Přesně tak.” otočil se Ball k Sergejovi stojícímu na lávce.

“Dovol, abych ti představil chloubu z našich tréninkových zařízení. Simulaci megaměsta. V programu máme několik typů přestřelků s gangy, boje s mutanty, záchranné mise a mnoho dalších. Samozřejmě, že se programový rejstřík dá libovolně rozšířit o jakoukoli rasu, nebo

misí. Máme tu i jednu specialitu, zaznamenávání postav. Můžeš si dát simulovanou přestřelku s kýmkoliv, kdo tímto simulátorem prošel. Počítač si zaznamenává reakce jednotlivých bojovníků a potom v simulovaném boji provádí jejich předpokládané akce. A jak tak koukám, někde se stala chyba a ve zbrojnici ti omylem dali opravdový krak granát. Náš tréninkový je mnohem slabší, protože technici jsou líní opravovat poškozené budovy. Sice se granáty jen málokdy používaly na ničení budov, ale jim se to zdálo příliš často. Ale jak se tak na tebe dívám, vůbec ti to nevadí.”

Sergej se přehoupil přes zábradlí a měkce dopadl na zem. Ball k němu přistoupil a vzal ho za rameno.

“Tak pojd, jistě se rád podíváš na svoje výsledky. Nemám pravdu?”

+ + +

“Tyranidi jsou dosud nepopsaná kapitola v kodexu imperialis. Ví se o nich velice málo. Cestují vesmírem v obrovských lodích, živých biomasách s neznámým druhem pohonu. Nikdo neví odkud pocházejí, ani kam a proč cestují. Jsou řízeny neznámou silou, ukrytou v jejich lodích. Spolupracují v dokonale synchronním režimu.”

V tuto chvíli přerušil Chu-Lina Sergej.

“Ale přece se spolu nějak musí domlouvat.”

“Ano,” pokračoval Chu-Lin. “Domlouvají se nějakým neznámým druhem telepatie. I když se u nich objevují hlasové výrazy. Je znám řev jednotlivých, dosud popsáných druhů. Temné syčení genestealerů, hluboký řev tyranidích bojovníků, nebo pronikavé burácení screamerkillera. Později, až z ostatních skautů budou mariňáci, se budou moci někteří specializovat právě na tyranidí hordy. Druhý oddíl kapitoly Ultramarines proslul bitvami v první tyranidí válce a má největší a nejpřesnější záznamy o tyranidech. U nás komandr Jeremen Stoll z tyranidobijců učiní samostatné oddíly, které budou prolétávat vesmírem a vyhledávat a ničit tyranidí lodě. Nejčastěji jsou proti tyranidům nasazováni terminátoři, ale průzkumné lodě obsahují i spoustu obyčejných mariňáků, kteří se starají o provoz lodě a dopravují na naši základnu zpět terminátoři brnění po padlých, která dostanou noví adepti. Těmito výpravami tak doplňujeme a rozšiřujeme naše poznatky o tyranidech, které budou pomáhat budoucím generacím.”

+ + +

Dveře od Sergejova apartmá se otevřely a dovnitř vešla Kyriela. Kývla na Sergeje sedícího na zemi, který v sedu se zkříženýma nohama rozebíral boltgun.

“Vstávej, ode dneška máš trénink se mnou. Ball mne pověřil, abych tě naučila šermířskému umění a osobnímu souboji.”

Sergej se na ni chvíli díval. Pak na ni ukázal prstem.

“Já tě znám. Ty jsi Kyriela, viděl jsem tě v obřadní síni.”

Kyriela úžasem poklesla čelist.

“Ale ne, my jsme se seznámili už dřív. V Ninive, vypadala jsem jako muž. Copak ty si to nepamatuješ?”

Sergej na ni chvíli udiveně díval. Pak se mu ale rozjasnil obličej.

“Jasně, už si vzpomínám. Promiň, nedokážu pochopit, že jsem na tebe zapomněl.”

Kyriela jenom mávla rukou.

“Nic si z toho nedělej, to se občas stává. Teď se ale zdvihni, musíme zajít do zbrojírny co nejdřív, aby nám vůbec zbyly nějaké cvičné zbraně. Teď je tu hrozně moc skautů a skladiště jim skoro nestačí. Lodě navíc téměř nepřetržitě odvázejí nové zbraně a náboje do pušek na Melaboo, a proto naše vlastní výroba nestačí pokrýt poptávku. Kdybys měl náhodou trochu volného času, zajdi k technikům a pomoz jim se sestavováním hotových dílů zbraní. Hodně by jim každá ruka pomohla.”

Ve zbrojovně Kyriela vyfasovala pro Sergeje dva řetězové meče. Odešli s nimi do malé tělocvičny, kde se Sergej začal učit umění boje.

+ + +

Kalim vešel do třídy plné skautů a posadil se na křeslo chaplaina Chu-Lina.

“Dnes má Chu-Lin spoustu práce, a proto ho budu zastupovat já. Abych nenarušil jeho výukový program, bylo mi povoleno seznámit vás s úkoly, které právě naše kapitola plní.”

Jedna z našich terminátořích skupin právě obsazuje bojový bunkr imperiální gardy na planetě Gia v soustavě Paladia, protože na planetě byla hlášena zvýšená aktivita povstalců a odpadlíků.”

“Chaplain Kalime,” přerušil Kalima Sergej “mohl byste nám říci něco o těch odpadlících?”

“Jistě, Sergeji.” odpověděl přívětivě Kalim. “Příště ale vyčkej, než ti dám pokyn k položení otázky. Pravdu máš v tom, že o nich byste měli být informováni. Vždyť oni bývají nejčastější podobou chaosu na planetách. Říkali jste si s Chu-Linem něco o chaosmariňácích?”

“Ano pane.” odpověděl jeden skaut. “Probírali jsme transformaci mariňáka propadlého chaosu. Podle toho předpokládám, že odpadlík je obyčejný člověk. I těm se přeci může stát, že uvěří síle chaosu a stanou se otroky jeho nekonečných sil.”

“Výborně, Lione.” pochválil skauta Kalim. “Až dosáhnete úplné vyspělosti, doporučím vás, pokud budete chtít, chaplainovi Kresomovi. Ten učí obor chaosologie, jak tomu ironicky říkáme. Ale abych zbytečně neodbíhal od tématu, četl jste někdo o Imperiálních fitech, jedné z nejlíp takticky pracujících kapitol maríny?”

Kdysi se jedna z jejich výprav setkala s tyranidí lodí. Sice se jim podařilo jí imobilizovat, ale vesmírné proudy ji odnesly někam jinam, takže když se vrátili s dezintegračním zařízením, našli z té velké biohmoty jenom pár trosek poletujících vesmírem. Proto bylo vyhlášeno pátrání. Kdyby se totiž tyranidům náhodou podařilo přistát na nějaké planetě, znamenalo by to ohrožení pátého stupně.

Už dlouhou dobu se podařilo podržet všechny planety soustav, které ovládáme. Ale pro tyranidy neplatí žádný čas, neustále se rodí a vyvíjí noví a noví. Podle studia vesmírných proudů není zrovna nepravděpodobné, že by se mohla objevit i u nás. Klidně i po těch několika tisících letech. Je to už hodně dlouho a mohla během té doby urazit velkou vzdálenost.”

“Promiňte,” vpadl mu do řeči Sergej “není právě tohle příležitost, na kterou čekáme?”

Kalim se na Sergeje nečekaně prudce obrátil.

“Pokud máte s komandrem soukromé rozhovory, nechávejte si je pro sebe. Třída, dostáváte mimořádné volno. Doporučuji vám technické

středisko. A vy tu ještě chvíli počkejte.” ukázal na Sergeje.

Když se učebna vyprázdnila, vstal, založil si ruce na prsou a zahleděl se kamsi na stěnu.

“Měl byste si, Sergeji, uvědomit, že vy víte o hodně víc, než ostatní. To je ale jenom proto, že vy potřebujete speciální přípravu. Jinak se musí nechat přirozený běh věcí. A navíc jste úplně nepochopil, o co nám vlastně jde. Takže pro příště si své postřehy, ať jsou jakékoli, nechte pro sebe.

A co se týče té lodi, když ji objevíme, zničíme ji.

Teď si dáte rozchod. Pamatujte si, jakmile se začne mezi skauty o něčem šuškat, předvolám si vás k odpovědnosti. A teď už běžte.”

+ + +

Ostří meče opsalo vzduchem široký oblouk a narazilo do čepele nože.

“Vidíš, Sergeji, že velikost zbraně vůbec nic neznamená? Každé maličkosti můžeš využít k zneškodnění protivníka. Jen se ji musíš naučit využít. Vrať mu zbraň z ruky, rozbij mu ji, nebo ji nech zaseknout do země. To je první krok boje. Ale pozor, když spěcháš, riskni smrtící úder. Jedna rána, jeden zásah. Musíš tím ale protivníka zabít, jinak riskuješ svoji vlastní smrt. Nic nesmíš uspěchat a hlavně hlídej své reakce. Nedělej nic automaticky, musíš bleskově přemýšlet o nevhodnějším úderu. Musíš se otáčet kolem protivníka, dáš se pak hůř zasáhnout střelbou. Využívej toho, že je nepřátel víc a že si budou navzájem překážet. A to se týká jen boje samotného, musíš také ovládnout spoustu mimobojových schopností. Máš sice dobrý základ od Balla, ale ode mne se můžeš naučit dvakrát tolik. Jen mít oči a uši otevřené a pilně se učit. To je vše, co od tebe očekávám.”

Kyriela podala Sergejovi nůž.

“A teď uvidíme, jestli krytí s malou čepelí už zvládneš.”

+ + +

“Legionáři pochodují v záři zapadajícího slunce, rudá záře se blýská na jejich zbrojích. Za jejich zády spálená země polyká krev padlých. Supové krouží pod vysokým nebem a kojot mrchožrout vyje svoji píseň smrti. Než se nový den rozední, vybělené kosti, rozhozené v trávě, budou připomínat ty, co bojovali pro vlastní svobodu. Tak den odchází a přichází nová naděje. Naděje, že přijde den, kdy unavení vojáci svléknou brnění a oddají se nekonečnému míru. Leč tento den je ještě daleko. Tak daleko, že na něj není zatím pomýšlení. Snad proto pochodují legionáři v záři zapadajícího slunce a spálená země za jejich zády polyká krev padlých.”

Chaplain Chu-Lin dorecitoval, odložil pergamen a zamženými očima se zahleděl do dále.

“Tento epos byl sepsán neznámým autorem už v druhém tisíciletí. Je až s podivem, že se zachoval až do dnes. Ale zamyslit bychom se měli hlavně nad tím, jak autor uhodl dalekou budoucnost. Zřejmě mu došlo, že už tenkrát dospěl člověk na nejvyšší stupeň svého vývoje. Dál vyvíjel jen techniku a věci kolem sebe. Ale jeho mysl se už nezměnila. Války jsou a budou. Právě v jedné žijeme.”

“Promiňte, pane,” přihlásil se o slovo jeden skaut “ale mám dojem, že my se jenom bráníme. Copak to tak není?”

“Obrana je velice relativní. Dalo by se říci, že se brání každý. Koho napadlo, že nejlepší obrana je vyhlazení ostatních? Jak už s tím jeden začal, ostatní jsou nuceni pokračovat. Pak se čeká jen na to, kdy už se skončí.”

Chu-Lin povstal a pokynul svým studentům: “Dnešní hodina je pro vás téma k zamyšlení. Tím končím dnešní lekci a dávám vám osobní volno. Doporučuji vám, abyste si zašli do knihovny a přečetli si nějaké zajímavé spisy. Jak jistě víte, mariňák je superčlověk. Ne jen tělesně, ale i duševně. Císař na vás hledí a žehná vám.”

+ + +

“Když používáš powerfist, nesmíš zapomenout na ovládání prstů.”

Kyriela vzala Sergeje za ruku, na které měl navlečenou obrovskou rukavici z adamantia a otevřela mu prsty sevřené v pěst.

“Na většině dostupných typů máš zesílené prsty se stejným silovým ovládním, jako je na terminátorském brnění. Nedosáhneš s ní takové účinnosti jako s powerclavem, ale proti živým protivníkům se dá celkem dobře použít. Občas se stává, že přímý úder sevřenou pěstí protivníka jenom odhodí. Jednou jsem viděla, jaký neblahý účinek to může mít. Jeden mariňák chtěl rozdrtit chaosmariňáka přímým úderem, ale ranou ho jen odhodil. Ten pak stačil vytáhnout pistoli a překvapeného mariňáka provrtal skrz naskrz. Kdyby ho tenkrát sevřel prsty, nebo ho roztrhnul vejprůl, nic by se mu nestalo.”

“Jak by ho, prosím tě, mohl jednou rukou roztrhnout? Říkala jsi přece, že ve standartní výbavě nebývá umožněno vzít si dva powerfisty.” namítnul Sergej.

“Všechno se dá. Jen vědět jak na to. Přivez sem tu figurínu z plastové ocele, co stojí v koutě.”

Kyriela vzala jednu powerfist a navlékla si ji na ruku. Párkrát zkusmo zahýbala prsty a pak se postavila před figurínu, kterou Sergej mezi tím přivezl.

“Teď sleduj jak povedu úder. Pak si to zkusíš na druhé figuríně.”

Lehce se rozpřáhla a natáhla prsty. Ty se rychle vedeným úderem lehce zabořily do figuríny. Pak jen následovalo mírné pootočení zápěstí a mírné roztažení prstů. Obě poloviny figuríny s hlasitým rachotem dopadly na podlahu.

+ + +

Celá skautí třída vešla do místnosti technického zázemí. Chaplain Kalim jim pokynul, aby se rozestavili podél stěn. Uprostřed byl na kovové konstrukci zavěšen podivný oblek, spojený svazky vodičů s přístroji, obsluhovaných několika techniky.

Kalim přehlédl třídu a ukázal na přístroje: “Speciální částí tréninku bude zvýšení vaší odolnosti proti bolesti. Používáme zařízení podobné tomu, které podle záznamů používají Imperiální fisti k výkonu trestů. Pracuje na systému nervové simulace nejrůznějších druhů bolesti. Vaším limitem bude pět minut na nejvyšší stupeň. Jen jedno upozornění pro experimentátory, nezůstávejte napojeni na nejvyšší stupeň déle než půl hodiny. Často pak dochází ke spálení nervového systému. Doposud nebylo vyvinuto žádné jisticí zařízení, takže si to musíte

hlídat sami. Také si dávejte pozor, abyste neupadli do bezvědomí. Proto radši pracujte nejméně ve dvojicích. Teď vám na dobrovolníkovi předvedeme, jak to vlastně vypadá. Kdo má zájem?”

Rozhlížel se po třídě.

“Budu si snad muset někoho vybrat sám?”

Jeden ze skautů o krok předstoupil před ostatní.

“Dobrovolně se hlásím jako první, chaplaine Kalime.”

“Výborně, Grunthe. Připoj ho tam.” obrátil se Kalim na jednoho z techniků.

Technik vzal od skauta jeho plášť a odložil ho stranou. Pomohl mu zapnout se do obleku, pak přistoupil k ovládacímu pultu a s čímsi tam pohnul.

Skaut sebou mírně zacukal, ale byl zticha.

“Zvyšuji na druhý stupeň.” hlásil technik a pootočil ovladačem.

Z úst Gruntha se vydral slabý sykot.

“Simulujeme popáleniny od plamene. Momentálně to jsou lehké popáleniny třetího stupně.” Kalim se zašklebil na třídu. “Teď přeskočíme rovnou na střední stupeň. To je jako by vás někdo polil od hlavy až k patě hořící lávou.”

Kývl na technika, který opět pootočil ovladačem a po obleku začaly přeskakovat malé elektrické výboje. Jemný sykot zadržovaných výkřiků se změnil v agónii řevu. Pak Grunth upadl do bezvědomí.

+ + +

Kapitán Vinigus stál uprostřed střelnice mezi rozestavenými figurínami a mluvil k shromážděným skautům.

“Dnes nastal den tradiční střelecké soutěže mezi skauty. Ukáže se, jak jste si vedli při výcviku a jak budete dobří v řadách mariňáků. Proběhne několik disciplín, v nichž dosažené body se budou sčítat. Konečný výsledek určí vaše pořadí, ke kterému budeme přihlížet při vašem pozdějším zařazení do mariňáckých oddílů. Ti nejlepší z vás postoupí do finále, ve kterém se rozhodne o nejlepším skautím střelci. Spolu s ním se ještě čtyři nejlepší budou moci účastnit první mise, na kterou budou moci vyrazit už za měsíc. Konečně tedy někteří z vás budou moci opustit tréninkové sály a budou moci začít bránit impérium. Jak vidíte, odměna je vysoká, tak se máte o co snažit. Soutěž může začít. Přeji vám pevnou ruku.”

Střelnice se už tři hodiny nepřetržitě otřásala výstřely. Na obrovské světelné tabuli ke jménům naskakovaly body a měnilo se pořadí podle toho, kolik který skaut zrovna nastřílel.

Sergej stál vedle Balla a díval se na skóre prvních v tabulce.

“Zatím to jde dobře.” polohlasem promluvil Ball. “Do finále se dostaneš a nikdo nemůže tušit, čím je ve finále překvapíš. Jen ať jim pořádně stoupne sebevědomí. Na tu misi totiž poletíš ty, jako že se Ball jmenuju.”

Dvacet nejlepších střelců stálo kolem velkého stolu, na kterém ležely různé typy zbraní. Automatická puška, plazmová puška, boltgun, puška se žhavými náboji, neboli meltagun, laserová puška, několik pistolí a kousek stranou jehlová puška s optickým zaměřovacím systémem.

“Každý z vás bude mít třicet ran.” vysvětloval seržant Kaligus, který dělal zbraňového rozhodčího. “Střílet můžete jak chcete, jenom musíte prostřídat všechny zbraně. Jakmile však jednu zbraň odložíte, už ji nesmíte znovu použít. Střílet se bude jak na stacionární tak pohyblivý terč. Bude tu však malá změna bodování. Když se trefíte na místo předchozího zásahu, máte pět bodů navíc.”

Sergej si v duchu potichu zavýskl. Ball měl pravdu, že bude tenhle systém bodování. Teď už ho snad nikdo nemůže ohrozit.

“Má snad někdo nějaký dotaz?” zeptal se seržant Kaligus.

Sergej se neprodleně přihlásil.

“Mohl bych být zařazen na konec startovací listiny?”

Seržant nad Sergejovou prosbou nevěřičně zavrtěl hlavou.

“Mohl byste mi říci, z jakého důvodu bychom měli měnit startovní listinu?”

“Taktické důvody. Nerad bych, aby někdo použil můj postup střelby.” odpověděl Sergej.

Kaligus se otočil na kapitána Viniguse s protestem na rtech, ale kapitán jen kývl hlavou a ukázal na Sergeje.

Kaligus se otočil k Sergejovi a zavrčel na něj: “Máte štěstí, že vám to kapitán dovolil, jinak by se rozhodně nemělo měnit pořadí vylosované počítačem. To by mohl chtít každý, startovat jako poslední, aby využil to, co viděl u ostatních.”

Pak se od Sergeje odvrátil a začal se věnovat prvnímu skautovi, který si připravoval zbraň. Sergej jen jedním okem mrknul na světelnou tabuli. Jeho jméno se objevilo na posledním místě.

Když nastupoval Sergej, všiml si figuríny, kterou zrovna odnášely kovové pařáty do útrob skladu terčů. Z figuríny trčelo minimálně deset barevně zvýrazněných jehel z jehlové pušky. Podivné ale bylo jejich rozmístění, normální skaut by s nimi neměl nikdy minout hrud' figuríny, protože právě tam býval jed na jehlách nejúčinnější a bylo za strefu nejvíce bodů. Ale jehly z figuríny trčely na všech možných stranách, na rukou a na nohou, kam by se žádný mariňák se zdravým rozumem nestřefoval.

Sergej jen kroutil hlavou, ale to už ho strkali ke stolu se zbraněmi.

Sergej uchopil plazmovou pušku a letmo zkontroloval její stav.

Byla úplně nabitá a měla jen mírně opotřebovanou hlaveň. Znamenalo to, že z ní se střílelo velice málo. Skauti nejspíše nechtěli riskovat veliký rozptyl jejich zásahů a proto volili jen slabou ránu na jistotu. Sergej ji však nastavil na nejvyšší stupeň a zamířil na figurínu.

Puška jenom slabě houkla a vystřelila svazek pramenů horké plazmy. Do figuríny se pak zavrtaly se syčením rozpouštěného kovu.

Na světelné tabuli naskočila čísla a místností se ozval lehký povzdech. Takhle nerozvážně vyplýtvat tolik ran, když by se daly nahradit vyšším bodovým ziskem u jiné zbraně.

Sergej se však pozorně podíval na figurínu a na tváři se mu objevil lehký úsměv. Ano, je to přesně tak jak chtěl, střely měly přesně takový rozptyl jak očekával. Odložil plazmovou pušku a uchopil meltagun.

Střelnici se ozvaly dva nebo tři výkřiky. Ti starší ze seržantů nejspíš uhadli, co má Sergej za lubem. Na tenhle trik přišel Sergej náhodou při tréninku a jak mu nyní přišel vhod. Nebylo mu sice jasné, jestli to je nechtěná chyba programu hodnotícího střelbu, nebo jestli to tak není schválně. V každém případě mu to pomůže přiblížit se vítězství.

Vystřelil a ohnivá koule přelétla k figuríně. S maskavými zvuky se začal kov rozpouštět a kapat na zem. Na světelné tabuli zablikalo skóre.

Několikanásobný zásah na stejné místo. Jakpak by ne, když ohnává koule z meltagunu rozpustí celou oblast zasaženou plazmou. Teď už musí jít zbytek hladce.

Celá střelnice byla ztichlá, jak všichni s napětím sledovali Sergejovu střelbu. Všem bylo zcela jasné, že musí zvítězit, ale všichni čekali, jestli ohrozí starý rekord. Jak body přibývaly, byl Sergej rekordů čím dál tím blíže. Každá rána do nejvíce bodovaného místa, uprostřed hlavy. Tam se pak vytvářel hluboký kráter od zásahů. Málodko ze skautů měl tak přesnou trefu na pohyblivý terč.

Sergej už vystřílel šestnáct ran a vyměnil si zbraň za boltgun. Na stole zůstala jen jehlovka se optickým systémem.

Sergej si vzpomněl na podivné rozmístění jehel na předchozím terči a rozhodl se, že s jehlovkou vystřelí jen jednu ránu.

Dvakrát vystřelil boltgunem do stejného místa. Další ránu pečlivě zamířil o deset centimetrů níže a čekal, až se terč znovu pohne. Jakmile se figurína dala do pohybu, zaklekl a zdvihl hlavěň v nacvičeném úhlu. Střela letěla tak jako vždy při tréninku, opět přesně doprostřed čela figuríny.

Dav zamručel pochvalu nad úspěšně provedeným kouskem.

Sergej se otočil na Viniguse a spatřil na jeho tváři zlomyslný úšklebek. Když přesunul svůj zrak na světelnou tabuli, zjistil, že ho od rekordu dělí pouhých čtrnáct bodů. Musí tedy zopakovat svůj předchozí výkon.

Odložil boltgun a vzal ze stolu jehlovku.

Chvilí ji v ruce nedůvěřivě obracel, ale protože na ní neshledal nic závadného, zavřel zásobník a postavil se do kóje. Pohledem přes hlavěň zkontroloval zaměřovací systém. Protože byl na hlavní umístěn naprosto rovně, zapřel si pušku o rameno a vyhlédl si místo, kam bude střílet. Pak pomalu sklonil hlavu, aby zaměřil teleskopem, ale s úžasem zíral na odraz v čočce teleskopu.

V odrazu viděl Kaliguse, jak stojí u stolu na zbraně. Ale ten stál kus vlevo od něj. Správně by měl v odrazu vidět ty za sebou.

A pak mu to došlo.

V teleskopu byla pokřivená čočka, proto se skauti s jehlovkou nemohli strefit.

Sergej sklonil pušku a chtěl sejmut teleskop, aby viděl přes mušku zbraně. Jaké však bylo jeho překvapení, když se obvykle lehce odnímatelná část ani nehнула.

Opatrně vsunul pod teleskop prsty a zapáčil. Teleskop odskočil od pušky a Sergej potichu zaklel. Hledí bylo čistě upilované, takže se s puškou nedalo téměř zaměřovat.

Rychle pátral v paměti po nějakém triku, při kterém se nepoužívá muška zbraně. Když prolisoval v duchu svůj seznam, měl chuť zahodit pušku a odejít. Jediné, co mohl použít, byl starý trik převzatý od nějakého slavného hrdiny Imperiální gardy.

Sergej přiložil pušku k noze a chvíli se koncentroval. Jeho prsty lehce obtočily hlavěň. Pak náhlým impulsem vyhodil pušku do vzduchu. Jak se puška přetáčela, vsunul jeden prst za spoušť. Ozvalo se lehké pufnutí, jak spoušť narazila do jeho prstu a z hlavně vylétla jehla. Sergej pak už jenom jako ve zpomaleném filmu sledoval, jak se jehlovka v jeho ruce dotáhne a končí opřená o jeho rameno, připravená k další ráně.

Všechny oči se s napětím otočily ke světelné tabuli a vyčkávaly na výsledek počítače. Pak propukl celý sál v jásot. Rekord byl překonán.

Sergej stál spolu s dalšími čtyřmi skauty v kanceláři kapitána Viniguse a očekával kýžené vyznamenání. Otevřely se dveře a spolu s kapitánem vešel další skaut. Kapitán mu ukázal na konec řady a skaut se tam s nechápavým výrazem postavil. Všichni se na sebe vzájemně podívali. Bylo sice řečeno, že na misi půjde jen pět nejlepších, ale když čtyři po Sergejovi byli ze stejné squady, objevily se spekulace, že místo Sergeje bude do skupiny zařazen pátý skaut ze squady ostřelovačů. Teď, když tam stál na konci řady, Sergeje začaly přepadat myšlenky, že to snad bude pravda. Z úst se mu drala připomínka na dodržení pravidel, ale byl naštěstí kapitánem přerušen.

“Vzhledem k situaci, která nastala, rozhodli jsme se s komandrem, že změníme trochu plány mise. Zúčastní se celkem šest lidí, pět z toho bude squada ostřelovačů. Nikdo z vás přitom nepříjde zkrátka. Vaše skupina,” ukázal na pět skautů ostřelovačů “bude pracovat s vaším seržantem podle plánu, se kterým vás seznámí až při vašem odletu z důvodu utajení. To je zatím vše, co jsem vám chtěl říci. Máte rozchod. A vy,” otočil se na Sergeje “tu ještě chvíli počkejte.”

Když ostřelovači odešli, Vinigus se uvelebil na židli a se zájmem se na Sergeje podíval. Sergej sledoval jeho chladné oči, jak objíždějí Sergeje od hlavy až k patě.

Teprve po chvíli prolomil mlčení Sergej.

“Přišel jsem na váš rozkaz, pane.”

Kapitán sebou lehce trhl a podíval se Sergejovi do očí.

“Jistě čekáte na svůj titul nejlepšího skauta střelce. Ale rada na popud librariána Linse odhlasovala, že jste zvítězil jen díky tomu, že jste obdržel preparáty lepší kvality, tudíž jste byl oproti ostatním zvýhodněn. Ale jako náhrada vám bude na misi udělen samostatný úkol. Myslí, že to je pro vás daleko lepší, než nějaký bezvýznamný titul. A jen tak mimochodem, komandr stačil váš rekord překonat. Teď běžte za chaplainem Chu-Linem a poděkujte císaři, že nad vámi drží ochrannou ruku.”

+++

V lékárnickém oddělení zazvonil poplašný zvonek a rozezvučela se siréna. Obrovskými lítacími dveřmi proběhli dva technici s nosítky.

Lékárníci rychle uvolnili stůl a položili na něj tělo. Okamžitě na něj bylo připojeno několik přístrojů a technik zatím vysvětloval situaci.

“Byl to jen standartní výcvik odolnosti proti bolesti. Chtěli jsme zkusit, jak bude reagovat na nejvyšší stupeň, ale jakmile jsme zvýšili sílu, okamžitě upadl do bezvědomí. Chaplain se obává spálené nervové soustavy.”

Hlavní lékárník se podrbl na bradě a pohlédl na tělo na operačním stole.

“Pokusíme se analyzovat situaci a budeme vás co nejdříve informovat. V nejhorším případě se pokusíme o obživení nebo transplantaci nových nervů.”

Sergej se probral na posteli mezi pípajícími přístroji. Poslední co si pamatoval, byla tréninková místnost. Zkoušeli na něm zrovna jeho odolnost proti bolesti, když tu najednou ucítil pálivou bolest po celém těle a pak omdlel.

Sergej se rozhlédl kolem sebe, nad postelí se skláněl jeden lékárník s připraveným medipackem.

“Mám za úkol provést nějaké testy až se proberete. Mohl byste mi říci, jestli se necítíte nějak zvláštně?” zeptal se lékárník.

“Jsem v pořádku. Nic mě nebolí, nic zvláštního necítím.” odpověděl Sergej.

“Toho se právě bojíme.”

Lékárník přešel Sergejovi rukou po chodidlech.

“Cítíte moji ruku?”

Když Sergej přikývl, vytáhl lékárník z medipacku dlouhou tenkou jehlu a požádal Sergeje, aby mu podal ruku. Jemně ji uchopil a pak probodl jehlu skrz jeho předloktí.

Sergej tlumeně vykřikl a zděšeně se podíval na lékárníka. Ten stál a upřeně ho sledoval.

“Co jste to udělal, vždyť to...” Sergej se zarazil uprostřed věty.

Lékárník se k němu zvědavě naklonil.

“Patrně jste chtěl říci, že to bolí, nemám pravdu?”

Sergej se s překvapeným výrazem k němu otočil.

“Ono to ale nebolí. Sice to cítím, ale nebolí to. Nechápu, jak je to možné.”

Lékárník vytáhl jehlu Sergejovi z ruky a pozoroval zasychající kapičky krve v malých rankách. Pak usedl k malému terminálu, který stál u nohou Sergejovy postele.

“Patrně u vás došlo k částečnému paralyzování nervové soustavy. Jediným pokusem jste dosáhl toho, čeho se snaží ostatní dosáhnout usilovným tréninkem. Získal jste velkou odolnost proti bolesti, ale nijak to nesnížilo vaše hmatové vnímání. Teď si u nás jen pár dní poležete, než provedeme doplňkové testy a stanovíme konečnou diagnózu, o které se dá říci, že se moc nebude lišit od předpokládané. Pak se zase budete moci věnovat své práci.”

Když byl Sergej propuštěn z nemocničního dohledu, zašel hlavní lékárník za chaplainem Chu-Linem.

“Měl velké štěstí. Příště ho radši nikam nepouštějte, nebo se mu doopravdy něco stane a nebude se moci zúčastnit mise. A to by byla veliká škoda.”

+ + + + MISE NA ALGAROOON část první + + + +

Konečně se jednoho dne dostavil k Sergejovi posel s naléhavou zprávou od velení.

“Máte vyhlášenou pohotovost třetího stupně, okamžitě se hlaste u svého důstojníka. Doufám, že zbytek znáte.”

Za pět minut byli všichni členové skupiny shromážděni v jedné posluchárně Salamandří základny. Na stěně za katedrou visela obrovská mapa jakéhosi megaměsta. Vedle kapitána Viniguse stál o katedru opřený i librarian Lins.

“Podle rozkazu dnes nastal váš den odletu. Každý z vás si do půl hodiny zabalí věci na měsíc dlouhou dobu přežití a libovolně se vybaví z třetí skupiny zbraní. Kdo do půl hodiny nebude před dveřmi hangáru, ten bude zanechán zde s příslušným trestem a nahradí ho jiný skaut, u kterých zrovna probíhá nácvik přípravy na odlet, takže nebudete budit pozornost. Odlet totiž musí být naprosto tajný, nepřítel má uši všude. Máte půl hodiny přesně od ... teď.”

Skauti vyběhli z posluchárny a zamířili ke zbrojnici. Sergej se na chvíli zastavil a pak se rozběhl na opačnou stranu.

Nejdřív se stavil na své ubikaci, kde si vzal svůj nůž, který předtím ve spěchu zapomněl na posteli. Pak se rozběhl do lékařské sekce, kde si vyprosil od lékárníků malou příruční lékárníčku. Z lékařské sekce odběhl k technikům, kde si vypůjčil několik základních nástrojů. Občas sledoval techniky při práci a doufal, že se mu to teď bude hodit.

Když dobíhal ke zbrojárně, zbývalo už necelých deset minut. V rychlosti na sebe navlékl pláty lehkého brnění s kovovými rukavicemi a přehodil přes ně šedý plášť. Z každé strany si k opasku připnul jednu boltipistoli, přes hrud' navlékl pás s granáty a pás s náhradními zásobnicemi do pistolí. Sahnul po laserové pušce, ale v poslední chvíli si to rozmyslel a popadnul brokovnici a do vaku s lékárníčkou a nářadím nasypal několik krabiček s náboji. Pak začal hledat nějaký dobrý meč, ale po pohledu na hodiny toho nechal, u dveří obdržel od zásobovací služby tornu s jídlem a pitím a pak už mizel směrem k hangáru.

Probíhal dveřmi hangáru právě ve chvíli, když zrovna ubíhala třicátá minuta. V hangáru stály dva nákladní spídry a startovaly motory. Na nákladních plošinách spídrů už seděli skauti se svým seržantem, který jako jediný měl pláštěm nekryté Mk7 brnění. Sotva Sergej dosedl na volné místo vedle řidiče, spídry se odlepily od země a rychle vylétly otevřeným poklopem ve stropě.

Nad pevností Salamandrů, ukryté v hloubi džungle planety Serra VII zrovna vycházelo slunce, když z ní vystřelily dva spídry. S tichým hukotem motorů se přehnaly nad vrcholky stromů a zamířily ke komplexu Ninive.

Na letištní ploše v Ninive přistály spídry vedle výsadkového modulu jedné z lodí, které kroužily na oběžné dráze. Jakmile se lehce dotkly země, z každého spídrů vyskočily čtyři postavy a rozeběhly se do modulu. Spídry zase nabraly výšku a zmizely mezi bloky domů.

Když se dveře do modulu zavřely, Sergej v rychlosti přepočítal účastníky. Ne, nezdálo se mu to. Někdo přebýval. Musel to být ten skaut s kápí přes obličej. Sergej chtěl k němu vykročit, ale jak sebou modul trhnul při startu, ztratil rovnováhu a začal se kácet. Skaut s kápí však udělal rychlý krok vpřed a Sergeje zachytil. Sergej zdvihl hlavu, aby poděkoval, ale jaké bylo jeho překvapení, když se díval do veselé tváře Kyriely. Kyriela zachytila jeho podivný pohled a dala si prst na ústa.

“Psst. Ani slovo, já si dělám svou práci a ty si dělej svou. A nepokoušej se míchat je dohromady.”

+ + + + MISE NA ALGAROOON část druhá + + + +

Obrovská nákladní loď se vznášela prostorem na oběžné dráze kolem planety Algaroon, jedné z největších obývaných planet v soustavě Nova. Přibližně tisíc kilometrů pod ní se rozkládalo největší město planety. Město Algaroon se se svými padesáti miliardami obyvatel rozkládalo na ploše asi deset tisíc kilometrů čtverečních. Aby po sobě lidé navzájem nešlapali, zdvíhalo se město do desetikilometrové výšky. Lesklé stříbrné vrcholy vystupovaly s hustých, jedovatě žlutých mraků, pod kterými se krčil temný a zapáchající zbytek města.

Zde v temných uličkách a tunelech oživaly noční můry. Zde dostával život úplně nové, bizarní podoby. Temnými kanály a zanesenými tunely se plížili mutanti, ve skrytých zákoutích se scházeli vyznavači chaosbohů, lidé odsouzení zde žít bojovali každou sekundu o přežití.

Gangy v divokém zápase o moc pořádaly nájezdy do vyšších pater, riskující smrt rukama adeptus arbites, místní policií, která bděla nad bezpečností váženějších občanů. Nad hlavou nebezpečí, pod nohama nebezpečí, člověka mohl vysvobodit jen zázrak, nebo smrt. A právě tady měli skauti splnit svůj úkol.

Ve spodině města Algaroon se skrýval důležitý informátor, který z neznámých důvodů odmítl sdělit své jméno, takže nemohl být vyveden

ze spodiny povýšením. Jediná šance by byl vojenský zásah, ale imperiální garda odmítla obětovat vojáky v takové riskantní akci. Vojenská intervence mariňácké kapitoly také nebyla možná, protože nikdo nedovedl odhadnout následky. Jediným řešením bylo infiltrování malé skupiny, která se pokusí informátora vyhledat a zajistí mu doprovod do bezpečí. A právě tou skupinou bylo našich osm hrdinů. Pět skautů ostřelovačů se svým seržantem, jedna převlečená asasinka a Sergej.

Skauti stáli na kapitánském můstku a hleděli na obrazovku, na které se ukazoval obraz města pod nimi.

Kyriela ukázala na místo, kde se těžké mraky, válející se po městě, na chvíli roztrhaly a objevila se pod nimi lesknoucí se černá hmota města.

“Zvětšit stokrát!” přikázala.

Na obrazovce se objevila zvětšená průrva mezi mraky. Pod nimi bylo vidět několik ohromných staveb.

Kyriela opět ukázala na jedno místo.

“Zvětšit pětsetkrát!”

Na obrazovce se objevila stěna nějaké stavby. Bystré oko by rozeznávalo kovové části konstrukce, pospojované betonem, kolem kterých se kroutilo jako svazek černých hadů užitkové potrubí. Z boku stavby odstávala nevelká plošina.

Když si ji Kyriela nechala ještě několikrát zvětšit, bylo vidět že plošina je kromě několika barelů a beden zcela prázdná.

Kyriela se tázavě otočila na kapitána lodi.

“Zvládnete nás tam vysadit? Bude to trochu riskantní, skrz ty mraky tam nebude vůbec vidět.”

Kapitán, malý podsaditý zarostlý muž, se poškrábal ve vousích.

“Bude na to ale málo času. Chvilka zdržení a někdo modul objeví. Pošlu tam svého nejlepšího pilota, ten to snad zvládne. Ale teď byste se měli jít přichystat, za pět minut budeme přelétat nad tím místem.”

Skauti stáli vyrovnaní ve výsadečném modulu. Kyriela sledovala kapitána, který stál za pomalu se zavírajícími dveřmi.

“Nezapomeňte, že na výstup budete mít jenom pět sekund. Pak bude modul v takové výšce, že skok z něj bude životu nebezpečný.” stačil ještě připomenout.

Pak se dveře zavřely a stroj se začal lehce otřásat, jak pilot spustil motory. Náhle se otvor pod modulem otevřel a propadli se do prostoru. Za okamžik však motory zabraly a modul se řtil k mezeře mezi mraky, která se pomalu uzavírala.

+ + + + MISE NA ALGAROON část třetí + + + +

Kyriela otevřela vstupní dveře do modulu a dovnitř vtrhl ledový vítr. Sergej se otřásl. Až sestoupí trochu níž, znatelně se oteplí. Postavil se vedle Kyriely a pohlédl dveřmi ven.

Modul se nacházel asi deset kilometrů nad městem a závratnou rychlostí stále klesal.

Kyriela mrkla na Sergeje.

“To je pohled, co? Jen počkej, dole to už tak pěkný nebude.”

Clona mraků se přiblížila, že bylo možné rozeznat těžké chuchvalce povalujícího se dýmu.

Z mezery v mracích zbývala jen tenká skulinka, když jí malý modul prosvítl. Jak se nad nimi stáhla hradba z mraků, viditelně potemnělo.

Kyriela ukázala pod modul, na blížící se plošinu.

“Připravte se, za chvíli vysedáme.”

Na prázdné plošině ležely prázdné barely a lehce skřípěly v silném větru, který přicházel od trysek modulu, visícího ve vzduchu asi sto metrů nad plošinou.

V otevřených dveřích modulu bylo vidět několik postav v šedých kápích se zbraněmi v rukou. Jedna z postav právě cosi gestikulovala ostatním. Na její pokyn se ostatní přikřčili a pevněji sevřely držadla na stěnách modulu. Pak modul prudce klesl a asi deset metrů nad plošinou zapnul motory na nejvyšší výkon.

V okamžiku, kdy z trysek vyšlehly plameny, dveřmi na plošinu seskákalo osm postav a rozeběhly se ke dveřím, vedoucím na plošinu. Během okamžiku modul zase nabral výšku a zmizel v mracích nad jejich hlavami.

U dveří se postavy zastavily a pohlédly na kouř, stoupající z plošiny ožehnuté raketovými motory. Se skřípěním otevřely dveře a ztratily se v temnotě stavby.

Jakmile se ocitli za dveřmi, ostřelovači se spolu se svým seržantem odpojili a zmizeli kdesi mezi konstrukcí.

Kyriela ukázala Sergejovi kamsi mezi železné sloupy.

“Tvůj cíl by měl ležet někde tam. Měl by si se tam dostat během šesti dnů. A nezapomeň, po ulicích chod' jenom v noci, ve dne se tu mohou objevit adeptus arbites a my nestojíme o přílišnou popularitu, protože tuto akci provádíme nelegálně. Pamatuj, že v případě nebezpečí se můžeš spoléhat jenom na sebe.”

Pak přeběhla přes visutý můstek a zmizela ve tmě.

Když Sergej osaměl, strhl brokovnici z ramene a překontroloval zásobník. Pak ji pečlivě uschoval pod plášť a přetáhl si kapuci přes tvář.

Ostražitě se rozhlédl, jestli ho někdo nesleduje. S uspokojením odběhl k jednomu sloupu, podpírající mostní konstrukci.

Přehodil nohy přes zábradlí a podíval se dolů. Sloup se kdesi o třicet metrů níž ztrácel v temnotě. Sergej si ještě zkontroloval kovové rukavice od brnění, chytil se sloupu a skočil dolů.

Sergej se řtil temnotou, kolem něj se občas mihla nějaká část konstrukce, nebo obrovské tunely klimatizace. Sjížděl takhle už dobrou minutu, když v hloubi pod sebou uviděl světlo. Sergej prudce zaryl ruce do sloupu. Od rukavic mu začaly odletovat žhavé jiskry a tvořily za sjíždějícím Sergejem ohnivou stopu. Pak Sergej lehce přistál na zemi.

Rozhlédl se po široké ulici. Vlastně to byla jakási chodba, jejíž strop se nacházel pár kilometrů nad ní. Chodba byla osvětlena reflektory umístěnými na sloupech. Jediné, co bylo Sergejovi divné, že nikde nikoho neviděl. Podle toho, co slyšel, by na jakémkoli místě mělo být narváno lidmi k prasknutí.

Ustoupil do stínu a chvíli uvažoval. Pak si dřepnul a nabral si hrst prachu ze země. Chvilí ho mnul mezi prsty, a potom si ho šel prohlédnout více na světlo. Prach měl nezvykle světlou barvu a byl na dotek podezřele měkký. Vtom na to Sergej přišel.

Ocitl se v nějaké z obrovských sýpek ve městě. Proto ta světlá barva prachu, vždyť to byla mouka. Proto tu nikdo nebyl. Musel sem být zakázán přístup, jinak by lidi ukradli, co by mohli.

Sergej se sám pro sebe zasmál a pak vykročil chodbou. Všude kolem bylo ticho, jen jemu pod nohama lehce křúpala tenká vrstva mouky.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část čtvrtá + + + +

Po hodině chůze dorazil Sergej k obrovským dveřím. Vedle dveří byl na stěně ovládací mechanismus. Byl ale otevřený a některé dráty byly vytržené.

Zřejmě tu byli ostřelovači už přede mnou a zlikvidovali zamykací mechanismus. pomyslel si.

Lehce se opřel o dveře a jedno křídlo posunul o pět centimetrů. Vyhlédl ven, ale rychle ustoupil zpět. Venku zahlédl uniformu strážce. To by mohlo znamenat problémy. Musel by projít kolem stráží, jiná cesta totiž se sýpkou nevede. Z bezpečnostních důvodů se okolí vyhledalo podzemní kanalizace, vodovody a větrací šachty. A projít kolem stráží nepozorovaně by bylo téměř nemožné. Mohl se maximálně pokusit projít s nějakou zásobovací jednotkou.

Najednou si ale Sergej vzpomněl na podivně strnulý postoj strážce. Ještě jednou vyhlédl ven.

Stráž pořad stála na stejném místě, opřená o zeď, pušku opřenou hlavní pod ramenem. Tak ale nikdo nemůže pohodlně stát.

Pootevřel dveře o kousek víc, aby měl větší rozhled. Bylo jasně vidět do ulice, ubíhající přímo od sýpky ke křižovatce asi půl kilometru od sud. Ulice byla tichá, ale na křižovatce už hlučel čilý provoz. Z druhé stany dveří stála druhá stráž, ve stejné podivné poloze.

Sergej se protáhl mezerou ve dveřích a zase je za sebou zavřel. Pak přistoupil k jedné ze stráží.

Stráž stála nehybně u zdi a upírala své oči kamsi do dále. Sergej si povšiml modřiny na spánku strážce. Strážce byly omráčeny a postaveny tak, aby to vypadalo, že stále hlídají.

Prosmýkl se kolem nich a podél zdi doběhl až k ventilátoru, který vyčníval na povrch. V míži ventilátoru byla vyříznuta díra, takže se dalo skrz nádherně prolézt. Neváhal a vlezl dovnitř.

Vida, ti ostřelovači mi ušetřili spoustu práce. Pochvaloval si.

Neušel ani deset metrů, když ve tmě před sebou zahlédl obrys postavy. Rychle sáhl za pás pro boltypistol, ale ozval se neznámý hlas.

“Ať tě to ani nenapadne. Hezky klidně, ať vidím ruce. Nezapomeň, že proti světlu jsi snadný terč.”

Sergej se chytil za hlavu. Takhle se nechat chytit. Poslušně spojil ruce za týlem a vykročil ventilátorem vpřed.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část pátá + + + +

Sergej kráčet pomalu ventilačním potrubím s rukama za hlavou. Před ním asi tři metry ustupoval muž v dlouhé modré kápi s boltgunem namířeným na Sergeje. Bylo vidět, že má velkou zkušenost s hlídáním zajatců. Podle Sergeje to byl veterán některého z místních gangů. Po důkladném probrání situace dospěl Sergej k názoru, že by onen muž nestačil zareagovat na bleskurychlé vrhnutí nože, ale jeho smrtí by ztratil výhodu toho, že ho ten muž odvede do místa gangem více frekventovaným, aby ho pod dozorem posily mohl konečně odzbrojit. Sergej v duchu děkoval Kyriele, že pro něj sehnala spisy o zvycích místních gangů. Vlastně byla zdejší hierarchie převzata z Nekromundy, planety, ze které kapitola Imperiálních fistů vybírala rekruty, aspoň tak to bylo psáno v záznamech z poslední doby před odříznutím Salamandrů. Tato planeta byla proslulá svým vypracovaným systémem organizování gangsterských skupin. Na Algaroon se tento systém dostal s jednou uprchlou skupinou gangsterů z Nekromundy. Právě díky dobré organizaci velice rychle získali dominantní postavení a jedinou možnou obranou místních bylo převzetí stejného systému a zdokonalení gangové práce.

Rozdělení gangsterů přetrvalo tisíciletí skoro beze změn a je podle několika druhů organizace, k nimž přísluší jakýsi druh uniforem, který svědčí i o zaměření gangu. Například dlouhé kápě patří Crawdorům, místním assassinům ze zvláštního kultu, mistrům na skrývání se ve stínu a na boj tváří v tvář. Všichni členové gangu jsou trénováni k obratnosti a mrštnosti.

Právě proto byl Sergej docela překvapen přítomností boltgunu v ruce gangstera, který šel před ním. Pro gangstery to byla velice drahá a těžko sehnatelná zbraň, a pro její velkou tíhu byla v osobních soubojích zbytečnou přítěží.

Za těchto myšlenek dospěl Sergej se svým průvodcem ve ventilačním systému až do hlavního rozvodného systému. Tunel se zde prudce rozšiřoval až do nějakých dvaceti metrů v průměru. Neustále se někde oddělovaly nové a nové chodby, navzájem pospojované pavučinou tenkých lávek, určených pro kontrolní obsluhu. Tunelem prošel občas silnější závan studeného vzduchu a s temným hučením odvál do tmy.

Muž se zastavil a nechal Sergeje předejít před sebe, aby tak konečně získal skoro dokonalou kontrolu nad svým vězněm. Když ho Sergej míjel, všiml si, že muž má nasazené jakési brýle. V tu chvíli Sergejovi došlo, jak se mohl ten muž ve tmě tak dobře orientovat.

Pro Sergeje to nebyl problém, protože byl vybaven orgánem pro noční vidění. V podstatě to bylo podobné vidění kočky, které zpracovává zbytkové světlo a vrací ho zpět na sítnici. Mariňáci si toto vidění ještě pojistili mírným zářením z očních čoček, pro případ úplné tmy. To jste pak mohli vidět mírné světélkování z očí mariňáka.

Muž, který Sergeje zajal, měl nasazený infračervené brýle, které mu pomáhaly při orientaci v temnotě ventilačního systému. Ve chvíli, když spatřil Sergejovo zaváhání, mávl volnou rukou vpřed.

“Pokračuj stále rovně, budu tě navigovat. Hlavně musíš jít přesně tak, jak ti řeknu, nebo se můžeš někam zřítit. A věř mi, že odsud se dá spadnout dost hluboko.”

Sergej jen lehce pokrčil rameny.

Tunelem se proháněl vítr, který zdvihal jemný prach ležící na podlaze. Z trubek na stropě a na stěnách kapala voda a vytvářela na podlaze malé potůčky. V místě, kde se setkávala s nánosy prachu vznikaly nánosy bahna. Jak postupovali tunelem a množily se zdi z kamene, stoupalo i množství bahna, které místy dosahovalo až ke kotníkům. Stále častěji se objevovaly krysy, pobíhající po všech nemožných místech. Občas z nějaké trubky unikala pára, nebo pomalu vytékala jakási slizká smrdící hmota. Stěny občas pokrývala vrstva různobarevného slizu.

Přestože to bylo téměř nezatelné, Sergej si povšiml, že sestupují stále níž do podzemí.

Časem se na zdech objevily podivné nápisy, ale protože Sergej nechtěl prozradit, že vidí ve tmě, raději se nezastavoval. Na jedné zdi dokonce zpozoroval trochu odlišnou barvu, a když došli blíž, rozpoznal ve skvrně na stěně čerstvou krev. Jeho šestý smysl ho varoval před neznámým nebezpečím. Škobrtнул v nánosu bahna a nechal si pod pláštěm sesunout brokovnici k rameni. Pak bedlivě pozoroval stěny, zachycující jakýkoli pohyb.

+ + + + MISE NA ALGAROON část šestá + + + +

Ventilační tunel se dostal do volnějšího prostoru, takže se ještě trochu zvětšil a nechal se protkat stovkami lávek a trubek.

Úplně vespod šel Sergej před svým vězňem. Všechny smysly napjaté, pod očekáváním možné hrozby. Když se stále nic nedělo, Sergej naposledy přehlédl pohledem tunel a pak sklonil hlavu, neboť bahna přibýlo a bylo dobré se dívat na své kroky. Okamžitě však hlavu zase zdvihl.

Na jedné z horních lávek spatřil lesk mastné pokožky. Hned potom spatřil temnou barvu začerněného kovu. Nemusel ani čekat, aby uviděl celý obrys postavy. Pokud by to byl někdo z gangu muže za ním, za prvé by měl plášť, a za druhé by si pravděpodobně dali nějaké znamení.

Sergej si nechal sklouznout brokovnici do dlaně, rychle od pasu vypálil a kotoulem se vrhl stranou. Pak se vše dělo s neuvěřitelnou rychlostí.

Místem, kde před chvílí stál, proletěl projektil z boltgunu muže za ním a postava na můstku upustila zbraň a přepadla přes zábradlí.

Jako na povel povstalo z bahna pět postav. I přes silný nános bahna bylo vidět jistou míru znetvoření. V rukou se jim objevily primitivní zbraně a s neuvěřitelnou rychlostí zaútočily.

Sergej ještě v kotoulu vytáhl bolt pistoli a z kleku vypálil čtyři rány. Obludy, které běžely na něj sebou zacukaly a po dvou metrech za zřítily zpět do bahna.

Poslední z nich se skokem vrhla na muže, který Sergeje zajal. Ačkoli muž nastavil boltgun svištícímu řetězu, nestačil uhnout zakřivenému noži, který mu zajel hluboko do boku. Nestvůra zachřela radostí, ale pak sebou plácla do bahna vedle nehybného těla muže. V zádech měla až po rukojeť zabodnutý Sergejův nůž.

Do nastalého ticha se ozvalo plesknutí, jak do bahna dopadlo tělo postavy sestřelené z můstku.

Tunelem se mihlo pár stínů, které hned zmizely ve tmě. Nikdo jiný zřejmě o rychlou smrt zájem neměl.

Sergej zandal bolt pistoli za pas, sebral ze země brokovnici, kterou po kotoulu odhodil, přikročil ke stůvě ležící v bahně a vytáhl jí ze zad nůž.

Ještě než si ho stačil dát za pas se obluda nečekaně vymrštila a její pařáty zamířily po Sergejově obličeji. Nečekaně však narazily na ostrou čepel. Sergejův obličej zkropila troška krve, když popadl obludu za krk a pomalu ji zdvihl do výše. Teprve teď si Sergej uvědomil, že když si navzájem hledí zpřímá do očí, nohy obludy se komíhají přes dvacet centimetrů nad zemí. Zatím nikdy předtím mu nedošlo, že mariňácké implantáty podpořily jeho růstové hormony a on o skoro třicet centimetrů vyrostl. Bylo zvláštní, že mu to mezi mariňáky tak nepřipadalo.

Nyní držel ve vzduchu nějakého mutantu, který pro obyčejného člověka musel být dost veliký. Napadlo ho, co si asi myslel ten muž, když ho uviděl v plné výšce. To obrátilo Sergejovu pozornost na tělo, ležící v bahně. Silným stiskem zlomil mutantovi vaz, upustil ho do bahna a sklonil se nad mužem.

Podle slabého pohybu hrudníku bylo jasné, že ještě není všem dnům konec. Rychle vytáhl muže z bahna, aby se do rány nedostaly nečistoty, přehodil si ho přes rameno a spěšně vykročil tunelem směrem, kterým, jak předpokládal, měli namířeno předtím.

+ + + + MISE NA ALGAROON část sedmá + + + +

S hlasitým čvachtáním spěchal Sergej chodbou s nehybným tělem na rameni. Občas se zastavil a zkontroloval tunel za sebou, jestli náhodou mutantů znovu nesebrali odvahu. Protože se za nimi stále nikdo neobjevoval, Sergej se zase otočil a pospíchal dál.

Celý rozrušený doběhl až k obrovské křížovatce. Chtěl se rozhlídnout, ale v jediném okamžiku se kolem něj rozsvítily reflektory. Sergej si s povzdechem vzpomněl na mariňácké brnění Mk7 s clonou očí. Takhle byl vteřinu oslepen prudkým světlem, než se jeho oči stačily přizpůsobit té náhlé změně. Během té vteřiny se ozvalo ostré natažení kohoutku u armádní pistole, jedné z nejrozšířenější a nejlépe dosažitelných zbraní v impériu.

Když se Sergejovi opět rozjasnil pohled, stálo kolem něj asi dvacet lidí, mířících na něj velkou škálou zbraní. Od jakéhosi staříckého revolveru přes laspistoli, brokovnici, laserové pušky a plamenometu až k plazmové pušce. Sergej se rozhlédl po tvářích kolem sebe. Většina z nich se skrývala v modré kápi a ty ostatní patřily mladým vyjukaným kloučkům. Platil tady totiž zákon: Buď brzo dospěješ, nebo brzo zmřeš.

Muž s plamenometem zdvihl svou zbraň a opřel si ji o rameno. Uznalým pohledem přešel po Sergejově vybavení, které koukalo zpod rozepnutého pláště. Pak se otočil k jednomu muži po svém boku a cosi mu šeptem přikázal. Muž přikývl, otočil se a zmizel ve tmě.

Muž s plamenometem se otočil zpět k Sergejovi.

“Mluvíš naším jazykem?” zeptal se ho čistou imperiálštinou. Zřejmě pocházel z nějaké vyšší vrstvy, do které se ještě nezamíchal undergroundový slang.

Sergej dlouho přemýšlel o odpovědi, ale nakonec jenom lehce přikývl.

Muž s plamenometem ukázal na Sergejova ramena.

“Toho muže polož, zdvihni ruce a odstup od něj pět kroků. Při jakémkoli podezřelém pohybu budeme střílet. Je ti to jasné?”

Sergej opět lehce kývl. Očima stále hlídal hlavně zbraní kolem něj, položil muže ze zad na zem, ruce si položil na hlavu a odstoupil o pět kroků.

Muže na zemi se okamžitě chopili ostatní gangsteři a odtáhli ho ze světla reflektorů. Muž s plamenometem potěšeně kývl a ukázal Sergejovi do chodby.

“Běž tudy, pořád rovně. A platí to co před chvílí. Jediný pohyb a smrt tě nemine.”

Dlouhou úzkou chodbou se Sergej dostal až do jakési temné místnosti. Zavedli ho k jedné stěně, z níž ve výšce dva a půl metru čněly do zdi zasazená ocelová pouta.

Muž s plamenometem se opět ujal velení. Poručil Sergejovi zdvihnout ruce, pak se otočil k ostatním gangsterům a pořád ještě imperiálštinou jim přikázal, ať Sergeje pověsí do pout.

Dva gangsteři schovali zbraně za pas a dálkovým ovladačem nechali pouta vyjet na řetězu ze zdi o půl metru níž. Počkali, až Sergej sám

zacvakne do pout zápěstí a pak prudce vytáhli pouta zase nahoru. Ale jaké bylo jejich překvapení, když se nedostavil očekávaný výsledek. "U Karailechovy hlavy, tohle snad není možný." zaklel muž s plamenometem, když pouta donutila Sergeje narovnat se a vztyčit se v plné výšce.

Obyčejný člověk by se ocitl nohama nad zemí, ale Sergej na zemi stál oběma chodidly. Nicméně i všeobecný údiv nijak nezastavil další události.

Na připoutaného Sergeje se vrhli nejmladší gangsteři a během několika sekund ho úplně prořezali a o všechno ho obrali.

Před Sergejem vyrostla hromádka jeho věcí. Gangsteři se kolem ní dychtivě shromáždili a začali se v ní přehrabovat. V tu chvíli se místností rozlehl silný, klidný hlas.

"Tak to by stačilo. Zůstanou tu jenom ti, kteří patří do rady, zbytek si půjde po své práci."

Gangsteři se v mžiku rozprchli, zůstal jenom muž s plamenometem a nějaký mladík s dlouhými vlasy převázanými kolem čela pruhem kůže. Pak se místnost rozsvítila.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část osmá + + + +

Uprostřed místnosti stál dřevěný stůl. Bylo až neuvěřitelné, že se tady objevil stůl z opravdového dřeva. Na stole seděl muž, něco kolem třicítky, ale vypadal o hodně starší. Modrou kápi měl staženou na zádech, takže Sergej mohl pohodlně studovat podivný třpyt v jeho skoro červených očích. Světlé vlasy měl přistříhané akorát tak, aby mu nepadaly do očí. Jeho oděv již činil známky značného opotřebení a jediné, co by ho nějak odlišovalo od ostatních, kteří stáli kolem stolu, na němž seděl, byl tenký zlatý náramek, který měl na pravém zápěstí. Ten zlatý náramek nemohl být nic jiného než odznak vůdce gangu.

Kolem vůdce stála skupinka mužů, mezi nimiž se jeden výrazně lišil. Měl značně strhanější rysy, prošedivější vlasy a více jizev v obličeji. Protože se držel vůdce gangu co nejbliž, mohl to být jeho rádce, zřejmě bývalý vůdce, který neměl již tolik sil jako jeho mladší následník.

Vůdce sesedl ze stolu a následován svým poradcem, zamířil k hromadě Sergejových zbraní. Sklonil se a vytáhl Sergejovu brokovnici. Prohlédl hlaveň, pohlídl kohoutek a poklepal na pažbu.

"Už dlouho jsem neviděl tak skvělou zbraň. Kdepak jsi ji sehnal?" zvědavě se otázel Sergeje.

Když Sergej odpovídal na jeho dotaz mlčením, otočil hlaveň proti němu.

"Vím, že mi rozumíš." řekl už o něco ostřeji. "Tak jestli si chceš zachovat zdravou kůži, řekni už něco, nebo tě zastřelím tvou vlastní puškou."

Sergej dál bez pohnutí stál v poutech a pozorně sledoval prsty vůdce gangu. Ty se pomalu sunuly ke spoušti a netrpělivě poklepávaly na chladný kov zbraně.

Po minutě došla vůdci trpělivost.

"Dobře, řekl sis o to sám. Uvidíme, jak se ti bude odporovat bez nohy."

Sklonil hlaveň k Sergejově pravé noze a stiskl spoušť. Vlastně se ji pokusil stisknout. Spoušť se totiž ani nehla.

Vůdce se s ní několikrát marně pokusil hnout, pak zkusil alespoň natáhnout kohoutek.

Se zlostným výkřikem zahodil brokovnici na zem a očekáváje výbuch smíchu z Sergejovy strany, napřáhl pěst k ráně. Jeho pěst se však zastavila, když pohlédl do Sergejovy naprosto kamenné tváře. Okamžitě svou pěst stáhl a rychle od Sergeje odstoupil.

"Kdo jsi? Co tu chceš?" zakřičel na Sergeje.

Jeho poradce mu položil ruku na rameno. Vůdce se na něj obrátil.

"Je vůbec něco takového možné? Hlídejte ho s pětinasobnými strážemi. Přísně vás potrestám, když vám uteče."

Pak rychlým krokem odešel z místnosti. Rádce vrhl na Sergeje tázavý pohled, pak v tichosti ukázal na několik mužů, kteří zaujali strážní postavení po místnosti. Pak odešel, následující svého vůdce.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část devátá + + + +

Šedesát hodin strávil Sergej v poutech, připoutaný ke stěně. Každých pět hodin se u něj střídaly stráže a jednou mu dali napít špinavé vody z misky na dlouhé tyči. Nikdo se neodvážil jít k němu blíže než na tři metry. Teprve až po šedesáti hodinách k Sergejovi znovu přišel vůdce gangu se svým poradcem.

Vůdce v rukou nesl Sergejovu batoh. Před Sergejem batoh položil a vytáhl z něj lékárníčku.

"Našli jsme ve tvých věcech tohle. Potřebujeme od tebe vědět, která z těch zatracených lahviček pomáhá proti hnisavým zánětům."

Sergejovi se honily hlavou myšlenky, ale pořád ještě nic neřikal.

Vůdce znervózněl Sergejovým mlčením, vytáhl z pouzdra u pasu pistoli a párkrát vystřelil těsně vedle Sergeje, až Sergeje škrábl do tváře úlomek kamene ze zdi.

Rádce uchopil vůdčovu ruku a sklonil jeho pistoli k zemi. Předstoupil před Sergeje a promluvil tichým hlasem.

"Rozhodni se jak chceš. Podle toho co uděláš, tak s tebou později naložíme. A věř mi, že mě osobně by mrzelo, kdyby ses nerozhodnul spolupracovat. Teď ti dáme půl hodiny na rozmyšlenou. Pak uvidíme, co s tebou."

Otočil se, vzal vůdce kolem ramen a vedl ho ke dveřím, když Sergej poprvé promluvil.

"Sundejte mi pouta!"

Vůdce, jako by do něj po Sergejových slovech vjel život, se usmál na svého rádce. Ten jen lehce kývl hlavou. Zavolal do chodby, ze které okamžitě přiběhlo patnáct po zuby ozbrojených lidí. V okamžiku, kdy se pouta na Sergejových rukou uvolnila, na něj mířilo kolem dvaceti zbraní. Dva gangsteři přistoupili k Sergejovi a přiložili mu ke spánkům hlavně brokovnic.

"Tak teď mě pomalu následuj." řekl vůdce. "Při trochu jen rychlejším pohybu bude tvůj mozek poletovat vzduchem."

Přivedli Sergeje do malé místnosti, ve které ležel na dece natažené na zemi muž, kterého Sergej potkal ve ventilátoru. Sečná rána na jeho břiše byla široce rozšklebená, nateklá a vytékal z ní žlutý hnis. Bylo skoro neuvěřitelné, že ten muž ještě žije.

Sergej k němu poklekl a prohlédl ránu. *Chtělo by to odborný lékařský tým, pomyslel si pro sebe. Ale vzhledem k jeho výdrži se z toho s trochou štěstí dostane.*

Vytáhl z lékárníčky skalpel. Tlak na jeho spánky zesílil. Sergej si jen povzdychl.

Pomalou oškrábal z rány hnis, vnitřek zastříkal desinfekcí a lehce pokapal tekutinou, která urychlovala obnovu tkání. Ránu potom stáhnul speciálními kovovými spínači. Rozhodl se, že mu dá ještě posilující injekci s vitamíny. Sotva ale vytáhnul injekční pistoli, opět ucítil nepřijemný tlak ocele na spáncích. Otočil se na velitele.

“Můžete jim říct, ať ty zbraně dají pryč? Velice mě to znervózňuje.”

Vůdce se jen zasmál.

“Zato mne to velice uklidňuje. Takhle mám jistotu, že se nestane nic, co bych nechtěl.”

Sergej s cvaknutím zasadil ampuli do injekční pistole.

“Být vámi bych si nebyl tak jistý.”

Vůdce se jeho slovům opět usmál.

“Nikdo ještě nepřežil ránu z brokovnice přímo do hlavy z těsné blízkosti. Nemůžeš nijak uniknout.”

Sergej zatáhl za ventil na injekční pistoli a nechal obsah ampule vtéct do tlakové nádržky za jehlou.

“Když si to myslíte, nezbyde, abych předvedl malou demonstraci.”

Do ticha nastalého po jeho slovech se vkradlo jen syčení právě spuštěného plamenometového hořáku.

Vůdce se po chvíli začal hlasitě smát.

V tu chvíli Sergej pustil injekční pistoli, bleskovým pohybem ruky si strhl ze zad plášť, druhou rukou pomohl nohám při odrazu, a nohama, které do široka rozkročil, odkopl hlavně brokovnic směrem ke stropu. Brokovnice v tom okamžiku vystřelily a ze stropu se začal sypat prach.

Sergej uprostřed kotoulu prudce změnil směr. Uvolněným místem prošlehl mohutný plamen a svým jasným oranžovým plamenem na okamžik přesevětlil místnost. Jakmile jen trochu pohasl, bylo v místnosti vidět několik bezradně se rozhlížejících mužů, na zemi plápolal Sergejev plášť, ze stropu nad ním se sypaly kousky zdiva a ve stropě úplně v rohu skoro celém skrytém ve stínu byla proražená díra v mřížce, kryjící nějakou malou větev ventilačního systému.

Vůdce zuřivě přecházel místností a silnými výrazy častoval své muže, kteří se opatrně soukali do ventilace.

“On není blbej aby na vás čekal. Ten už je někde daleko. Vy taky než se pohnete. Měli jste ho okamžitě sledovat. A sprintem.”

Zatímco takto nadával svým lidem, vchodem do místnosti vstoupil Sergej. Z vlasů se mu trochu kouřilo a na rameni si uplácával poslední hořící zbytky zápalné směsi z plamenometu. Prošel kolem užaslých gangsterů, sebral ze země injekční pistoli a nastřílil její obsah ležícímu muži do žil. Pak ji strčil zpět do lékárničky a otočil se na vůdce.

“Tak já jsem hotov. Můžete mě zase klidně odvést.”

+ + + + MISE NA ALGAROOON část desátá + + + +

Sergej seděl na židli proti čelu velkého dřevěného stolu. Kolem stolu seděli samí gangsteři, buď se speciálními zbraněmi, množstvím jizev ve tvářích a na rukou, nebo jim zkušenost přímo čísel z očí. V čele stolu seděl vůdce se svým rádcem za zády a živě rozmlouval s Sergejem.

“Dobře, dejme tomu že tvá přítomnost zde je přísně tajná záležitostí. Můžeš nám alespoň říci, odkud přicházíš? Nebo kdo tě poslal? Vymáhat to z tebe nebudeme, ale když nám řekneš alespoň něco, budeme vědět jak ti pomoci a splatit náš dluh. Možná to tak nevypadá, ale my máme velkou moc. Naše skupina neustále roste už po několik generací. Mí předchůdci vybudovali širokou síť informátorů, a i tam na povrchu máme své stoupence, kteří se ještě neodhodlali vstoupit do našich řad, a tak nám alespoň pomáhají, jak mohou. Přinejhorším ti můžeme zaplatit. Peníze jsou všude důležité. Pokud jich máš dost, můžeš si najmout do svých služeb žoldáky, pokud sháníš informace, můžeš uplatit nějakého špinavce, ti dokáží prolézt celé město. Nesmíš se bát brát. Pokud nebereš, můžeš se brzy ocitnout v hrobě. Je to tak trochu zdejší zákon, nikomu nic nezůstat dlužen, jak v dobrém, tak i zlém. Pokud od někoho něco nepřijmeš, radši tě zabije, aby se nedalo říci, že je někomu něco dlužen. Samozřejmě, pokud potřebuješ čas na rozmyšlenou, můžeš zatím přebývat u nás, i když si myslím, že sám by si se neztratil. Tak co, řekneš nám, jak ti můžeme vrátit tvoje služby?”

Sergej po dlouhém zaváhání odpověděl: “Hledám jistou osobu, na jejíž nalezení nemám moc času. Je to sice trochu náročné přání, ale rád bych ji našel. Možná, že s vašimi lidmi by se mi to mohlo podařit. Měl by se nacházet na adrese 8XII blok 1345/2D. Ale nevím jak se jmenuje, ani jak vypadá. A potřebuji ji živou.”

V tu chvíli vyskočil mladík s pruhem kůže kolem čela.

“To nebude těžké, je to jenom otázka peněz. A bude to drahé.”

“Jestli to bude drahé, tak jak si myslím, tak to si nebudeme moci dovolit.” vpadl mu do řeči vůdčov poradce.

“Počkej chvíli.” zastavil ho vůdce. “Třeba na to mít budeme. Jsem ochoten dát všechno co máme.”

Otočil se na mladíka: “Je dobře, že i tak málo zkušený bojovník může mít nějaký dobrý návrh. Tak povídej.”

“No...” zadrhl se mladík. “Když vyhlásíme dostatečně vysokou odměnu, spousta lovců po celém městě se vrhne na hledání. Pak bude dost velká šance, že ji aspoň jeden najde.”

“Nemáme co ztratit. Běžte okamžitě k Guilderům a kývněte na jakoukoli výšku odměny. A ty,” otočil se vůdce gangu na Sergeje “zatím počkáš tady. Až přijde tvůj čas, tak si sám pro svoji osobu dojdeš.”

+ + + + MISE NA ALGAROOON část jedenáctá + + + +

Sergej vběhl do poradní místnosti.

“Co se děje? Nikdo mi neříkejte, že ji už našli.”

Vůdce se na něj smutně podíval.

“Neříkej furt ji, vždyť to zní, jako kdyby to měla být ženská. Ale nechal jsem tě zavolat, protože se vyskytly menší komplikace. Guildeři určili odměnu na jeden tisíc kreditů, což je částka, o které se mi nikdy ani nesnilo. Takže je ti jasné, až někdo toho člověka, kterého hledáš, najde a bude požadovat odměnu, budeme v pěkný kaši.”

“Počkejte, to tu není nějaký způsob, jak ty peníze získat?”

“Ale způsob by tu byl, ale je to dost riskantní. Budeme muset udělat nájezdy na okolní gangy. Budeme ale potřebovat, abys šel s námi. S těmi nejlepšími napadneme nejbohatší skupinu Goliášů a pokud se všechny nájezdy podaří, tak možná kýženou částku seženeme.”

Sergej se prudce vztyčil od stolu.

“Tak na co ještě čekáme.”

Vůdce sáhl pod stůl a vytáhl zpod něj šedý plášť.

“Čekáme až trochu splyneš s okolím, abys nebyl tak snadným terčem. Tohle máš za ten plášť, co ti shořel. Možná není tak dobrej jako ten tvůj, ale svůj účel určitě splní.”

Šestičlenná skupinka se plížila temnými uličkami. Na umělém nebi matně svítilo několik hvězdiček. Postavy v tmavěmodrých kápích plynule procházely stínem. Tichý šustot prachu pod jejich chodidly byl jediný zvuk, který rušil klid noci. Náhle zastavily. První postava posuňky ukazovala ostatním postavám, které se tiše vytrácely ve tmě. Obrátila se a zírala kamsi do tmy.

“Tady ještě nejsou, až za dalším blokem.” ozval se jí vedle ucha šeptem hlas.

Postava se prudce otočila.

“Spadni do hnízda krys. Ty ale dokážeš vyděsit. Cizinec a plíží se tišeji než Spyrer.”

Vůdce si tiše překontroloval zbraň.

“Ještě chvíli a pak vyrazíme. Ty si dělej co chceš, ale hlavně musíš sestřelit každého goliáše, kterého uvidíš. Je vš...”

Sergej náhle ucpal vůdci ústa. Ten se chtěl začít bránit, ale pak si všiml Sergejovy ruky.

Ukazoval na střechy nedalekých staveb. Všechno bylo tak, jak mělo být, nikde ani živáčka.

Náhle měl vůdce dojem, že se jeden z výčnělků pohnul. Bylo to jen na chvíli, ale vůdce si byl jistý, že zahlédl dlouhé vlasy, vlající v mírném vánku.

Z levé strany ozvala střelná rána.

“Krucí, to nám ještě scházelo. Jak se tady mohly tak najednou...” uprostřed jeho věty náhle Sergej vyskočil a začal utíkat. Vůdce řízen neomylným instinktem: když někdo utíká, utíkej s ním, vyběhl za Sergejem. O chvíli později bylo místo, na kterém před chvílkou stáli zkrpeno deštěm střel. Vůdce se jen tiše pomodlil ke svým bohům, že mu zachránili život.

Sergej tiše oddechoval skrytý za nízkou zídou. Vedle něj se tiskl k zemi vůdce gangu. Sergej vytáhnul z opasku obě bolt pistole a zkontroloval zásobníky. Pak zpozoroval pohyb za nedalekou hromadou odložených trubek, drátů a zohýbaných kusů plechu. Bleskově pozvedl pistoli, pak ji ale spustil, protože v blízcí se postavě rozpoznal gangstera s plamenometem.

Poklepal vůdci na rameno a tiše ho na něj upozornil. Vůdce se připlížil k hromadě plechu a Sergej mohl zaslechnout tichý rozhovor.

“Rychle sežeň ostatní, musíme se odsud rychle dostat.”

Muž s plamenometem rychle zmizel ve stínu.

Vůdce se vrátil zpátky k Sergejovi a řekl mu: “Máme šanci zdrhnout, pokud se shromáždíme dřív, než budeme úplně odříznutí. Nechci tady nechat žádného ze svých mužů, proto se připrav, že možná vypukne zoufalý boj o přežití.”

Sergej jen tiše zamručel a nahlédl přes zídou. Zasuň pistole zpět za opasek a vzal do ruky jeden granát. Pak se otočil na užaslého vůdce.

“Tyhle Esherky prý nemají rády Goliáše.”

Vůdce jen tiše přikývl.

Sergej obloukem granát odhodil. Ten dopadl a chvíli se kutálel, až se zastavil na malém prostranství asi padesát metrů od nich.

Sergej povzbudivě mrkl na vůdce a přehoupl se přes zídou.

Polovinu vzdálenosti ke granátu uběhl v podřepu a na chvíli se zastavil.

Za okamžik vzplál granát jasným světlem. Okolí ve vzdálenosti dvaceti metrů bylo dokonale osvětleno. Sergej zdvihl obě ruce nad hlavu a pomalu vykročil ke zdroji světla.

U světlice se zastavil a pomalu si dal ruce vbok. Ignoroval malý červený světelný bod, pomalu mu klouzající po těle. Za sebou ucítil pohyb.

Pomalou zdvihl nohu a přišlápl stále svítící granát.

Světlo naposledy zablikalo a pak zhaslo. Bylo vidět jen světlý červený bod uprostřed Sergejova čela. Tmou blýskla čepel a Sergej ucítil na ledvinách lehký tlak ostré špičky.

“Co chceš, obře?” zasyčel hlas za Sergejem.

“Smrt Goliášů.”

Špice se zaryla hlouběji do Sergejových zad. Hlas za ním vztekle prskl: “Nemáš co nabídnout, červe.”

Sergej klidně odvětil: “Já nenabízím, já přijímám.”

Sykot za Sergejovými zády se změnil v krátké jeknutí. Sergej zdvihl nohu z granátu. Jakmile se k němu dostal vzduch, světlo se opět rozzářilo.

Sergej se předklonil, uchopil čepel meče za svými zády a mocně trhnul.

Přes hlavu mu přeletěla menší žena. Místo aby spadla na záda, se ve vzduchu otočila a mrštně dopadla na nohy.

Těsně vedle Sergeje dopadla střela. Ten vzal meč za rukojeť a zarazil ho hluboko do země.

V tu chvíli vystoupila ze stínu vysoká žena, zahalená v dlouhém kožešinovém plášti. Na hlavě měla čelenku, zdobenou několika dlouhými barevnými pery. V ruce držela bolt pistoli a mířila s ní na Sergeje.

“Tohle zaplatíš, cizinče.”

Ostře ledový hlas rozřízl hustý vzduch, který se objevil s vůdkyní Esherek.

“Tak to by stačilo, za něj ručím já.”

Za Esherkou se objevil vůdcův rádce s plazmovou pistolí v ruce.

Esherka se na něj užasle podívala.

“Nájemný lovec se těžko...”

Rádce ukázal na svoji modrou kápi.

“Vrátil jsem se. Sice nejsem vůdce, ale aspoň někam patřím.”

Nedaleko se ozval táhlý skřek. Sergej sice nepoznal, o jaké zvíře se mělo jednat, ale bylo mu jasné, že to musí být nějaké Crawdorské znamení. Ukázal na meč, zaražený v zemi.

“Tady se zase uvidíme. Přejde vyrovnání, ať jste, kdo jste. Ti kdo půjdou se mnou, budou na tom líp.”

Zdvíhl ze země granát a velikým obloukem ho hodil daleko do uličky. V dohasínající záři světlice se náhle objevila skupinka tří svalnatých mužů. Každý z nich držel v ruce automatickou pušku podivné konstrukce. Pravděpodobně to byla upravená verze armádního typu AG150 na půl palcové náboje.

Jakmile zjistili, že jsou zpozorováni, zahájili palbu. Jako na povel se ze všech stran ozvala ze všech stran střelba.

Skupinka stojící kolem meče se okamžitě, opětujiče střelbu, rozprchla.

Sergej zasáhl jednoho goliáše z boltipistole, ale podle jeho pádu na zem si byl jistý, že je to jen lehké zranění. Strčil si boltipistolí za pás a vytáhl zpod pláště brokovnici.

Vběhl do jednoho domu a co nejdříve vyběhl po schodišti na střechu. Po střeše se připlazil až k okraji, kde zaujal polohu mezi dvěma sloupy.

Z polorozbořených trosek okolních budov byla slyšet střelba. Jednou, nebo dvakrát šlehla tmou červená záře z plamenometu.

Goliáši si naštěstí neuvědomovali, že kromě Esherek a Crawdorů by tu mohl být ještě někdo.

Sergej střelil do menší skupinky pod sebou. Sekané olovo všechny zasypalo od hlavy až k patě. Dva Goliášové byli zraněni natolik, že už nevstali.

Sergej přeběhl po střeše o kus dál, aby se dalo hůř zjistit, odkud jde střelba.

Dole pod ním se začaly míhat svalnaté postavy Goliášů. Jediné, co bylo divné, že nevidí žádné Crawdory a Esherky. Přeběhl po lávce na další budovu a využil zahřmění nějaké větší zbraně k tomu, aby střelil do dalšího Goliáše pod sebou.

Sergej přebíhal ze střechy na střechu. Na jedné z nich rozbil hlavu o zeď jednomu menšímu Goliášovi, na jiné zase hodil granát mezi dva číhající. Ani si nevšiml jak, ale najednou se ocitl tak daleko od bojiště, že stěží dokázal zaslechnout střelbu.

Sergej se zastavil a mírně oddechoval. Přistoupil k okraji střechy, chytil se žebříku a sjel po něm až dolů.

Jakmile se dotkl nohama země, popadly ho zezadu jakési silné ruce a odhodily ho proti zdi.

Zatím, co se Sergej probíral z ořesu, přistoupil k němu svalnatý obr, zdvihl ho a mrštil s ním o několik metrů dál.

Sergej tvrdě dopadl na bok. Ihned se pokusil vstát, ale ten obr tu byl zase a uštědřil Sergejovi mohutný kopanec do žeber. Pak vzal Sergeje pod krkem a začal ho škrtit. Sergej ho sice párkrát praštil pěstí do obličeje, ale i když mu natrhnul ret, udělal mu pořádný monokl a podle křupnutí mu nejspíš i zlomil čelist, s obrem to ani nehlo.

Sergejovi se už začínalo zatmívat před očima, ale ještě nahmatal boltipistolí u pasu a vystřelil obroví doprostřed obličeje.

Hlava se obroví rozprskla na všechny strany. Tlak kolem Sergejova krku povolil, přesto však ruce zůstávaly křečovitě sevřené. Sergej pomalu odpáčil sevřené prsty a pak kopem do hrudi poslal dosud stojící tělo k zemi.

Když se rozhlédl kolem, stál na malém náměstíčku s dvěma vchody do domů. V jednom ještě visely na zlomených pantech plechové dveře, v druhém byla silná mříž s několika visacími zámky.

Několika ranami je Sergej odstřelil a trhnutím mříž otevřel. Za mříží vedla dlouhá chodba, která asi po dvaceti metrech ústila do osvětlené místnosti.

Sergej prošel chodbou a ocitl se ve velké hale. Uprostřed stál veliký stůl s nějakými papíry, na stěnách byly pověšeny nějaké plány města a u zadní stěny stál malý trezor.

Hned vedle něj ležel na podlaze nějaký Goliáš. Když spatřil Sergeje, pokusil se pohnout a Sergej spatřil, že Goliáš má useknuté obě ruce. Překročil ho a přiklekl k trezoru. Na trezoru byl složitý kódový zámek, ale dvířka byla trochu pootevřená.

Uvnitř ležela hromádka nekódovaných kreditních karet a nějaký malý medailónek ve tvaru dračí hlavy.

Sergej to všechno strčil do vnitřní kapsy pláště a vyběhl ven. Bylo mu jen divné, že před vchodem leží čtyři mrtvá těla, o kterých si byl jistý, že tam předtím neležela. Pak si všiml jakéhosi obrazce na zemi. Po bližším prozkoumání v něm poznal písmeno K, napsané na zem krví. Zdvihl hlavu a rozhlédl se kolem. Nikde se nic nepohnulo, jenom v dálce zaznívaly výstřely. Sergej rychle vyšplhal na střechu a rozeběhl se k bojišti.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část dvanáctá + + + +

Když Sergej doběhl na bojiště, všechno už dávno skončilo. Zbylí Goliášové se rozutekli, ponechávající kořist vítězům.

Všichni už byli shromážděni kolem zabodlého meče a čekali na Sergeje. Když se konečně objevil, povstali a utvořili kolem něj kruh.

Sergej vysypal obsah své kapsy na hromádku. Vůdce Crawdorů luskl prsty, když odhadl hodnotu kreditních karet.

“To je všechno, co jsem v trezoru našel. Možná tam bylo něco navíc, ale to musel ukradnout ten, který tam byl přede mnou. Ne,” dodal rychle Sergej “nebyl to nikdo z vás. Teď se hlavně dohodněte, jak si to chcete rozdělit.”

Vůdkyně Esherek přistoupila k hromádce a vytáhla z ní medailónek.

“Původně jsme sem přišli pro tohle, ale mám dojem, že by sis to zasloužil spíš ty. Díky tobě bude na nějakou dobu mír mezi našimi gangy.”

Přistoupila k Sergejovi, natáhla se na špičky a pověsila medailónek Sergejovi kolem krku. Malý rubín, zasazený na místě dračího oka se mírně zaleskl ve svitu měsíce, svítícím na umělém nebi, klenutém ve výšce padesáti metrů nad sektorem. Pak se vůdkyně obrátila na vůdce Crawdorů.

“Naše dohoda tedy platí, nechť se váš gang úspěšně rozrůstá a vzkvétá.”

Kývla na ostatní Esherky a všechny společně zmizely ve tmě.

“Nevím, kde ti Goliášové mohli sehnat takový majlant. S tímhle by si mohli klidně koupit jednu obytnou čtvrt.” kroutil Crawdorský vůdce hlavou nad výpisem z kont kreditních karet.

“Nejspíš sehnali nějakého vysoce postaveného mecenáše, který si je najímal na špinavou práci.” poznamenal vůdcův rádce.

Otočil se na Sergeje, který tiše seděl v koutě a pohrával si s medailónkem.

“Myslím, že bys už měl jít. Teď si budeš muset vystačit sám. Lovec na tebe čeká v bloku 1241/CB52. Přeju ti hodně štěstí.”

Sergej se pomalu zdvihl a zastrčil si medailónek za pancíř. Než vyšel ze dveří, ještě se otočil.

“Byl bych rád, abychom se příště nepotkali. Časy se mění a mění se i lidi a jejich úkoly. Příště se mnou přijde Císař.”

Nato Sergej vyšel z místnosti.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část třináctá + + + +

Sergej prošel dlouhou chodbou a vstoupil do malé místnosti. Tam na hromadě prázdných beden seděl muž v dlouhém kabátě, širokým kloboukem na hlavě, řetězovým mečem u pasu a boltgunem v ruce.

Když Sergej vešel, zdvihl hlavu a váhavě se na Sergeje zadíval. Pak vyplivl drát, který předtím drtil svými zuby.

“No konečně.” ucedil koutkem úst.

Vstal a nastavil ruku.

“Chci vidět peníze.”

Sergej vytáhl kreditní kartu a zamával jí ve vzduchu.

“Cože,” zašklebil se chlap “tohle má stačit?”

“Neukvapuj se.” zarazil ho Sergej. “Na té kreditní kartě je víc, než by sis mohl myslet.”

Lovec jenom něco zamručel, ale asi mu to stačilo, protože vykročil jednou z chodeb. Sergej lehkým krokem vyšel za ním.

Došli k polorozbořenému schodišti, sestoupili asi tři patra a zastavili se před velkými kovovými dveřmi.

Lovec na dveře třikrát zaklepal a ty se otevřely.

Za dveřmi byla velická místnost, osvětlená jediným zdrojem světla, kterým bylo malé světlo u stropu. U zadní stěny místnosti bylo namačkáno asi třicet lidí se spoutanýma rukama, na které neustále mířili další tři lovci svými puškami.

Lovec, který Sergeje přivedl, ukázal na zajatce.

“Tak si vyber, který je to ten tvůj.”

Sergej pomalu přecházel kolem řady lidí a pozorně si je prohlížel. Jakýkoli náznak, že daná osoba by mohla být ta, kterou hledá, by ho velice potěšila. Zatím jenom pohlížel do tváří Algarooských obyvatel, klidných a hrdých.

Procházel právě kolem jedné mladé dívky, když si všiml, že ta náhle sklopila zrak. Okamžitě se zastavil. Zdvihl dívce hlavu a pohlédl jí přímo do očí. Nedokázal říci proč, ale byl si jistý, že to musí být ona.

Otočil se na lovce a hodil jim kreditní kartu.

“Tuhle si беру. Ostatní můžete pustit.”

Uchopil dívku pod paži a vyvedl ji z místnosti. Tam jí přeřízl pouta a ukázal na schody. Dívka jen lehce vzdychla a vydala se po železných schodech nahoru.

Právě když vycházeli na nadzemní úroveň, šlehl Sergeje do oka tenký červený paprsek. Rychle uskočil za kovovou podpěru a dívku strhl sebou. Těsně po tom se do stěny u schodů zabodly tři miniaturní jehly.

Sergej zaběhl za schody a dívku táhl za sebou. Ozvalo se další cinknutí kovových jehel o kovovou konstrukci budovy.

Sergej vyběhl schody do dalšího patra a utíkal mezi kovovými nosníky k schodům v jiné části budovy. Dívka, kterou stále tlačil před sebou, se začala zmítat, ale proti Sergejově síle neměla šanci.

Rychle vyběhli do dalšího patra, kde nebyly vnější okna, takže byli před dalším ostřelováním dočasně chráněni.

“Kudy se dostaneme do jiného bloku?” zeptal se Sergej dívky.

Ta jen vystrašeně ukázala jedním směrem. Sergej se chtěl znovu rozběhnout, ale dívka stála jako z kamene. Popadl ji tedy do náruče a rozběhl se tam kam dívka ukázala.

Po chvíli přiběhl až ke křižovatce, jejíž jedna chodba byla zazděná.

Dívka se už trochu vzpamatovala a ukázala na zazděnou chodbu.

“Tam je propojovací most. Zazdili to, aby se z obydlené zóny nikdo nedostal k budově určené k demolici.”

Sergej lehce poklepal na zeď. Asi tak pět centimetrů betonu, žádný problém. Odstoupil pár kroků od zdi.

“Máte nějaké granáty, abychom to mohli prorazit?” zeptala se dívka.

“Žádný nepotřebujeme.” odpověděl Sergej a rozběhl se proti zdi.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část čtrnáctá + + + +

Malý Jeremy zrovna hrál se svými dvěma kamarády vodráženou u betonové zdi v přechodovém můstku. Vyhrával už o deset bodů a vypadalo to, že opět vyhraje, když se náhle betonová zeď rozlétla na kousky a vytvořeným otvorem v oblaku prachu dopadl nějaký obrovitý muž, držící něco v náručí. Tři malých kluků si ani nevšiml a utíkal dál.

Když se prach usadil, Jeremy si dodal odvahy a nahlédl otvorem ve zdi. Věděl sice, že tam jsou opuštěné objekty, které obývají odpadlí členové společnosti, mutanti, gangsteři a jiná havěť, ale zvědavost byla silnější. Jeremyho kamarád Pero vytáhl z kapsy malou pistoli, kterou doma tajně vzal otci a stoupl si vedle Jeremyho.

Za otvorem byla změť kovových nosníků, povalených barelů, železných trubek, drátů a hromad rozbitého zdiva.

Jeremy mu se zdálo, že zahlédl nějaký pohyb.

“Půjč mi tu pistoli.” obrátil se na Pera.

Pero se sice chvíli zdráhal, ale pak uznal, že Jeremy je přece jen o trochu starší a s povzdechem mu ji předal.

Jeremy s pistolí v ruce prolezl otvorem ve zdi a stanul na druhé straně.

Uslyšel cinknutí kovu o podlahu. Polekaně se rozhlédl. Za nedalekými barely uviděl nějaký stín. Rychle namířil pistoli a vystřelil. Budovou třeskl výstřel a odrazil se s několikanásobnou ozvěnou. Pak opět zavládlo ticho.

Jeremy sklonil pistoli a vydal s k barelům. Náhle ucítil prudkou ránu do zátylku. Zatmělo se mu před očima a padl na zem. Slyšel, jak někdo rychle kolem něj proběhl a něco upustil na zem.

Jeremy naslepo několikrát vystřelil. Několik kulek se zarylo do zdi, nebo odrazilo od kovových nosníků a jedna strefila něco měkkého. Potom Jeremy pocítil prudký žár výbuchu, který ho během okamžiku roztrhal na kusy.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část patnáctá + + + +

Poté co Sergej proskočil zdi a přeběhl propojovací můstek, uslyšel za sebou výbuch. Pokusil se ještě přidat, ale do cesty se mu začali plést lidé, vybíhající z různých dveří, zvědaví, co se to děje.

Změnil proto směr a vyběhl prvními dveřmi ven z budovy.

Na malé plošině tam bylo zaparkováno několik malých spídrů, které hlídal strážný s automatickou puškou v ruce. Když Sergeje uviděl, pozdvihl zbraň a zavelel: “Ani se nehni, nebo budu střílet.”

Sergej se však proti němu vrhl, nohou mu skopl hlaveň na stranu, takže sprška strel zasáhla jeden ze spídrů, který okamžitě vybuchl, a ramenem strážce srazil k zemi.

Posadil dívku na jeden spídr a roztlačil ho z plošiny dolů. Jakmile stroj opustil plošinu, začal padat, ale to už Sergej stačil zapnout motory. Rychle se spídrem nabral výšku a vzdaloval se od budovy. Když se ještě rychle otočil, spatřil od budovy odlétat nějaký další spídr. Byl si téměř jistý, že je to jejich pronásledovatel. Sergej se pevněji chytil řídicíků a zvýšil rychlost. Přední štít už nestačil rozrážet vzduch a ten se velkou silou opřel do Sergeje. Dívka před ním už nestačila vdechovat rychle proudící vzduch a začala lapat po dechu. Sergej kličkoval mezi obrovitými budovami megaměsta jistě nepovolenou rychlostí, ale teprve až když se i jemu začalo nedostávat dechu, trochu zpomalil a klesl těsně na úroveň země do spleti ulic, mostů, můstků, potrubí, ventilačních chodeb a nižších komínů. Stále letěli tak rychle, že občasné okolo letící spídry měly co dělat, aby se jim vyhnuly. Když se Sergej znovu ohlédl, zjistil, že je neznámý pořád sleduje a pomalu se přibližuje. Začal se rychle rozhlížet a hledal nějakou únikovou cestu. Přímo proti nim se objevila obrovská prosklená budova, za jedním z oknem uviděl dlouhou chodbu, pravděpodobně nějaké centrální propojení všech oddílů budovy, vedoucí z jedné strany na druhou. Přidal plyn a řítit se přímo proti budově. Dívka už dávno omdlela pod vlivem přetížení v ostrých zatáčkách, a tak ji Sergej připoutal k sedadlu uchytačacím pásem. Pak tu byla skleněná budova a spídr vletěl velikým tabulovým sklem dovnitř.

Veliké bezpečnostní sklo se rozsypalo na drobné zaoblené kousičky a spídr vlétl rovnou do chodby. Kdesi daleko na druhé straně Sergej tušil druhé sklo.

Mezitím prolétávali chodbou, kde občas minuli křižovatku opatřenou těžkými protipožárními dveřmi.

Chodbou se rozlehlo temné hučení, jak druhý spídr vlétl do budovy.

Sergej odepnul od opasku granát, zuby odtrhl pojistku a odhodil ho za sebe.

Chodbou otrásla detonace a místo výbuchu téměř okamžitě uzavřely protipožární dveře.

Sergej se dál řítit chodbou.

Pronásledovatel byl zastaven.

+ + + + MISE NA ALGAROON část šestnáctá + + + +

Sergej bez potíží prolétl budovou, prorazil sklo na druhé straně a zmizel mezi stavbami megaměsta. Mířil teď jedním směrem, k okrajům města, kde za vysokými zdmi číhala smrtící džungle.

Na obzoru se už objevil zelený proužek, když tu motory spídrů zakašlaly a vypnuly. Sergej ještě s posledními zbytky energie v antigravech klouzavým letem dosedl na širokou ulici mezi vysoké budovy, jejichž vrcholky se ztrácely v nízkých mracích. Rychle odpoutal dívku stále ležící v bezvědomí, přehodil si ji přes rameno, prorazil si cestu v rychle rostoucím davu čumilů a vběhl do nejbližší budovy. Jestli rychle nezмізі, adeptus arbites je čapnou co nevidět.

Podařilo se mu dostat do nějakého sklepa. Utíkal podél uzamčených kójí a doufal, že nezaběhne do slepé uličky.

V dále za sebou slyšel dupot těžkých bot a tlumené rozkazy pro členy adeptus arbites, rychle se seběhnuvší na místo nehody.

Vběhl do nějakého podzemního skladu. Přehlédl řady beden, barelů a kontejnerů, když spatřil jeden kontejner otevřený. Bez rozmýšlení do něj zaběhl a zaklapl za sebou těžké dveře. Snad si adeptus arbites nevšimnou otevřené západky, jinak je tu nemohou najít.

Po chvíli ticha se venku ozval dupot a bylo slyšet, jak oddíl vbíhá do skladiště. Tam se rozdělili a začali prohledávat skladiště. Několikrát přešli kolem kontejneru, ve kterém Sergej zadržoval dech. Pak se kroky vzdálily až konečně nastalo ticho. Sergej si oddechl. Tak tohle vyšlo.

Když se dívka probudila z mdlob, byla podle Sergeje už hluboká noc. Potichu se vyplížili ze skladiště a stropním poklopem se opět dostali na úroveň země. Za zdi slyšeli ruch noční ulice. Sergej vyhlédl malým okénkem. Rychle se zorientoval a tiše ukázal jedním směrem.

Několik hodin se plížili uličkami a podchody, přebíhali ve stínu a stále se blížili k džungli. Sergej proběhl jednou uličkou, přeskočil hromadu barelů a překvapeně se zastavil.

Před ním se zdvihala vysoká zeď, dělicí město od džungle. Její vrchol byl potažený ostnatými dráty a v pravidelných vzdálenostech byly na zdi strážní budky, z nichž plynul proud světla pátracího reflektoru, přejíždějící okolo zdi.

Sergej se vzpamatoval a uskočil před světelným kuželem. Mezi tím doběhla dívka a vyčerpaně se skrčila za Sergejem. Už jí došlo, že nemá proč se Sergeje bát a mlčky ho následovala.

Nad vrcholkem zdi začala světlá obloha. Svítalo a slunce skryté za šedou hradbou mraků pomalu vylézalo nad džungli.

Sergejovi bylo jasné, že je to poslední šance, kdy se může dostat na druhou stranu. Ve dne by neměli šanci. V duchu odhadl tloušťku zdi. Tu by normální rána granátem neprobourala. Jedině...

Spočítal své zbylé granáty a z brašny vytáhl malou vrtačku. Tak přece se mu bude náradí hodit.

Zapnul vrtačku a přiběhl ke zdi. Adamantiový vrták se do ní měkce zakousl a za chvíli v ní vybrousil otvor dost velký na granát. Sergej ho tam opatrně zasunul a na pojistku uvázal tenkou kovovou strunu.

Podobných otvorů udělal ještě několik asi v metrových odstupech. Několikrát však musel prchnout před pátravým světlem. Pak se vrátil zpět za barely k dívce.

V ruce držel konec struny, vedoucí ke zdi. Podíval se nad zeď. Teď je nejhodnější čas, ti na vrcholku zdi se teď pravděpodobně dívají na právě vyšlé slunce, zatímco Sergej je stále ještě ve stínu za zdi.

Zatáhl za strunu a ozval se tichý cinkot, jak několik pojistek spadlo na zem.

Za pět vteřin se ozval několikanásobný výbuch. Všechny granáty naráz vybuchly a roztrhly část zdi jako při demolici. Úsek v délce asi patnácti metrů se sesunul k zemi.

Sergej popadl dívku za loket a táhl ji přes sutiny na druhou stranu zdi. Nevnímal poplašné sirény, ani ostrý svit reflektorů, které se na ně najednou soustředily. Překlopýtali poslední kusy zdiva a zapadli do zelené stěny džungle. Sergej věděl, že jsou v bezpečí. Tam už za nimi nikdo nepůjde.

+ + + + MISE NA ALGAROOON část sedmnáctá + + + +

Slunce už stálo vysoko na obloze a přes zbytky kouře z města prosvěťovalo džungli. Dole, pod zelenými listy byl stín a chladno, do šumění stromů jen občas vykřiklo nějaké zvíře.

Sergej se prodíral nízkými křovinami, hustě porůstající celé spodní patro pralesa a dívka šlapala v něm vytvořené pěšině. Před chvílí jim nad hlavami přeletěl přistávací modul a s praskotem přistál asi kilometr od nich. Sergej tím směrem hned zamířil s radostným pocitem, že už to bude mít konečně za sebou. Šlapali mlčky, neprohodili mezi sebou jediné slovo.

Po půl hodině pochodu podrostem se dostali na ohořelou mýtinu, kde stál přistávací modul. Dveře měl otevřené a v nich stál jeden skaut. Jakmile Sergeje spatřil, zavolal dovnitř, odkud vyšli ostatní skauti se svým seržantem.

Sergej chytil dívku za ruku a rozeběhl se s ní k modulu. Seržant jim pokynul rukou ke spěchu a mávl k pilotní kabině. Za pár sekund už pracovaly motory a rozehřívaly vzduch kolem.

Sotva Sergej s dívkou doběhli na sklopené dveře tvořící plošinu, modul se lehce odlepil od země a začal s otáčivým pohybem stoupat.

Sergej se otočil k seržantovi aby podal hlášení, když uviděl jak seržant vytáhl pistoli a střelil z bezprostřední blízkosti dívce do hlavy.

Její krev postříkala Sergejovi obličej, bezvládné tělo zakolísalo a spadlo pozadu z plošiny do zelené pralesa. Když Sergej sledoval pád těla, všiml si několika městských spídrů ukrytých v podrostu. Tělo si prorazilo cestu skrz horní větve stromů a dopadlo do husté zmeči křovin a trávy, odkud vyplašilo malé hejno nějakých ptáků.

Pak už stačil modul nabrat dostatečnou rychlost a vystřelil do horních vrstev atmosféry. Dveře se zavřely a v modulu se rozsvítilo umělé osvětlení, ozařující kamennou tvář seržanta.

Beze slova se od Sergeje otočil a odešel.

+ + + + MISE NA ALGAROOON hlášení + + + +

“Jak jste to jen mohli udělat?” křičel Sergej.

Během půl hodiny si vysloužil už dost trestů, tak už mu bylo jedno, jestli jich bude o jeden víc, nebo míň.

“Mělo to vůbec nějaký smysl? Jaký?”

Librarian Lins, sedící v čele komise, zabodl prst do papírů, které před ním ležely a odpověděl Sergejovi stejně hádavým hlasem.

“Ta ženská byla nebezpečná! Měla informace, které by nás dokázaly zničit. Úplně! Nemohli jsme ji nechat naživu. Bylo by příliš riskantní, že se informace někudy provalí.”

“Tak proč jste mě o tom neinformovali?”

“Ty vůbec nemáš právo posuzovat rozhodnutí svých nadřízených! Budeš držet hubu a krok, nebo si mně nepřej! Jasně? Měla zemřít, tak zemřela. Konec!”

“To není jen tak. A vy to víte. Až na to přijdu, tak si to s vámi vyúčtuju!” zahrozil Sergej Linsovi, otočil se a vyšel z místnosti.

Zdvihli se i ostatní členové komise a opustili místnost, kromě Chu-Lina.

Lins se na něj otočil.

“Jestli se od té holky něco dozvěděl, tak jsme vážně v pytli.”

Chu-Lin chytil Linsovy třesoucí se ruce.

“Nebojte se. Však až přijde čas, bude náš. Několik potřebných kroků jsem už podnikl.”

ČÁST DRUHÁ

PRVNÍ ÚTOK

Do betonové plochy se opřel mohutný proud vzduchu a rozvířil jemné částičky písku. Celá přistávací plocha se ocitla v prachu a kouři, do něhož se pomalu zavrtával přistávající modul. Plameny šlehající z trysek ohřívaly okolní vzduch, který se horkem tetelil. Loď už úplně zmizela v dýmu a ozval se náraz kovových vzpěr do betonu. Loď přistála.

Sergej stál a nehybně sledoval dění okolo sebe. V době, když zrovna držel stráž, přiletěla loď, na kterých dělaly skupiny veteránů lety, hledající tyranidí hulky, a začalo se vykládat. Skupinky mediků vynášeli zraněné mariňáky, nebo jejich ostatky, několik techniků se vrhlo na opravu poškozené lodě a spousty servitorů, s mohutnými kovovými pažemi, určených k pracem v docích, vynášelo z útrob lodí kontejnery s výzbrojí, různými artefakty a mrtvými tyranidy, určeným k prozkoumání.

Najednou z letištní budovy vyšla početná, silně ozbrojená skupina mariňáků. V jejich čele šel librarian Lins s jedním seržantem. Jako na povel se všichni ostatní z plochy vytratili.

Skupina zašla dovnitř velice obezřetně, s odjištěnými zbraněmi.

Byli uvnitř hodně dlouho. Pak po vysunutí rampě vypochoovali ven, obklopující transportér, na kterém byl naložený speciálně vyztužený adamantiový kontejner.

Přepochodovali letištní plochu a zamířili ke dveřím, u kterých zrovna Sergej držel stráž.

Když projížděli kolem, náhle se z kontejneru ozvala silná rána, jak něco vrazilo do stěny, až těžký kontejner poposkočil. Všichni od kontejneru uskočili a namířili na něj své zbraně.

“Nezastavujte se, jdeme, jdeme!” zařval Lins a poháněl mariňáky ke spěchu.

Transportér konečně zmizel v budově. Když Lins procházel kolem Sergeje, vrhl na něj podivný pohled, ale hned hlavu odvrátil a zašel dovnitř.

+ + + + GENESTEALER + + + +

Sergej seděl v jídelně a poslouchal mariňáky u vedlejšího stolu, jak se baví o záhadném kontejneru. Přesto, že se to Lins pokusil udržet v tajnosti, zpráva se po základně rozšířila neuvěřitelně rychle. Lins si prý nechal přivést cosi nebezpečného, pro přímé studium. Nikdo sice netušil, o co jde, protože terminátorů skupina, která to cosi chytila, celá podlehla smrtelným zraněním, která jim onen tvor uštědřil. Jakmile se o tom doslechl komandr, dal si Linse zavolat, protože celá akce byla provedena bez jeho vědomí.

Místním rozhlasem a z komlinků se rozlehl komandruv hlas.

“Svolávám mimořádné shromáždění. Dostavte se podle čísla skupiny do technického úseku. Všichni velící si okamžitě dojdou ke mně pro instrukce. Povinnou výstroj sebou. Proveďte rozkaz.”

Stručnější hlášení tu Sergej ještě neslyšel. Ozval se zvuk padajících židlí, jak všichni vyskakovali a hnali se ke dveřím. Jako skaut se Sergej ještě neměl kam moc hnát, ale cítil, že komandruv spěch bude mít svoji příčinu.

Skupina mariňáků stála před stěnou z průhledné plastové ocele, vyztuženou mřížemi. Ze stěnou byla jakási změť černé tmavé slizké hmoty. Před mříží stál chaplain Kalim a vysvětloval: “To, co teď uvidíte, je jeden z členů bohaté a nepoznané tyranidí rodiny, tvor pojmenovaný jako genestealer. Tichý a nebezpečný lovec, rychlý, mrštný a velice silný. Teď ho tu máme naživo, librarian Lins by ho rád studoval živého, ne jenom na pitevním stole, jak se dosud dělo. Myslím, že by jste se s tím tvorem měli seznámit a být připraveni na okamžik, kdy se s ním můžete doopravdy potkat. Tak tedy, posuďte sami.” S těmi slovy udeřil do stěny.

V setině sekundy se ze změní vymrštil stín a s ohlušující ránou se rozplácl na mřížích. Všichni mariňáci o krok ucoupli. Před nimi se marně snažil prodrat přes průhlednou ocel čtyřhrký netvor, pokrytý chitinovým pancířem, z jehož šišaté hlavy z úst čněl dlouhý, červený, rozeklaný jazyk. Genestealer.

Librarian Lins, stojící s důstojníky v pozadí, se jenom neznatelně pousmál. Tak tohle vyšlo.

+ + + + STAV OHROŽENÍ + + + +

Už podruhé v krátké době se z rozhlasu ozvalo to známé zachrchlání, značící začátek rozhlasové relace. Od příjezdu genestealera neuplynuly ani tři dny a už tu bylo zase něco nového. Tentokrát se ale místo komandruva hlasu ozval mechanický hlas: “Stupeň ohrožení pátého stupně. Nepřátelský útok. Nepřátelé uvnitř základny, lokalizace - třetí komora technického úseku. Nutnost okamžité mobilizace, opakují, nutnost okamžité mobilizace!”

Hlas pak ještě udílel rozkazy pro jednotlivé skupiny. Protože na skauty se v hlášení pro vnitřní akci nepočítalo, Sergej a ostatní skauti byli shromážděni ve velící místnosti, kde sledovali průběh akce na nástěnných obrazovkách.

Tam byla zrovna vidět jedna terminátorů skupina, která se dostala až k napadenému místu. Byla to přesně místnost, kde byl uzavřen ge-

nestealer. Dveře byly otevřené. Terminátoři opatrně nahlédli dovnitř. Na monitorech se objevil obraz, přenášený kamerami. V průhledné stěně byl proražený otvor a na podlaze tam ležela postava v černé chaplainovské zbroji. Velitel terminátorů skupiny poklekl a postavu obrátil. Ztuhlý obličej s výrazem překvapení patřil Kalimovi. Přes hrud se mu táhl dlouhý hluboký šrám. Prorazil brnění, přelámala žebra a rozcupoval většinu vnitřností a životu důležitých orgánů. Bylo jasné, že Kalim je mrtev a nikdo ho už nezachrání. Ostatní terminátoři se mezitím rozptýlili po místnosti. Jeden prolezl proraženým otvorem a prozkoumával genestealera v pelech. Hlavní stornboltru prohraboval haldy slizké hmoty a přetřhával blány, napjaté od stropu k podlaze. Najednou se před ním mihl genestealera v pařát s klepety. Na obrazovce jeho kamery se objevilo zrnění a z komlinků ostatních terminátorů se ozval křik. Než však stačil kdokoli na velícím stanovišti vydat jakýkoli povel, světla zablikala a obrazovky pohasly. Na okamžik se rozhostila úplná tma, než si každý rozsvítil reflektor na rameni. Tmu prořízly kužely světla a ozářily překvapené obličej velení kapitoly. Vzduchem se začaly nést zmatené výkřiky, když vystoupil komandr Jeremen Stoll.

“Nic se neděje, to je jenom výpadek proudu. Proč se tak stalo, zjistíme později. Teď nám ale po základně pobíhá genestealer. Větší nebezpečí však hrozí, jestli se dostane ven. Teď všechny kompanie obsadí možné únikové cesty. Uvnitř základny se budou pohybovat jen vybrané jednotky. Veškerý technický a zdravotnický personál budou chránit skauti v ceremoniálním sálu. Teď máte rozchod. Zůstanete tu vy, Balle, pak ještě seržant Rufius se svou skupinou a seržant Pollone z páté kompanie. A kohokoliv jako posla.”

Sergej poslušně s ostatními skauty vypochoďoval z místnosti. Na chodbě ho ale dohnal Ball. Chytil ho za ruku a zastavil: “Počkej, ty nikam nepůjdeš. Tebe chce komandr taky vidět.” Popadl ho a táhnul ho zpátky.

Komandr měl už všechno vyřízeno a na Sergeje čekal. Sergej se postavil do pozoru a vyčkával.

“Vy,” ukázal na něj komandr “se doufám nikam neztratíte. Vás dám na starost Kyriela, i když bych jí spíš potřeboval při lovu. Lins je zase s Chu-Linem a druhou kompanií na Bagothu, kde se nám začínají bouřit povstalci. Nejlepší z celé kapitoly teď zrovna potřebuju. Vulkán to přece musí vidět. Doufám, že nás Císař neopustil.”

Kyriela zrovna dorazila. Chladně se na Sergeje usmála a věnovala se komandrovým instrukcím. Ball se ještě k Sergejovi naklonil: “Dávej na sebe pozor, něco se mi na tom nezdá. Pak si o tom promluvíme.”

+ + + + LOV NA GENESTALERA + + + +

Sergej se krčil v koutě a v ruce křečovitě svíral boltapistoli. Na podlaze opodál ležely zbytky Kyrielina těla a genestealer se pohyboval někde v okolí. Jeho útok byl náhlý a smrtící. Kyriela podlehla prvním ranám, aniž by stihla zareagovat. Sergej sotva vytáhnul pistoli, ale genestealer stačil rychle zmizet.

Teď se Sergejovi nechtělo moc dlouho vyčkávat. Vyskočil a vrhl se do chodby. O chvíli později uslyšel, jak za ním zaskřípaly genestealera v pařát o stěnu.

Proběhl dveřmi a zavřel je za sebou. Dveřmi zalomcoval náraz. Proti takovému tlaku dlouho nevydrží.

Vrhl se dál chodbou, až narazil na dveře. Zablockované. Za jeho zády pořád duněly nárazy do dveří.

Podíval se nahoru a světlo ozářilo mřížovitý vstup do ventilace.

Ve chvíli kdy genestealer prorazil dovnitř, běžel Sergej skrčen bludištěm ventilačních tunelů.

K hlavnímu vchodu do pevnosti se snesl transportér. Skupina hlídajících mariňáků zaujala obranné postavení a seržant vykročil k vyklá-pějícímu se můstku. Z útrobu lodi vyšel Lins se skupinou mariňáků a bez ptaní zamířil k bráně.

Seržant se pokusil o chabý odpor: “Pane, nemohu vás tam pustit. Mám své rozkazy...”

Lins mu nevěnoval jediný pohled: “Otevřete bránu. Skupina jedna vpřed. Poklusem do bloku 25. Eliminovat cokoliv se hýbe.”

Seržant ohromeně zůstal stát. To, co se tady děje, přestává být jeho věc. To ať si na velitelství vyřídí mezi sebou.

Tmu na chodbách mariňácké základny prořízlo ostré světlo. Ze stěny na stěnu klouzaly kužely oslňujícího světla a ozařovaly světlý kámen. Tichem se pomalu nesl dunivý zvuk těžkých bot mariňáckého brnění. Zpoza zatáčky vyšlo pět postav. Každá měla na rameni upevněný reflektor, v ruce svíraly střelné zbraně, hledí od přílebu upřená do tmavých koutů pátraly po jakémkoliv náznaku pohybu.

Zvuk jejich pravidelného pochodu narušil dupot mnohem rychlejší. Nové dva kužely světla prořízly tmu. Na křižovatce se skupiny setkaly. Skupinka pěti se zastavila. Jeden ze dvou nových přehodil bolter z jedné ruky do druhé: “Dostal jsem zprávu, že se tu objevil librarian Lins. A pak se taky Kyriela nehlásí. Musíme toho bastarda dostat co nejdřív. Musíme se rozdělit. Každý sám a co nejrychleji. Dávám vám tři minuty, musíte ho najít a zlikvidovat. Klidně si zavolejte posily od východů, teď už je to vlastně jedno.”

Mariňáci nečekali a za pět vteřin už stál Jeremen Stoll na křižovatce sám. Otočil se do jedné chodby, ale nerozběhl se. Někde nad hlavou slyšel cinknout kov. Nebo se mu to jen zdálo?

Sergej ve spleti chodeb velice rychle zabloudil. Navíc se mu v nich neběželo zrovna nejlépe, takže vzdálený šramot spěchajícího genestealera se pořád blížil. *Za chvíli mi začne šlapat na paty* pomyslel si Sergej.

Otočil se a ozářil genestealera hlavu. Byl blíž, než si Sergej myslel. Všechna rukama se odrážel od stěn a mrskal rudým jazykem. Sergej po něm zkusmo vystřelil, ale střela se minula účinkem. Genestealera stačilo už jen pár skoků a Sergeje by dostihl.

Sergej v poslední chvíli zahlédl otevřený východ z ventilace. Proskočil otvorem v podlaze tunelu a dopadl na kamennou podlahu pevnosti. Přímo před ním ale někdo stál a hlaveň boltru mířila na Sergejovu hlavu. Sergejův zrak se soustředil na spoušť. Prst, který ji svíral se pomalu pohnul. Sergej se ještě rychle pokusil vrhnout k zemi.

Lins se v těžkém terminátorském brnění nepohyboval zrovna nejrychleji. Sice servomotory a posilovače dělaly co mohly, ale Lins měl pořád pocit, že jde moc pomalu. Pokud dobře počítal, od cíle ho dělilo už jen několik desítek metrů. Několik dlouhých vteřin a je u cíle. Přece není možné, aby to nestihnul.

Pevností se rozlehlo několik ran. Ozvěna je ještě několikrát zopakovala, než se rozhostilo ticho.

Lins se zastavil. Začal ho přepadat vztek. Zvuk komandrova boltru by poznal i za největší bojové vřavy.

Jeremen Stoll pomohl Sergejovi na nohy. Jen metr od něj se na zemi cukaly zbytky genestealera. Přesné zásahy do otevřené tlamy velkými výbušnými projektily ho úplně roztrhaly. Jeden z pařátů ještě lehce skřípěl o podlahu. Jeremen Stoll mávl boltrem, aby rozptýlil kouř línoucí se z hlavně a jen tak pro sebe prohlásil: “Tak to bychom měli. Další bastard v pekle.” Pak do zbytků znechuceně kopl. Otřesený Sergej se na něj jen užasle díval.

+ + + + **TAJEMNÁ DISKETA** + + + +

Sergej seděl na posteli v Kyrielině ubikaci a prohraboval se hromadou papírů rozložených všude kolem. Kyriela si přece musela někam psát nějaké záznamy, které by pak předložila na úřadu assassinů jako doklady své činnosti. Sergej pořád ještě nemohl nalézt nic zajímavého. Prohledal už skoro všechno a pořád nic.

Zbýval jen malý noční stolek. Sergej vytáhl šuplík. Nic. Vztekle do stolku praštil.

Stolek se zachvěl a cosi spadlo na zem. Malá disketa. Na vrchní straně byly ještě zbytky lepidla, asi byla připevněna na stolku zesponu a náraz ji uvolnil.

Sergej ji rychle zdvihl a strčil za tuniku. Hned potom se otevřely dveře a vešel Lins, o kterém si Sergej myslel, že se na poradě hodně dlouho zdrží. Jeho nenadálý příchod byl pro všechny velkým překvapením.

“Okamžitě se zdvihněte a běžte pryč.” rozkázal Sergejovi. “Tady nemáte co dělat. Likvidaci jejích věcí si беру osobně na starost.”

Sergej poslušně vstal, zasalutoval a vyšel dveřmi.

Ještě než se dveře za ním zavřely, Lins na něj zavolal: “Doufám, že jste nic nevzal, pak bych si to s vámi vyřídil.”

Sergej obracel disketu v prstech. Co asi může skrývat? Už ji zkusil vložit do počítače, ale program byl zakódovaný a data dávala dohromady jen nesmyslnou zmeť znaků. Musí na ní být něco důležitého, když byla ukrytá. Jakýkoli náznak toho, co se kolem Sergeje děje.

Poslední dobou se mu začíná chování librarians Linse zdát poněkud divné. Sice byl vždycky podivín, ale tohle je trochu moc. A Chu-Lin Linsovi začíná přikyvovat. A Kalimova smrt taky nevypadala jako obyčejná náhoda. Ten by si určitě dal na něco takového pozor. A co vlastně myslel Ball tou svojí poslední větou?

Z myšlenek Sergeje vyrušilo zaklepání na dveře. Rychle strčil disketu zpět za tuniku a šel otevřít.

Za dveřmi stál Ball v plné polní, i když byla pohotovost snižená na minimum.

“Rychle se připrav, musíme za komandrem. Sbal si všechno jako na bojovou akci. A nebo ne, vem si jen svoje osobní věci. Ať je to co nej-dřív.”

+ + + + **KOMANDROVO ROZHODNUTÍ** + + + +

Jeremen Stoll nervózně přecházel po své kanceláři sem a tam. Občas hodil očima po dvou sedících, Sergejovi a Ballovi, ale nepřestával mluvit.

“Máme tu trochu napjatou situaci. Teď tě tu nemůžu potřebovat. Na nějaký čas tě uklidím k imperiální gardě. Ty jsi tam prý dřív nějaký čas sloužil, tak se tam trochu vyznáš. Pošlu s tebou i Balla aby nad tebou držel ochrannou ruku. Aby jste nebudili takovou pozornost, budeš tam za obyčejného vojáka a Ball jako mariňácký důstojník na inspekci. A až to tady vyřeším, zase si pro tebe pošlu. U gardy budeš moci pokračovat ve svém výcviku, dám potřebné příkazy, aby jsi se raději neúčastnil žádné mise. S gardou by to bylo hodně divoký. Kdyby ještě žila Kyriela, bylo by to všechno mnohem jednodušší.”

Pak si povzdechl jen tak pro sebe: “Nebo možná taky ne.”

+ + + + **MEZI IMPERIÁLNÍMI VOJÁKY část první** + + + +

Na ohromné ploše, kam až oko dohlédlo, všude byly nízké budovy, mezi kterými pochodovali vojáci. Nekonečné zástupy probíhaly cvičišťem, ze střelnice se ozýval štěkot výstřelů a nad tím vším po nebi kroužily spídry a startující kosmické lodě. Sergej stál za Ballem na dopravním pásu, který je vezl od rychlovlaku, kterým přijeli z letiště, a na všechno to užasle sledoval. Oproti planetě, kde sloužil on, tohle byl učiněný ráj. Ne nadarmo se říkalo, že Korelie, druhá největší vojenská základna systému, je jedna z mála planet, která ještě nepodlehla civilizačnímu rozkladu. Všechno tu mělo pevný řád, na jehož dodržování přísně garda dbala.

Se Sergejem se tu nikdo moc nebavil. Proč taky, s obyčejným vojínem. Dostal přidělovací rozkaz a povel k odchodu. Velící důstojník teď musel věnovat svoji pozornost Ballovi, důležité návštěvě. Sergej se otočil a vyšel z budovy. Už předem se s Ballem domluvili, že se navzájem neznají, aby nebudili moc velkou pozornost. Už to, že byl Sergej přijatý na Ballovo doporučení, byl dost upozorňující aspekt.

Během deseti minut se mu podařilo najít tu správnou ubytovnu jednotky, ke které byl přidělen. Ta byla na listě všech jednotek uvedena mezi posledními, takže bylo téměř vyloučeno, že by někdy v dohledné době šli do akce. A tohle právě komandr potřeboval.

Ubytovací místností vládl čilý ruch. Několik vojáků hrálo karty, v uličce mezi palandami jich několik hrálo rugby, skoro až úplně vzadu se někdo pokoušel hrát na jakýsi hudební nástroj a ostatní se buď spolu bavili, nebo jen tak na sebe pokřikovali.

Když Sergej vstoupil dovnitř, všechno najednou ztichlo. Sergej na prahu nervózně přešlápl. Přes padesát párů očí se upíralo na něj. Vojáci se začali kolem něj pomalu shlukovat. Svoji urostlostí budil dostatečnou pozornost, protože mariňácké implantáty odvedly vskutku vynikající práci. I když většina vojáků bylo dost vysokých a i svalnatých, přeci jen měl Sergej nad nimi trochu navrch.

Ticho přerušil až jeden voják se zrzavými vlasy: “A heleme, copak to k nám přišlo za kluka. To bude určitě nějaký farmář, ti jsou prej velcí a silní, ale zato dost blbí.”

Celá ubytovna se rozesmála. To povzbudilo ostatní, aby taky trochu popíchl.

“A jak chytře kouká.”

“Ten určitě bude jednička, koukejte jak vypíná hruď, už tam určitě vidí nějaké metály.”

“Doporučili ho samotný mariňáci, tak to bude nějaký velký zvíře, ne?”

Tak vida, novinky se šíří rychle pomyslel si Sergej. Pokusil se projít vojáky a najít si volnou postel, ale hradba těl ho zdržela.

Zrzavý voják se opět ozval: “Ať nám aspoň ukáže co umí. Ať přepere Jurgena.”

Jako mnohonásobná ozvěna se ostatní rozkřičeli: “Ano, ať přepere Jurgena.”

Pomalou se rozestoupili a utvořili veliký kruh. Na jedné jeho straně stál voják, který by se svojí velikostí mezi mariňáky rychle zapadnul. Na ohromné býčí šíji seděla malá holá hlava, nesoucí jisté známky pochroumanosti. Křivý rozplácý nos, jizva na bradě a nad obočím a skoro utržené ucho.

Jurgen se nahrbil a zaujal bojový postoj. Sergej zatím pořád stál, v rukou zavazadla s věcmi a tašky s výzbrojí. Kolem se ozvaly posměšné výkřiky. Jurgen zamručel a vrhl se proti Sergejovi. Ten jen udělal úskok stranou a nastavil Jurgenovi nohu. Jurgen zakopl, v kotrmelcích rozrazil okolo stojící vojáky a narazil do jedné palandy. Naštvaně vyskočil a zlostí v obličeji zrudl. Jeho druhý útok byl mnohem rychlejší a Sergej, obtěžkán zavazadly nestihl včas uhnout. Metrák a půl živého masa ho strhly na zem. Pustil tašky a nohama Jurgena odkopl. Vyskočil na nohy a chtěl udeřit, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Vždyť ještě pořád nezná svojí sílu.

To malé zaváhání Jurgenovi stačilo, aby mu uštědřil pořádnou ránu pěstí.

Dav okolo zajásal.

Sergej odletěl stranou, porazil palandu a roztrhl plastový stůl, na kterém přistál. Jurgen se po něm opět vrhnul s napřaženými rukama. Nasadil otrávenému Sergejovi kravatu a začal ho škrtit. Rychle ale Sergeje pustil a zalapal po dechu, když dostal loktem pod žebra. Oba dva se chytili za ruce, aby zabránili pěstním útokům.

Najednou jásavý hlas davu ustal a kolem se rozhostilo ticho. To prořízl jasný hlas: "Tak od sebe, vojáci pozor!"

Kruh vojáků kolem Sergeje a Jurgena se rychle rozestoupil a odhalil nějakého důstojníka s Ballem za zády. Důstojník si strčil do pusy ožvykaný kus doutníku a pomalu oba provinilce obešel kolem dokola.

"A vida, další rvačka. To vám jen tak neprojde. Já vám ty nápady vyženu z hlavy. Dáte si pětkrát dokola celé cvičiště. Okamžitě."

Ball se naklonil a něco důstojníkovi pošeptal do ucha. Ten se zadíval na Sergeje.

"Vy si dáte deset. Nováčky odnaučíme dělat potíže. A budete makat, dokud nepadnete. Je to jasný?" zvýšil důstojník hlas. "Poklusem klus! Ať už vás tu nevidím! A vy," rozkřikl se na ostatní vojáky, "na vás už si něco vymyslím. Pozor!!!" Otočil se a následován Ballem vyšel ven.

Sergej ležel na palandě a koukal do tmavého stropu. Bylo už dávno po večerce, ale on stále nemohl usnout. Těch deset koleček ho vůbec neunavilo, byl uzpůsobený na daleko vyšší zátěž, ale pro normálního vojáka musely čtyři znamenat vysilující dřinu. Jurgen se doplazil teprve před chvílí a ostatní mu museli pomoci na postel, kde hned vyčerpáním usnul. Snad si Sergej neudělal moc velkého nepřítele, ale pokud se dobře pamatuje, něco takového bylo za jeho služby na denním pořádku.

+ + + + MEZI IMPERIÁLNÍMI VOJÁKY část druhá + + + +

Uběhl asi týden. Všechno zatím běželo podle plánu. Sergej cvičil společně s vojáky a začal si pomalu uvědomovat svoje možnosti. V maríně ho učili spíš, jak využít neobvyklé schopnosti vidění ve tmě, polospánku, možnosti rychlé srážlivosti krve, dvojitého srdce, filtrů v plicích, odstraňující většinu jedovatých látek a podobné věci, ale pohybová příprava se cvičila spíš v přípravě skautů, kam Sergej skoro vůbec nedocházel. Teprve tady zjistil, co vlastně jeho tělo vydrží a čeho je schopno.

Často dostával nějaké tresty a úkony navíc, přičemž vždy viděl v pozadí Balla, tváříciho se, že jen udílí šikovné rady důstojníkům, kdo nedodrží disciplínu a jak přibližně mu to vyhnat z hlavy. Díky těm nadbytečným trestům Sergejova kondice ohromě stoupla a odstranila nenávist ostatních vojáků. Kolikrát před nimi musel hrát unaveného a ztrhaného, aby jim to nepřišlo divné. Bylo všechno naprosto v pořádku, tedy až do oné noci.

Byla hluboká noc, když do ubytovny napochodovalo několik nižších důstojníků. Rozsvítila se světla a důstojníci začali křičet na rozespálé vojáky.

"Vstávat! Noční přesun! Máte nějaké vrubek, tak jdete do akce! Jedem, jedem, jedem! Ať už jste připraveni! Žádný flákání! Ty taky, nebo si myslíš, že to pro tebe neplatí? Kdo nebude do pěti minut venku, bude zbičován! Neslyšeli jste?"

Vojáci začali rychle skákat z postelí. V nastalém zmatku začal každý dávat dohromady svoji výstroj. Důstojníci mezi nimi pobíhali a křičeli na vojáky, kteří se podle jejich názoru snažili příliš pomalu.

Sergej jen chvíli nevěřičně zíral. Tohle nebylo v plánu. Bylo přeci dohodnuto, že se žádné akce nezúčastní.

Jeden z důstojníků došel až k němu. "Co si myslíš," zařval na Sergeje, "že ti všechno připravím já? Ty se asi na karabáč přímo těšíš, co? Jedu, jedu, jedu! Mám tě snad nakopat do tý tvý líný prdele?"

Sergej se pokusil něco namítat, ale pak si uvědomil, že nemá šanci. Snad se to vysvětlí později. Hodil na sebe oblečení a lehké brnění z několika plátů z plastové ocele. Na hlavu si nasadil helmu, na záda připravený a pečlivě sbalený batoh a do ruky popadl pušku, uloženou ve skřínce. Vyběhl ven a zařadil se mezi vyrovnané vojáky.

Právě včas. Důstojníci začali vyhánět nepřipravené vojáky z budovy. Přesně podle hesla: Trest za pomalost je, když při akci zjistíte, že nějakou velmi důležitou věc jste si nestihl vzít.

Nahnali všechny do modulu, přistaveného poblíž ubikace. Namačkali se tam všichni, i když se někteří vyptávali, proč nepoužijí několika modulů, jako normálně. Pak už někteří začali pomalu chápat. Tohle měl být trest, který si vymyslel Traffal, ten důstojník s doutníkem, co zastavil rvačku Sergeje s Jurgenem. To ta rvačka způsobila, že se všechny události začaly hýbat nežádoucím směrem.

+ + + + MEZI IMPERIÁLNÍMI VOJÁKY část třetí + + + +

Traffal se vyděšeně krčil v rohu a pozoroval spoušť kolem sebe. Veškerý nábytek rozmlácený, díry ve zdech, vylomený dveře. To všechno způsobil ten mariňáckej parchant. Nelíbilo se mu, že Traffal poslal tu zavšivenou kompanii, kde se pořád jenom perou, do akce. Ať si tam chcípnu cucáci. Málem mu ten mariňák utrhnul hlavu. To přece nezůstane jenom tak.

Ball byl zlostí celý bez sebe. Kompanie, v níž byl Sergej, dostala speciální bojový úkol. A ten podělanej důstojníček si myslel, že má k tomu právo. Teď jsou teda všichni v těžkém průseru.

Sergej, že jde do akce.

Traffal, že tam vojáky poslal.

A Ball, že to nedokázal ohlídat.

Jestli Sergej nepřežije, nastane konec světa. A to nesmí dopustit. Dojede si pro něj, ať to stojí, co to stojí.

O něco později se na velitelství imperiální gardy ztrhlo hotové pozdvižení. Všichni zmateně pobíhali, tu se pokoušeli splnit příkaz onoho důstojníka, tu tamtoho a do toho všeho nadřízení vykřikovali své rozkazy, které stejně skoro nikdo neposlouchal. Všechno se to zklidnilo, teprve až když dorazil vrchní komisař Polatowitch. Vyhodil z místnosti všechny kromě vrchního štábu a postupně všechny vyslechl. Pak se na dlouhou dobu zamyslel.

“Říkáte,” ozval se po chvíli “že mariňácký důstojník bez povolení a udání důvodu unesl celou jednu bitevní loď”? Podařilo se vám alespoň zjistit jeho kurs?”

Do místnosti zrovna vstoupil jeden voják, podal jednomu důstojníkovi disk a zase odešel.

Důstojník vložil disk do počítače a všichni se podívali na rozzářenou obrazovku.

“Podle našich informací zamířil do oblasti Berret 159. Zrovna tam má na planetě XX7B probíhat nějaká mise. Moment, podívám se... A přesunuli jsme tam několik našich kompanií, v místní džungli se pohybuje několik tyranidů. Na oběžné dráze byl nedávno rozstřelen jeden hulk a podle senzorů jich několik na planetě přežilo.”

“Ale proč tam zamířil ten mariňák?” zeptal se Polatowitch. “Co tam chce hledat?”

Traffal pomalu vystoupil zpoza důstojníků a pravou rukou si zakrýval modřinu na tváři.

“Myslím, že vím, co tam chce. Jde po někom z dvacáté osmé kompanie. Ti tam původně neměli letět.”

Polatowitch zavrtěl hlavou.

“Ne, pánové. Myslím, že to bude něco důležitějšího. Radši do toho nebudeme strkat nos. Nechte tu loď proletět všemi kontrolami. A budete v pohotovosti. Jakmile se začne při misi něco dít, okamžitě volejte mariňáckou pomoc. A žádné otálení. Připravte mi soukromý modul. Poletím se tam podívat já osobně.”

+ + + + MEZI IMPERIÁLNÍMI VOJÁKY část čtvrtá + + + +

Vojáci se prodírali hustou džunglí. Odjištěné pušky, zapnuté senzory, nasazené bajonety. Jen se někde něco šustlo, hned se tam otočilo deset hlavní.

Sergej šel uprostřed zástupu. Na rameni nesl hlaveň od laserového kanónu a na zádech náhradní radiostanici, se kterou se nikdo nechtěl táhnout. Šel klidně, protože věřil svým smyslům a doufal tedy, že se v okolí nikdo a nic neskrývá.

Měli před sebou ještě celý půlden pochodu. Oblast, kterou měli projít byla dost velká. A v ní se mělo pohybovat několik kusů zvěře na odstřel, jak byli informováni před misí. Bylo to hledání jehly v kupce sena.

Náhle se Sergej zastavil. Do jeho citlivého nosu ho uhodila nějaká jiná vůně. Nebo spíš zápach. Jistě ho už zná. Ale co by to mohlo být?

Že by tak smrděl něčí pot? Nebo si někdo vepředu upšoukl? Ba ne, tohle je něco jiného. Ale odkud to jenom zná?

Z myšlenek ho vyrušilo burácení nad hlavou. Nad střechou pralesa zrovna přelétal nějaký modul. Že by je už chtěli vyzvednout?

Seržant jejich skupiny křičel něco na radistu, který marně zápolil s vysílačkou. Vypadalo to, že nemůže s modulem navázat spojení, ani netuší, proč tu vlastně je. Během posledních dvou hodin vůbec žádné hlášení nedostali.

Náhle se pralesem rozlehl podivný řev. Tak mohutný, že přehlučil i burácení motorů.

Vojáci, kteří se zatím svalili do porostu, vyskočili jako na povel. Spěšně opustili úzkou vysekanou cestu a rozptýlili se do okolního podrostu.

Země se začala otřásat a stromy kolem se začaly vyvracet. Něco se blížilo, něco obrovského. Obrovská hmota se valila pralesem a rozrážela stromy, jako by to byly sirky.

Najednou si Sergej vzpomněl. Genestealer. Podobný zápach cítil u genestealera.

Sergej skočil za jeden obrovský padlý kmen. Kolem dokola byl jeden veliký polom, kde se tu a tam ozývalo sténání vojáka, který včas neuskočil před padajícím stromem, a uprostřed této paseky se tyčila k nebi obrovská stvůra.

Kolos dosahoval výšky přes sto třicet metrů. Tělo měl kryté tlustým pancířem, připomínající genestealeruv krunýř, pohyboval se na osmi nohách jako pavouk, z hlavy mu vyrůstala dvě obrovská klepeta a z rozevřených čelistí šlehaly přes padesát metrů dlouhá chapadla.

Vojáci spustili palbu, ale slabé laserové pušky silný pancíř jenom očoudily.

Kolos zalovil obrovitými chapadly v zeleni a vytáhl z ní pět vojáků najednou, které bez prodlení dopravil mezi rozevřená kusadla.

Sergej se ani nesnažil přijít na to, do kterého druhu se tenhle druh bio-titánů řadí. Bylo mu upřímně jedno, jestli je to Hierodule, nebo nějaká jiná bestie. Hlavní bylo, že tu zase někdo něco poslal. Těch průšvihů začíná být nějak moc. Pár zvířátek! Pěkně děkuju za takováhle zvířátka. Odsud nás už asi nikdo nevyseká. Naše zbraně na tohle nestačí a z orbity budou bombardovat až po vyklizení oblasti. On to ten neřád během několika málo chvil udělá sám. Teď by se musel stát zázrak.

Nad titána se vznesl malý modul. Zakroužil mu nad tělem, ale titán mu nevěnoval jedinou pozornost. Pak modul sklonil špici k zemi a plnou rychlostí se zabořil přímo doprostřed titánových zad.

Sergej se vmáčkl tak hluboko do mechu, jak to jen šlo.

Titán padl k zemi a začal kolem sebe mlátit všemi svými končetinami v smrtelné křeči. Modul se asi dostal tak hluboko, že poškodil některý z důležitých orgánů.

Asi po deseti minutách se přestal hýbat úplně.

Vojáci začali vylézat ze svých úkrytů a pomalu se přibližovali k mrtvé mase.

Náhle se nedaleko ozvalo hlasité zasyčení a na jednom padlém kmeni se objevila malá zrůdička. Trochu připomínala genestealera, ale byla dvakrát menší a konce pařátů neměla zakončena spáry, ale hroty. Hormagant.

Jako ve zlým snu se začali objevovat všude kolem. Tam, kde před chvílí ještě nic nebylo, se to teď jimi jen hemžilo.

Sergej opatrně položil hlaveň od kanónu a z ramene sundal pušku.

Některý z vojáků nevydržel napětí a vystřelil. Střela zasáhla jednoho hormaganta a ten se s kvikotem zkroutil do klubička. Pak celá ta horda zasyčela a vrhla se vpřed.

Vojáci zmateně ustupovali k mrtvému titánovi a stříleli kolem sebe jako blázni. Hormagantů bylo ale tolik, že jen málokterá rána šla vedle. Pomalu se ale blížili a někteří opozdivší se vojáci byli doslova roztrháni zaživa.

Kruh se uzavřel. Kolem poslední hrstky vojáků bylo asi tisíc hormagantů. A s obyčejným vybavením neměli vojáci proti takovéhle přesile šanci.

Mezi hormaganty náhle vykvetl výbuch. Jejich těla byla roztrhána obrovskou tlakovou vlnou a někteří vzdálenější od výbuchu zasyčeli, když na jejich chitinový krunýř dopadly kapky horké plasmy.

Během několika vteřin se objevilo asi deset podobných výbuchů. Masu hormagantů to zcela decentralizovalo. Začali zmateně pobíhat sem a tam, a když se na ně snesla sprška střel odněkud shora, dali se na bezhlavý útěk.

Sergej se otočil a zaklonil hlavu. Tam nahoře, na mrtvém titánovi stála postava v mariňáckém brnění. Na pravém rameni těžký bolter, na levém granátomet. Mariňák si všiml Sergejova pohledu a zvolal Ballovým hlasem: "Rychle všichni sem nahoru. Můžou se brzy vrátit."

+ + + + MEZI IMPERIÁLNÍMI VOJÁKY část pátá + + + +

Z padesáti vojáků přežilo jen osm a Sergej. Dohromady s Ballem dávali dohromady jednu mariňáckou squadu. Tedy počtem. Nikoliv schopnostmi. Ale vybavení zase měli dobré.

Ball sebou přivezl celý arzenál zbraní. A protože potřebovali co nejtěžší kalibr, každý dostal tu nejničivější zbraň, co unesl. Z obyčejných vojáků ale byl schopný z těžkého boltru střelit jenom Jurgen, takže celou jejich výbroj nyní tvořily dva těžké boltry, jeden autokanón, sedm plasmových pušek a deset boltrů pro případ, že se plasmovky porouchají.

Po rychlé poradě byli přichystáni vejít hlavní branou do pekla. Pár kilometrů tam někde měla být opuštěná vojenská pevnost. Tam by měli šanci.

Sergej s Ballem stáli na mrtvém titánovi a zkoumavě pátrali, kde by se co mohlo skrývat v podrostu. Oproti jejich očekávání ale všude bylo mrtvo. Ticho a klid, který rušilo jen šumění stromů.

"Co má k čertu znamenat tohle?" zlostně kroutil hlavou Ball. "Nechce se mi to líbit. Ale tady doopravdy zůstat nemůžeme. Musíme to risknout. Jdeme!"

Dal pokyn zbylým vojákům a sám se rozeběhl přímo dolů, z příkrého boku obrovské mrtvoly.

Zpočátku se pohybovali pomalu, obezřetně, dávali pozor na každé křoví, každou houštinu, kde by se mohlo něco skrývat. Ale čím víc se blížili k pevnosti, čím menší vzdálenost jim zbývala, zrychlovali, šli stále rychleji, až skoro běželi úprkem.

Zdálo se to skoro zázračné, když se ze zelené stěny džungle vynořila zeď pevnosti.

Kdysi masivní železobetonové zdi už začínaly podléhat džungli. Liány a jiné popínavé rostliny na mnoha místech překonaly stmost vysokých zdí a plazily se po nich jako obrovští hadi. Lišejníky a mechy se držely snad skoro všude a v každé menší puklině vyrůstal nějaký keř. Brána, vyrobená z jediného kusu oceli, zela dokořán.

Několik vojáků radostí zajasalo. Bal jenom trhl hlavou, ale nic jiného už nestihl...

Ozval se svistot a praskot větví a shora se na skupinu vyřítilo několik okřídlených nestvůr, nazývaných gargooly.

Na vojáky se snesla sprška střel z jejich biologických zbraní.

Tyhle mrchy totiž měly i vlastní zbraně, další druh živých organismů, který dokázal s velkou silou vrhat projektily naplněné kyselinou, které sám vyráběl. Asi jako když slepice snáší vejce. Jenomže asi tisíckrát rychleji.

Vojáci opětovali palbu a chtěli se ukrýt za stromy. Ball je však nenechal.

"Utíkejte za bránu. Určitě tu jsou i jiní. Běžte, nebo tady chcípnete."

Sám se otočil, ignorující střely, které se mu rozprskávaly po pancíři a rozběhl se.

Tři vojáci zůstali ležet před branou v porostu, čtvrtého gargooly dostihly v okamžiku, kdy jí probíhal. Srazilily ho na zem a začaly ho sápat pařátama. Sice je Ball několika kopy poslal hnít do mechu, ale voják byl už upsán smrti. Ball si ho už více nevšimal a radši se staral, jak zavřít bránu.

Na příchozí cestě, co k pevnosti vedla se totiž asi ve vzdálenosti tři set metrů objevil další tvor.

Vysoký skoro dvakrát tolik co mariňák, mohutností dostihoval mariňácké kovové obry, dreadnoughty. U nohou se mu plazilo hejno červů tlustých jako ruka, vybavených kusadly, schopných prokousat se snad i tvrdým pancířem terminátorů.

Tvor hlasitě zasyčel, jeho hlas se rozlehl džunglí, jako by snad stál nedaleko. Gargooly se jako na povel obrátily a zmizely zase ve větvi okolkých stromů.

Sergej si pomalu začínal uvědomovat, o co se tu jedná. Ball se vzpamatoval o hodnou chvíli dřív.

"Musíme zavřít bránu. Rukama. Mechanika jistě dávno nefunguje. Dělejte."

Ještě chvíli trvalo, než ztuhlí vojáci začali jednat. Nestvůra se mezitím houpavým krokem vydala k nim a vydávala skřeky podobné chechtu.

"Tlačte, sakra!" popoháněl vojáky Ball.

Hnout velikou masou ocelové brány nebylo ale jen tak. Vždyť kolik mohl ten kolos vážit?

Hive tyrant, ta velká potvora, mezitím poznal jejich úmysl a zrychlil. Velkými skoky zdolával kmene stromů padlých přes cestu.

Snad jedině díky Ballovi se podařilo branou pohnout. Ball se zaryl těžkými adamantiovými botami hluboko do betonu, posilovače v jeho brnění kvílely a na obličej, zakřiveném námahou, mu vyskakovaly kapky potu. Hive tyrant už byl vzdálen jen pár skoků, když brána najednou povolila a s ohlušující ranou se zabouchla. Zámky zacvakaly a během desetiny vteřiny byla pevnost bezpečná. Jen o chvíli později se brána zatřásla, jak do ní něco velkou silou vrazilo. Ale jen těžko by hive tyrant takovouhle bránu prorazil. Na to je ještě příliš "slabý".

